

Giới thiệu Yêu Tôi, Khó Lắm Hả

Thể loại: Truyện Teen, Truyện Tự Sáng Tác

Huỳnh Phương Trúc là một cô gái trong ấm ngoài lạnh. Mặc dù cô là con gái nuôi của tập đoàn Huỳnh Thị lớn thứ hai thế giới nhưng lại có một quá khứ đau buồn.

Hoàng Anh Khang, bạn thân của Phương Trúc đồng thời cũng là thiếu gia của tập đoàn đứng đầu thế giới.

Huỳnh Thiên Bảo là anh nuôi của Phương Trúc. Anh là một người được mệnh danh là hoàng tử ấm áp và là bạn thân của nam chính.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Khó Lắm Hả* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Quá khứ 1

Nó hiện đang là cô gái 10 tuổi, 1 người con gái vô tư, luôn nở trên môi nụ cười, ngay lúc này đây nó thật sự đang rất hạnh phúc, vì sao hạnh phúc ư, vì nó có 1 gia đình ấm áp, ba mẹ thương nhau, đặc biệt là vô cùng chiều chuộng nó. Nhưng không nó đã sai lầm. Vào 1 đêm định mệnh, mẹ nó phát hiện ba nó đang ngoại tình, mẹ nó đã khóc rất nhiều, đêm ấy là 1 đêm kinh hoàng nhất đối với nó vì nó biết được 1 sự thật mà tất cả mọi người đã giấu nó trong 10 năm qua: -Sao anh lại dẫu tôi, tôi chưa đủ tốt để được anh yêu ư, mấy năm qua sống chung trong 1 ngôi nhà anh vẫn không có tình cảm với tôi sao, anh nói đi. _Mẹ vừa khóc vừa kéo áo ba nó lại.

-Cô im đi, tôi đã thật sự mệt mỏi rồi, tôi cảm ơn cô vì thời gian qua đã nuôi đứa con gái của tôi, bây giờ thì tôi lấy lại nó, còn cô biến ra khỏi nhà tôi, ngay lập tức. _Ba nó quát lên, ở ngoài cửa nó đang thắc mắc tại sao ba nó lại nói vậy, còn mẹ nó nữa, sao lại hỏi ba nó những câu khó hiểu đó, chẳng lẽ 2 người đó không yêu nhau sao.

-Anh làm ơn đừng đuổi em được không, dù Ngọc Hân không phải là con gái của em nhưng em đã nuôi nấng nó 10 năm qua, em cũng đã yêu thương nó như con ruột của mình, em không trách nó vì nó là con riêng của anh, em đã làm tốt trách nhiệm 1 người mẹ và 1 người vợ rồi mà, xin anh, hãy để em ở lại với con, anh hãy làm những gì anh thích chỉ cần đừng bắt em phải rời xa Ngọc Hân, được không anh? _Mẹ nó lúc này đã quỳ xuống chân ba nó. Nó đã thật sự hiểu ra mọi chuyện, vì muốn nó có 1 gia đình hạnh phúc nên 2 người đã cố gắng tạo ra 1 sự yêu thương sau, nó là con riêng của ba nó sau, còn mẹ nó đâu, sau bà ấy lại bỏ rơi nó, bây giờ nó phải làm sao đây, nước mắt nó đã thấm đẫm trên gương mặt, đang suy nghĩ thì...

"CHÁT"-CÔ MAU BIẾN KHỎI ĐÂY, MẸ NÓ SẼ VỀ ĐÂY SỐNG VỚI NÓ. _ba nó tát mẹ nó rồi quát lên, nó không chịu được nữa, chạy tới chỗ mẹ nó:

-Ba im đi, con không cần ba và người mẹ đó, con chỉ cần mẹ Hương (mẹ nó hiện tại) bây giờ thôi, con ghét ba. _Nó ôm mẹ nó khóc rồi quay qua ba nó hét lên.

-Con...con đã nghe rồi sao? _Bà Hương (mẹ nó) lo lắng hỏi.

-Vâng, con đã nghe hết rồi, mẹ đừng bỏ con, hức hức, con chỉ cần mẹ thôi, hức hức.

-Đó không phải là mẹ mày, mau lên phòng. _Ông Mẫn (ba nó) kéo nó đứng dậy, nhưng nó cứ ôm chặt lấy bà Hương, cả 2 người cùng khóc.

-Con ghét ba, tại sao 10 năm qua ba lại cho con và mẹ cái yêu thương giả tạo đó chứ, tại sao người mẹ kia lại bỏ rơi con, nếu ba đuổi mẹ đi con sẽ đi cùng mẹ.

Ông Mẫn nghe nó nói vậy thì tức giận, ông không nói gì kéo 2 mẹ con nó ra cửa và đóng sầm lại. Sức chịu đựng của ông đã tới giới hạn, ông cũng không cần đứa con gái như nó, chỉ cần người đàn bà ông yêu thương là được, ông kết hôn với bà Hương là do 2 gia đình sắp đặt, khi người ông yêu đang mang bầu nó thì ba mẹ ông đã tổ chức đám cưới cho ông, ông bắt buộc phải làm theo, rồi 1 năm sau ông đem nó về nhà mình nuôi, bà Hương vì yêu thâm ông đã lâu, nên đứa con của ông cũng được bà yêu thương như con ruột.

-Mẹ à, bây giờ mình đi đâu đây hả mẹ. _Nó nằm trong vòng tay của bà Hương thì thảo hỏi.

-Mẹ có 1 người bạn cũng không xa chỗ này, 2 mẹ con mình sẽ tới đó, con cố gắng nhé. _Bà hôn lên trán nó rồi tiếp tục bước đi.

King kong...king kong..

30 phút sau bà Hương và nó đứng trước 1 ngôi biệt thự lớn, bà bấm chuông, 1 lát sau có 1 người làm trong nhà bước ra:

-Cho hỏi bà là ai, sau đến đây vào giờ này.

-Tôi là bạn thân của Kim, làm ơn cho tôi gặp cô ấy.

-Mời bà vào. _Người làm mở rộng cửa mời mẹ con nó vào.

Bước vào cửa bà Hương thấy 2 người bạn cũ đang ngồi trên ghế phòng khách xem phim, chợt trên môi nở nụ cười, nhìn họ hạnh phúc quá.

-Hương, sao cậu lại ở đây, còn đứa bé này là ai, sao 2 người mặt đỏ thề, khóc hả, chồng cậu đâu. _Bà Kim quay ra nhìn thấy bà Hương và nó thì chạy ra hỏi han.

-Đây là con gái tớ, chào cô chú đi con. _Bà nói với Kim rồi bảo nó.

-Cháu chào cô chú ạ. _Nó ngoan ngoãn nghe theo.

-Ừ, mà sao cậu mang bầu lúc nào tớ không biết, thôi vào ghế ngồi rồi kể mọi chuyện cho tớ nghe.

Vào ghế ngồi, bà Hương kể lại tất cả mọi chuyện cho bà Kim và ông Huy nghe, ai cũng thương xót cho mẹ con nó, nó nãy giờ ngồi im, không khóc cũng không cười.

-Vậy giờ cậu cứ ở đây đi, rồi tính sau. _Bà Kim nói với mẹ nó xong quay qua quản gia. -Chuẩn bị 1 phòng cho khách.

Mẹ nó cảm ơn bà Kim rồi dẫn nó đi theo quản gia lên phòng.

**CHƯƠNG ĐẦU ĐỐI THOẠI HƠI NHIỀU A, CHO MÌNH XIN Ý KIẾN NHÉ.*

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Khó Lắm Hà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Quá khứ 2

Từ lúc mẹ con nó ra khỏi nhà thì ông Mẫn dẫn tình nhân của mình về sống chung, 2 người vui vẻ bên nhau, không 1 giây suy nghĩ tới đứa con gái và người vợ đã sống chung 10 năm nay của mình. 1 tuần trôi qua kể từ hôm định mệnh ấy, bà Hương không may lâm bệnh nặng, có lẽ là do nhiều cú sốc quá lớn. bác sĩ nói có thể bà sẽ sống được trong 2 tuần nữa.

Thời gian cứ chạy 1 cách nhanh chóng, Nó bây giờ không còn 1 chút sức sống, ngồi cạnh mẹ nó, khóc, khóc rất nhiều.

-Mẹ ơi...hức hức. đừng bỏ con mà. hức hức.

-Ngọc Hân ngon...mẹ..không sao đâu...Nếu không có mẹ bên cạnh...con hãy sống tốt, phải...tự lo cho bản thân... _Bà Hương thều thào nói với nó rồi quay qua bà Kim-Ngọc Hân...nhờ cậu...chăm sóc nhé...Cảm ơn cậu...rất nhiều. _Mỗi bà nở nụ cười rồi từ từ nhắm mắt lại.

-MẸ...mẹ tỉnh lại đi. hức hức. _Nó ôm bà khóc, nước mắt ướt đẫm trên khuôn mặt xinh đẹp của nó.

-Hân. Mẹ cháu đi rồi, ta sẽ thay mẹ cháu chăm sóc cháu. _Bà Kim kéo nó vào lòng nói, nhưng trong lòng bà cũng đau đau kém gì nó, người bạn thân từ thuở nhỏ đã đi xa ai mà không xót. Nó không nói gì nước mắt vẫn đang rơi, nó nhìn con người trên giường đang được bác sĩ kéo khăn trắng lên phủ mặt, nó ngất đi.

2 ngày sau.

Nó tỉnh dậy. Mở mắt ra, người đầu tiên nó thấy là 1 cậu nhóc rất dễ thương, môi cậu mỉm cười, nụ cười mang 1 chút gì đó ấm áp.

-Em tỉnh rồi, xuống phòng khách ba mẹ anh có chuyện muốn nói, anh đi trước nhé. _Tiếng nói trong trẻo của cậu nhóc đó vang lên, nó cũng không nói không rằng, bước vào nhà vệ sinh.

Dưới phòng khách mọi người đang lo lắng cho nó, ba có vợ khác, mẹ cũng đi xa bỏ lại nó 1 mình, liệu nó có chịu được không. Đang suy nghĩ trên cầu thang nó bước xuống nhẹ nhàng, môi không cười, mắt không khóc. Bà Kim và ông Huy ngạc nhiên nhìn nhau, chẳng lẽ nó quên gì rồi sao.

-Con ngồi xuống đi, ta có chuyện muốn nói. _Đội nó ngồi xuống, ông Huy nói tiếp. -Ta...đã làm mai táng cho mẹ con, con đừng buồn về chuyện này nữa nhé.

Nó nhìn ông, gật đầu, lần thứ 2 nó làm cả nhà ngạc nhiên.

-Ta sẽ nhận con làm con nuôi, từ bây giờ tên của con là Huỳnh Phước Trúc, còn đây là anh trai của con Huỳnh Thiên Bảo, Bảo 11 tuổi, 2 anh em nhớ phải thương nhau nhé, con chịu không?_ Ông hỏi nó.

-Vâng._ Nó đáp. Bảo nhìn nó cười nhưng đáp lại nụ cười đó là 1 sự hờ hững.

-Mai ta sẽ đưa con và Bảo qua Hàn sống, khi tụi con đủ 16 tuổi hay quay về đây, ta đã làm xong thủ tục rồi.

Nó cũng muốn đi xa nơi này 1 thời gian nên gật đầu, ở đây chẳng còn gì để nó luyến tiếc cả, người cha vô trách nhiệm kia, nó hận, sinh nó ra để rồi bỏ rơi nó, ở cái tuổi này đáng lẽ ra nó phải được ba mẹ yêu thương, có 1 tuổi thơ đáng nhớ như bao đứa trẻ khác, nhưng tuổi thơ này đối với nó ĐÁNG NHỚ NHẤT. Nó làm sao quên được.

Sáng hôm sau.

Nó và anh đã được ba mẹ (từ bây giờ gọi ông Huy, bà Kim là ba mẹ nó nhé) đưa ra sân bay, có quản lí đi theo. Chào tạm biệt cả 2 người rồi nó, anh và quản lí bước lên máy bay.

Đây là thời gian nó nên thay đổi bản thân, không cần nụ cười, nước mắt cũng thể sống được, nó sẽ trở nên mạnh mẽ hơn. Không có gì mà Ngọc Hân à không Huỳnh Phương Trúc này không làm được. Khi nó đủ 16 tuổi, cuộc chơi với người ba đáng trách đó sẽ bắt đầu.

Ai nói nó không đau khi mẹ nó mất chứ, nó đã cố gắng lấm nước mắt mới không rơi ra, dù là mẹ nuôi hay mẹ ruột thì trong lòng nó chỉ có 2 người, 1 là người mẹ nó đã xem như mẹ ruột 10 năm qua, 2 là mẹ Kim, người đã cứu vớt nó lần này. Còn người mẹ sinh nó ra, nó không cần, bà ta và ông ta, xem như đã chết.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Khó Lắm Hà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Quay về

6 năm sau.Nó-Huỳnh Phương Trúc đã là cô gái 16 tuổi, lạnh lùng, sắc đá, đó là những từ để diễn tả về nó.

Anh-Huỳnh Thiên Bảo 17 tuổi, ấm áp, đặc biệt dành rất nhiều tình cảm cho Huỳnh Phương Trúc.

2 anh em 6 năm chung sống, 6 năm ở cạnh nhau, 6 năm đủ hiểu về nhau, 6 năm đủ để yêu thương nhau.

Hiện tại bây giờ cả 2 người đang ở sân bay chuẩn bị lên máy bay về lại quê hương của mình.

"서울에 베트남에서 MH370 비행... 다시 비행기에 승객이 좌석을 안정화하기 위해 출국하는 약입니다..." (Chuyến bay mang số MH370 từ Seoul Hàn Quốc về Việt Nam sắp khởi hành, các hành khách hãy lên máy bay để ổn định chỗ ngồi, xin nhắc lại...) _Tiếng cô tiếp viên vang lên, Nó và anh nhanh chóng tiến vào khu vực soát vé và lên máy bay.

...

5 tiếng sau.

Huỳnh Phương Trúc cùng Huỳnh Thiên Bảo bước xuống, nhìn xung quanh anh nở 1 nụ cười ấm áp, còn nó bây giờ có thể nói tâm trạng cực kì không tốt. Nhìn xa xa thấy ba mẹ cả 2 đang đứng đợi.

-Anh ra đó trước đi, em ra sau._ Nó nói rồi quay lưng đi, dường như nó đang khóc, anh có thể cảm nhận được điều đó, nhìn nó như vậy lòng anh trùng xuống.

6 năm trước Huỳnh Phương Trúc đã cố gắng thay đổi bản thân. Từ cô bé hay cười giờ là 1 cô bé lạnh lùng, Đại diện của 8 loại võ nổi tiếng nhất, thành thạo 12 tiếng, cầm đầu 10 quán bar, tốt nghiệp tất cả trường đại học, là chủ tịch của 1 tập đoàn xe hơi T&B lớn nhất Hàn Quốc. Nhưng ai nói nó không yếu đuối, 6 năm qua nó đã kiểm chế bản thân, về tới Việt Nam thì sự kiểm chế đó bộc phát ra, đúng nó khóc, Huỳnh Phương Trúc khóc vì nhớ mẹ, khóc vì hận 2 người kia. Đây sẽ là lần cuối cùng nó khóc, nó hứa đấy.

-Tôi về rồi, trò chơi bắt đầu, ông đợi đi, tôi sẽ cho ông và bà ta thấy sống không bằng chết._ Chất giọng lạnh lẽo vang lên, cái ngày nó chờ cũng đã tới, đưa tay lau nước mắt, nó bước ra.

-Ba mẹ._ Nó cười nhẹ.

-Trúc, ba mẹ nhớ con lắm, nhìn con càng lớn càng xinh nhỉ._ Mẹ nó ôm lấy nó. 6 năm rồi chứ ít gì. Dù không phải là người sinh nó ra nhưng vẫn yêu

thương nó không khác gì yêu thương Huỳnh Thiên Bảo.

-Về thôi, 2 đứa cũng đã mệt rồi._Ba nó lên tiếng. Ông cũng không ngờ rằng, dựng lên một công ty có bao nhiêu khó khăn mà nó và cả anh không cần sự giúp đỡ của ông đã thành lập 1 công ty lớn nhất Hàn Quốc khi tuổi còn nhỏ....

...

Trên đường đi nó vẫn im lặng nhìn ra ngoài, thời gian qua nó vẫn theo dõi ông ta, nếu muốn nó cũng có thể ra tay ngay từ bây giờ, nhưng không để 2 người ấy hưởng thụ hạnh phúc 1 chút nữa và nó sẽ cho từng người, từng người 1 sống 1 cách đầy đau đớn. Nếu nỗi đau của nó là 1 thì của họ phải là 10. Mỗi nhếch lên 1 cách thích thú, đúng lúc Huỳnh Thiên Bảo nhìn nó, ánh mắt anh bỗng xuất hiện 1 nỗi buồn, nhiều lần anh đã khuyên hãy bỏ qua và sống 1 cuộc sống chỉ có mẹ Kim ba Huy và cả anh nhưng nỗi thù hận trong lòng Huỳnh Phương Trúc lớn quá không thể cho qua được. Thế giới đêm là 1 thế giới đầy chết chóc, anh không bao giờ muốn tay nó nhuộm máu, từ nhỏ anh đã sống trong thế giới ấy nên anh biết rõ. Sự bướng bỉnh sắc đá của nó thì anh bất lực không làm được gì cả.

...

-Nhà này ba mẹ mua tặng 2 đứa, từ bây giờ 2 đứa chăm sóc lẫn nhau, ba mẹ phải về Nhật rồi, có chuyện gì cần giúp cứ gọi._Ba nó mở khoá bước vào rồi nói.

-Về Nhật sau, khi nào ba mẹ qua lại đây._Anh hỏi.

-Khi nào cần ta sẽ qua, nếu buồn con cứ gọi Khang qua sống chung cho vui, và hãy nhớ bảo vệ tốt cho em con. 30 phút nữa máy bay sẽ khởi hành, ta đi đây._Ba mẹ nó ôm 2 anh em rồi ra xe đi thẳng.

Phương Trúc và Thiên Bảo cũng sắp xếp đồ lên phòng. Anh nhìn nó im lặng này giờ thì kiếm chuyện nói.

-Anh gọi Khang qua ở chung cho vui nhé Trúc Nhi, em...

-Ừm._Chưa nói hết câu nó đã đáp rồi vào phòng đóng cửa lại.

Bất lực, bất lực thật rồi, nó không thể nào nói với anh 1 câu dài và hoàn chỉnh hơn sau, anh mếu máo rồi cũng rút điện thoại ra gọi hấn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Khó Lắm Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Đừng đụng chạm tới mẹ tôi

Sáng hôm sau.Hấn đã dọn tới nhà nó, nhưng hấn không biết sự tồn tại của nó trong ngôi nhà này.

Nó đã dậy từ sớm bước xuống nhà bếp uống nước. Mới mở cửa ra đã chạm mặt với hấn, hấn ngạc nhiên, nhỏ nào mà tự ý vào nhà người ta thế, người giúp việc sau, hấn nhớ hôm qua hỏi Thiên Bảo có người giúp việc không, Bảo nói không mà. Còn nó không quan tâm, đi thẳng, nó cũng nhận ra được người đó là ai.

-Nè, cô không biết chào hỏi à, cô là người giúp việc mới đúng không?_Hấn tức giận kéo tay nó lại.

Nó vẫn im lặng, dằn mạnh tay mình ra.

-Cô điếc à._Hấn tiếp tục kéo lại.

-HUỖNH-THIÊN-BẢO._Lần này nó đã mất kiên nhẫn, gằn lên từng chữ, trong phòng Bảo nghe tiếng nó thì hốt hoảng mở cửa chạy ra.

-Trúc Nhi, Anh...anh xin lỗi, anh chưa nói với Khang em là em gái anh. Anh xin...

-Không cần._Thiên Bảo chưa kịp nói hết câu nó lạnh lùng lên tiếng.

-Em gái? mày có em từ bao giờ thế._Hấn thắc mắc.

-Em nuôi._Bảo mệt mõi nói.

-À, hèn gì, chắc ba mẹ ruột của cô ta không giáo dục cô ta nên bây giờ mới như vậy, ba mẹ mày tại sao lại...._Hấn chưa kịp nói hết câu.

"BỐP"_Nó tát mạnh vào mặt hấn, Thiên Bảo lo lắng nhìn nó, tại sao anh không dặn hấn trước để xảy ra chuyện như vậy chứ.

-ĐỪNG ĐỤNG CHẠM TỚI MẸ TÔI._Nó hét lên, quay vào phòng đóng sầm cửa lại.

Hắn ngạc nhiên trước hành động của nó, cùng với cái tát như trời giáng khiến hắn đứng như trời trồng.

Thiên Bảo kéo hắn vào phòng nói tất cả mọi chuyện, dặn dò đủ thứ.

Còn nó, khi vào phòng, nó ngồi bệt xuống đất, nước mắt lại 1 lần nữa rơi ra. chỉ cần người nào đó nhắc đến mẹ thì dường như nó lại yếu đuối, nó như bị ai bóp nghẹn.

"Mẹ ơi"...nó tựa người vào tường, nó chịu không nổi nữa rồi, bây giờ nó thật sự cần mẹ bên cạnh, càng nghĩ nó càng hận ông ta, vì sao lại nhẫn tâm gạt bỏ mẹ con nó như vậy, nó thề cuộc sống này nó không bao giờ tha thứ cho 2 người đó, bà ta có sinh nó ra hay không cũng không quan trọng, vào 1 ngày nào đó nó sẽ tự tay kết thúc cuộc sống của họ. con người khi đến tận cùng của sự chịu đựng thì họ sẽ làm những việc ngay cả họ cũng chẳng thể nào biết được, vì muốn trả thù cho mẹ, Huỳnh Phương Trúc đã lột xác thành người khác, lạnh lùng, khát máu, và trở thành thiên thần mang trong mình 1 chút ác quỷ.

Trưa hôm đó.

Nó rời khỏi phòng, bước xuống phòng khách, chạm mặt với hắn lần nữa. Nó mặt không cảm xúc, không quan tâm tới hắn.

Lúc này hắn cũng thấy hơi quá đáng nên lên tiếng xin lỗi, nghe Thiên Bảo kể hắn cũng thương hại nó hơn, nhưng chỉ thương hại chứ không phải yêu vì đối với Hoàng Anh Khang này tình yêu không bao giờ có.

-Tôi..tôi xin lỗi, lúc nãy tôi...

-Không sao._Nó phẩy tay như không quan tâm, móc điện thoại ra nhắn tin cho ai đó.

1 lát sau có 2 người mang đồng phục đi học và những dụng cụ cần thiết đến, nó cầm rồi đi thẳng lên phòng, để hắn ở lại với khuôn mặt ngạc nhiên.

"Đồng phục trường mình mà, chẳng lẽ cô ta tính nhập học vào đó hả ta"_Hắn suy nghĩ 1 chút cũng bỏ qua, Bước lên phòng.

Từ lúc dặn dò hắn xong Thiên Bảo bỏ ra ngoài để sắp xếp mọi thứ, từ việc ở Bang đến việc ở công ty, anh cũng đang rất lo lắng cho nó, về Việt Nam là khởi đầu của việc trả thù, anh lại không muốn nó phải dấn thân vào thù hận, liệu nó có xảy ra chuyện gì không, anh rất sợ, sợ mất nó. Trong đầu anh không ngừng suy nghĩ, anh đã rất mệt mỏi, nó dùng lạnh lùng, dùng hận thù cũng dùng trả thù thì dù có mất đi tất cả anh cũng chịu, chỉ cần nó luôn ở bên anh, luôn là đứa con gái biết nghe lời anh là được.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Khó Lắm Hà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Nhập học

Sáng sớm hôm sau, nó thức dậy tới gần cửa sổ vén màn lên, nhìn ra ngoài trời, đôi mắt lạnh lẽo chứa 1 nỗi buồn vô tận cùng với sự hận thù. Đôi môi khẽ nhếch lên rồi bước vào phòng WC làm vệ sinh cá nhân.15 phút sau, nó bước xuống nhà bếp thấy Thiên Bảo mặc bộ đồng phục trường Demon đang nấu ăn. Còn Hoàng Anh Khang đang ngồi đó bấm bấm gì đó trên màn hình điện thoại.

-Em dậy rồi hả, ăn sáng đi rồi tới trường nhập học cùng anh._Thiên Bảo quay ra thấy nó thì dịu dàng lên tiếng.

-Ừ._Nó không cảm xúc trả lời.

15 phút ăn sáng, nó tự lái chiếc BMW màu đen tới trường, theo sau nó là xe Hắn và Thiên Bảo.

Bước xuống xe 3 người là tâm điểm của sự chú ý. Hoàng Anh Khang thì ai cũng biết chỉ có Huỳnh Phương Trúc và Huỳnh Thiên Bảo là nhiều người bàn tán nhất.

Bỏ qua những lời xầm soi. Hắn bước lên lớp, còn nó và Bảo lên phòng hiệu trưởng.

"RÀM"-Lớp._Nó không cần chào hỏi, đập mạnh cửa bước vào, chỉ duy nhất 1 từ với chất giọng lạnh lùng làm thầy hiệu trưởng hốt hoảng.

-À...Lớp...11A1.

Nó nhìn Thiên Bảo, anh gật đầu rồi ra ngoài đi lên lớp trước. Để lại nó trong phòng cùng với ông hiệu trưởng.

-Em.em còn cần gì à?

-Anh trai ông, hãy cẩn thận._Nó lạnh lùng nói 1 câu đầy ẩn ý với ông Minh (hiệu trưởng) rồi bỏ về lớp.

Ông Minh vẫn chưa hiểu được câu nói đó của nó, anh trai thì ông chỉ có 1, nhưng tại sao nó lại bảo hãy cẩn thận, nó là ai, quen biết với anh trai ông sao?

Còn nó khi ra khỏi phòng, đôi môi nhếch lên nụ cười bí ẩn, móc điện thoại ra gọi cho ai đó.

-Thanh Tuấn, điều tra đứa con gái 16 tuổi của Trịnh Mẫn đang học ở đâu, cho cậu 30 phút.

-Vâng, thưa tiểu thư._Người tên Thanh Tuấn trả lời.

Vì sao Huỳnh Phương Trúc biết ông Mẫn và bà Như (mẹ ruột nó) có 1 đứa con gái nữa thì quá dễ, khi bên Hàn nó đã điều tra ra được nó còn 1 người em gái song sinh tên Trịnh Mỹ Hà, tuy song sinh nhưng nó và Mỹ Hà không giống nhau bởi cả 2 bị chia cắt từ nhỏ, nó không nghĩ sẽ thương đứa em gái này dù là chị em đi nữa thì Mỹ Hà cũng là con bà ta và được bà ta nuôi lớn, đối với nó người em này không cùng mẹ, không cùng cha. Nó chỉ có 1 người anh duy nhất tên Huỳnh Thiên Bảo thôi.

Bước về lớp, thấy Thiên Bảo đang đứng đợi.

-Vào thôi._Bảo nhẹ nhàng nói. Nó gật đầu. Mở cửa ra, trong lớp náo nhiệt bỗng trở nên im lặng.

-Chào mọi người, mình là Huỳnh Thiên Bảo, mới từ Hàn về, mong mọi người giúp đỡ._Bảo mỉm cười ấm áp.

-Huỳnh Phương Trúc, giống Thiên Bảo._Nó không cảm xúc lên tiếng, vì sự lạnh lùng của nó nên vài nữ sinh trong lớp có ác cảm với nó.

Cả 2 tìm chỗ ngồi, Bảo thấy hần ngồi dưới cuối lớp, mắt chú tâm vào điện thoại thì tức giận đánh vào đầu hần 1 cái mạnh.

-Tao vào lớp, mà mày không chào đón, thẳng âm binh.

-Thằng này, dù sao tao cũng biết rồi, có cần mạnh tay như vậy không, đang làm quen với mấy em hot girl._Hần hờn hờ nói.

Nó nãy giờ im lặng không nói gì, ngồi xuống bàn phía trên bàn hần, Bảo thì ngồi cạnh hần.

-Chào cậu, tớ là Hồng Mai, mình làm bạn nhé._Cô gái cùng bàn với nó quay qua bắt chuyện. Nó nhìn Mai, không nói gì chỉ gật đầu cho có.

-Cậu là em gái Thiên Bảo sao?, tớ thấy 2 người không có nét giống nhau._Mai vô tư nói không để ý 2 tay nó đã siết chặt lại, cảm nhận bờ vai nó đang rung lên vì kiềm nén sự tức giận, Bảo bước tới gần nó, dịu dàng ôm nó vào lòng.

-Phương Trúc là em gái anh, bây giờ em đừng nói chuyện gì với em ấy nhé._Bảo dù có chút khó chịu nhưng vẫn nhẹ nhàng nói với Mai.

-À, vâng, em...em xin lỗi._Mai 1 chút thấy khó hiểu thêm 1 chút thấy xao xuyến độ đẹp trai và câu nói ấm áp của Bảo.

Tiếng chuông tin nhắn điện thoại nó vang lên, đẩy nhẹ anh ra, nhìn vào màn hình, là Thanh Tuấn, trợ thủ đắc lực của nó lúc này. "Con gái ông ta học trường Quốc Tế thành phố Hồ Chí Minh, chuẩn bị chuyển sang trường Demon thừa tiểu thư", bỏ điện thoại vào ba lô, môi nó nhếch lên 1 lần nữa, cái nhếch môi này mang 1 cái gì đó gọi là chết chóc. Thiên Bảo thấy nó đã ổn và hiểu được nó đang tính làm gì thì thở dài bước về chỗ. giáo viên cũng từ ngoài cửa bước vào lớp.

Bảo với ánh mắt buồn nhìn nó, nó vẫn muốn trả thù, nó vẫn ôm mối hận đó trong người, tới khi nào mọi chuyện sẽ kết thúc đây. Anh không để ý cũng có 1 ánh mắt đang nhìn mình say đắm.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Khó Lắm Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Khởi đầu

GTNV:

-*Trần Thanh Tuấn: trợ thủ đắc lực của nó, 15 tuổi, làm việc với nó từ nhỏ khi còn bên Hàn, đẹp trai, lạnh lùng với tất cả trừ nó. cao 1m78.*

-*Lê Hồng Mai: 16 tuổi, dễ thương, tính tình trẻ con có chút NGUY HIỂM, cao 1m70. Con gái chủ tịch của 1 tập đoàn nhỏ trong nước. Ra chơi. Nó cùng hần và Thiên Bảo xuống căn tin. Tìm 1 cái bàn gần cửa sổ, nó ngồi xuống, Bảo đi gọi đồ ăn, còn hần vẫn chăm chú vào cái điện thoại. Tiếng bàn tán bắt đầu nổi lên. Nhưng nó không quan tâm, ánh mắt nhìn ra ngoài, gió thổi tóc nó bay bay, khi hần ngước lên thì thấy tim đập loạn xạ nhìn người con gái trước mắt, "đẹp quá", hần suy nghĩ rồi lắc đầu xua đi.*

Thiên Bảo từ xa đi tới trên tay cầm khay đồ ăn, đặt xuống bàn rồi quay qua, xoa nhẹ đầu nó, dịu dàng nói:

- Em ăn đi.

Nó không nói gì, cầm ly cafe lên uống. Từ đâu Hồng Mai chạy tới, mỉm cười chào 3 người.

- Chào mọi người, có thể cho em ngồi đây được không?

- Ủ, em ngồi đi. _Bảo nhìn nó rồi quay qua Mai nói.

- Á... _Mai trên tay cầm 1 ly sữa nóng, không may vấp ngã, tất cả sữa trong ly đã đổ lên áo nó.

- Trúc Nhi, em có sao không. _Bảo lo lắng. -Em làm gì vậy hả? _Anh tiếp tục quay qua Mai lớn tiếng.

- Sữa nóng? _Nó không cảm xúc nhìn Mai.

- Tớ...tớ xin lỗi, tớ không cố ý, cậu..cậu có sao không, tớ....tớ... _Khuôn mặt Mai hoảng hốt, tay run run định chạm vào nó.

- Không sao. _Nó lạnh lùng.

- Cô về trước đi, xin nghỉ 1 bữa, ba lô lát nữa Bảo cầm về sau. _Hắn nãy giờ mới lên tiếng. Thấy tay nó dần dần đỏ lên vì nóng thì có chút lo lắng. Nó không nói gì đứng dậy ra về.

Bảo và Hấn nhìn Mai thì thấy cô vẫn còn run run nên nghĩ chắc cô cũng không cố ý. Cả 3 người bước về lớp. để lại 1 nụ cười nửa miệng phía sau với câu nói khó hiểu,

- Tốt lắm. Chỉ mới là khởi đầu.

...

Còn Huỳnh Phương Trúc, từ khi bước ra khỏi cổng trường thì đi thẳng tới shop quần áo, thay đồ khác rồi chạy thẳng đến bar của mình.

Vì là ban ngày nên trong bar rất ít người, Thanh Tuấn thấy nó vào thì chạy lại chào hỏi.

- Tiểu thư, sao bây giờ lại ở đây?

- Lấy cho tôi 1 chai Whisky, Phòng VIP 1. _Không trả lời câu hỏi của cậu, nó nói rồi đi thẳng.

Bước vào phòng, nó mở nhạc thật to, tiếng nhạc sập sình sôi động nhưng chỉ có 1 mình nó nghe thấy, Thanh Tuấn bước vào đặt rượu lên bàn rồi đi ra ngoài. Cậu hiểu bây giờ tâm trạng của ra sao, đã 6 năm trôi qua, không có khi nào cậu thấy nó cười, trong lòng Huỳnh Phương Trúc chỉ có thù hận, và người mẹ đã khuất ấy.

Ánh đèn chớp nháy đủ màu, mùi rượu phả vào không trung.

"CHOANG" nó ném chai Whisky vào tường làm chai vỡ nát, từng mảnh vỡ văng tung toé, nó hất tất cả những thứ trên bàn xuống đất, ngã người ra ghế.

- Hức..hức.. Tiếng nấc của nó vang lên, nó đã quá mệt mỏi. 6 năm trước Huỳnh Phương Trúc nghĩ chỉ cần mẹ là đủ, vậy mà nhìn xem, ông trời đã đối xử với nó như thế nào, cướp đi người ba mà nó đã từng cho là quan trọng, rồi lại cướp đi người nó yêu thương nhất cũng là người yêu thương nó nhất, tại sao, tại sao?, nó cười nhạt, từng giọt nước mắt mặn chát lăn dài trên đôi má.

- Tiểu thư. _Thanh Tuấn sợ nó xảy ra chuyện gì nên chạy vào, không ngờ cậu vừa bước ra ngoài thì trong phòng lại thành ra như vậy.

- Ra-ngoài. _Nó gằn lên từng chữ.

- Chị đừng như vậy được không? _Tuấn đau lòng lại gần nó, từ tiểu thư đã được thay bằng từ "chị".

- RA NGOÀI. _Nó hét lên, nước mắt càng lúc càng rơi ra nhiều hơn. Tuấn không kiềm chế được, chạy tới ôm nó vào lòng, gần 6 năm làm việc với nó, gần 6 năm bên nó thì cậu cũng hiểu nó, hiểu hơn cả người cha đã bỏ rơi nó.

Huỳnh Phương Trúc không đẩy ra, không hét lên nữa, chỉ ngồi đó, dựa vào vai Thanh Tuấn mà khóc, ai nói người mạnh mẽ sẽ không có yếu đuối. Huỳnh Phương Trúc dù đã rất mạnh mẽ nhưng bây giờ thì sao, nó vẫn yếu đuối đầy thôi.

- Chị hãy khóc 1 lần này nữa thôi, chị đừng ép bản thân mình, dù thế nào tôi vẫn luôn bên chị. _Tuấn lấy tay lau những giọt nước mắt trên khuôn mặt nó.

- Hãy chuẩn bị mọi thứ, mai con gái ông ta chuyển tới sẽ bắt đầu. _Nó hất tay cậu ra rồi đứng dậy ra về. Bỏ lại cậu trong căn phòng với ánh mắt xót thương, có lẽ cậu đã yêu nó quá nhiều, tình yêu này đã 4 năm rồi, nhưng chưa ai được biết. Dù có biết thì đối với Huỳnh Phương Trúc cũng như không.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Khó Lắm Hà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 7: Gặp em gái

Sáng hôm sau. Đúng như nó điều tra, Trịnh Mỹ Hà em gái song sinh của nó đã chuyển vào ngôi trường nó đang học.

Mỹ Hà từ phòng hiệu trưởng bước ra, trên khuôn mặt vương 1 chút u buồn. Tại sân thượng trường, Huỳnh Phương Trúc đang nhìn Mỹ Hà với 1 ánh mắt thù hận, trò chơi này sẽ kéo dài và người bắt đầu là nó. Suy nghĩ đôi chút rồi nó bước xuống chỗ em gái mình.

-Trịnh Mỹ Hà, gặp nhau rồi._Môi nó nhếch lên khinh bỉ. Đôi mắt nhìn chằm chằm vào Mỹ Hà.

-Cô...cô biết tôi sao. Nhưng sao...cô với tôi lại giống nhau đến vậy._Mỹ Hà thắc mắc hỏi.

-Đừng vội biết, còn dài._Nó nói 1 câu đầy ẩn ý rồi lạnh lùng bỏ đi.

Dù Huỳnh Phương Trúc không muốn nhưng nhìn cả 2 người thật giống nhau, trong những tấm hình của Thanh Tuấn chụp được thì có đôi chút khác. Nó và cô chỉ khác đôi mắt, 1 đôi mắt lạnh lùng mạnh mẽ, 1 đôi mắt yếu ớt phảng phất những nỗi buồn. Nó cũng thấy được trong mắt cô chứa đựng những đau đớn, nhưng 1 người có đủ ba mẹ, có đủ tình thương thì làm sao mà đau đớn buồn chán được, tất cả cũng chỉ là giả tạo. Huỳnh Phương Trúc cười nhạt, nếu mẹ nó còn sống thì nó đã không mang hận thù như vậy rồi, chỉ cần người mẹ đó là đủ. Tiếng chuông điện thoại vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của nó. Nó bắt máy.

-Trống điểm rồi mà sao em không vào lớp, em đang ở đâu._Nó chưa kịp lên tiếng thì đã nghe Tiếng nói đầy lo lắng của Thiên Bảo bên kia.

-Gặp em, sân sau trường._Nó đang rất kiềm chế không cho nước mắt rơi ra.

-Ừ, đợi anh._Thiên Bảo tắt máy rồi chạy ra sân sau, vì mới tới nên anh chưa rành đường, sân sau thì có rất nhiều nơi, không biết Huỳnh Phương Trúc đang ở đâu.

...

Sân sau trường.

Nó ngồi đó, ánh mắt nhìn vào không trung, nước mắt đã tuôn ra từ khi nào, nó không đưa tay lên lau, mặc kệ mọi thứ.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng phía sau, rồi xuất hiện trước mặt nó bây giờ là 1 chàng trai quen thuộc.

-Sau ngồi đây, còn khóc nữa, tôi nhớ cô mạnh mẽ lắm mà._Hoàng Anh Khang ngồi xuống cạnh nó chăm chọc.

-..._nó không nói gì. Cũng không nhìn hắn.

-Có chuyện gì à, nói tôi biết đi._Hắn thấy nó không trả lời thì nhìn thẳng vào nó hỏi, ánh mắt có chút lo lắng và quan tâm.

-Hức hức...-Nó gục đầu vào vai hắn, nước mắt cứ thế mà tuôn, hắn có đôi chút ngạc nhiên rồi cũng lấy tay vuốt nhẹ đầu nó.

-Đừng khóc, tôi sợ nước mắt con gái lắm đấy.

Còn anh đang cố gắng chạy đi tìm nó, sợ nó xảy ra chuyện gì, thì anh bàng hoàng dừng lại, theo hướng của anh nhìn, nó đang khóc trên vai hắn, tay hắn vuốt mái tóc mềm mại của nó, trong lòng anh có 1 cảm giác khó chịu, đau lòng, sau nó lại khóc, sao lại ở với hắn, sao thân thiết với hắn đến vậy. Bao nhiêu câu hỏi cứ hiện lên, anh lặng lẽ quay đi, anh đang sợ mình không kiềm chế được mà làm nó và hắn thất vọng. Anh đang muốn nhào tới kéo nó ra, muốn nói với nó biết tình cảm thật sự, nhưng như vậy, tình anh em sẽ rạn nứt, anh không thể, anh yêu nó, anh không thể xem nó là em gái được vì tình cảm của anh lớn hơn tình cảm của 1 người anh trai đối với em gái.

Lúc anh quay đi nó cũng bình tĩnh trở lại mà rời khỏi vòng tay của hắn.

-Tôi đi trước._Nó lạnh lùng rồi bước đi, không 1 câu cảm ơn, cũng không 1 từ xin lỗi.

Hắn nhìn theo cười khinh bỉ, đối với hắn, nó là 1 đứa con gái giống những đứa hắn từng quen thôi, lạnh lùng sao, em gái nuôi của Thiên Bảo sao, mặc kệ, rồi thời gian qua, hắn sẽ làm nó yêu hắn, hắn sẽ bỏ rơi nó 1 cách tàn nhẫn nhất, nó đang cố tỏ ra lạnh lùng để gây sự chú ý thôi mà. Dù Hoàng Anh Khang này và Huỳnh Phương Trúc chưa từng có thù hận gì với nhau nhưng bây giờ chính hắn sẽ gây thù với nó. Suy nghĩ rồi hắn cũng bước về lớp.

...

...

Từ khi gặp Huỳnh Phương Trúc thì Trịnh Mỹ Hà có cảm giác gì đó rất gần, khuôn mặt của nó giống cô nhưng đôi mắt thì nhìn cô với 1 sự hận thù chứ không phải thân thiện.

Mỹ Hà muốn biết tại sao nó biết tên cô, muốn biết tại sao nó lại nói những câu khó hiểu đó, phải chăng cô và nó có quan hệ gì hay sao. Nếu nó là chị gái cô thì hay biết mấy, cô sẽ ra khỏi ngôi nhà đó, nghĩ tới gia đình, Mỹ Hà bỗng sụp mặt lại, 1 giọt nước mắt rơi xuống khoé môi, thật sự là 1 cuộc sống kinh hoàng đối với cô.

...

GTNV:

Trịnh Mỹ Hà: là em gái song sinh của nó, 16 tuổi, xinh đẹp, là 1 đứa con gái trầm tính, hiền lành (cái này cũng chưa biết được), cao 1m70.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Khó Lắm Hà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 8: Trò chơi bắt đầu

Chiều hôm ấy, khoảng 3h30 Huỳnh Phương Trúc cùng Huỳnh Thiên Bảo bước xuống nhà. Trên người nó bây giờ hoàn toàn là màu đen, quần da đen ôm chặt làm tôn lên 1 đôi chân thon dài, kết hợp với áo nửa lưng, bên ngoài có 1 cái áo khoác da đen, mái tóc đen xoã tự nhiên, trên đầu đội nón màu đen xỏ khuyên, chân mang đôi boot cao gót màu đen tạo cho nó 1 sự lạnh lùng không thể lạnh lùng hơn được nữa. Khuôn mặt đẹp tự nhiên có 1 chiếc kính râm che đi hết 1 nửa, môi thoa chút son dưỡng làm nó càng quyến rũ hơn. Còn Thiên Bảo thì đơn giản với cái áo sơ mi trắng, quần jean xanh, đi giày nike, đội nón xỏ khuyên, nhưng không làm mất đi vẻ đẹp trai của anh.

-Hai đứa bây đi đâu mà ăn bận giống đi giết người thế. _Hoàng Anh Khang ngồi trên sô pha thấy 2 anh em nó bước xuống thì có chút đơ vì sắc đẹp của nó nhưng hấn cũng bình tĩnh mà lên tiếng.

-Gần giống vậy, thôi tao đi né. _Thiên Bảo cười cười trả lời rồi cùng nó ra xe.

Hắn nhìn theo có chút khó hiểu, với tính cách và bộ đồ trên người của nó hiện giờ chỉ có trong thế giới đêm, nó lại mang 1 khuôn mặt lạnh lùng và đôi mắt thù hận, chắc chắn có chuyện gì mà hắn chưa biết.

...

Trên xe của nó.

-Em có cần thêm chút thời gian không, anh sợ...

-Đã là 1 người của thế giới đêm thì không có chữ "sợ" và "thêm chút thời gian"._Thiên Bảo chưa kịp nói hết câu thì chất giọng lạnh lùng của nó vang lên làm anh có chút giật mình.

Không gian lại im lặng cho tới khi cả 2 người dừng xe trước 1 ngôi biệt thự màu trắng, nó cùng Thiên Bảo bước xuống, nhìn xung quanh, đã 6 năm rồi nó mới về lại đây, nơi này đã có rất nhiều kỉ niệm nhưng bây giờ đối với nó là quá khứ đau thương, là 1 ngôi nhà đầy giả tạo, suy nghĩ rồi bấm chuông. 1 hồi sau cô giúp việc chạy ra mở cổng.

-Cô cậu tìm ai?

-Trịnh Mẫn. _Nó lạnh lùng hơn khi nhắc tới cái tên này. Cô giúp việc hơi run run mở lớn cổng cho nó và Thiên Bảo vào.

-2 đứa là ai, có chuyện gì mà đến nơi đây? _1 người đàn bà nhìn bề ngoài sang trọng ngồi ở phòng khách lên tiếng.

-Ai đến vậy? _Nó chưa trả lời thì 1 người đàn ông nửa khoảng 40 tuổi bước từ trên cầu thang đi xuống. Không ai khác chính là người cha năm xưa và người mẹ ruột đã bỏ rơi nó từ khi sinh ra.

Nó kiềm chế sự tức giận trong lòng để không giết chết 2 kẻ đang thanh thản sống khi người mẹ nuôi nấng nó đã qua đời, trên tường nhà, những ảnh của nó và người mẹ quá cô đã được thay vào ảnh của bà ta và đứa con gái tên Mỹ Hà, nó hận càng thêm hận, nhưng bây giờ chưa phải lúc để ra tay, họ phải sống trong đau khổ và chết từ từ.

-Còn nhớ tôi không, Trịnh Mẫn. _Âm vang lạnh lùng lần nữa được phát ra từ miệng Huỳnh Phương Trúc nó.

-Cô là... _Ông Mẫn chưa nhận ra nó vì bị chiếc kính che đi nửa khuôn mặt, đến khi chiếc kính ấy được tháo xuống thì:

-Sao...sao.. cô gái này giống Mỹ Hà nhà mình vậy? _Bà Như thắc mắc hỏi.

-Ngọc...Ngọc...Hân_ Ông Mẫn run run lên tiếng.

-Đúng là tôi, nhưng tôi tên HUỲNH-PHƯƠNG-TRÚC, xem ra ông vẫn còn sống tốt nhì. Còn Bà, đứa con gái của bà mà bà cũng không nhận ra sao? _Nó khinh khỉnh nhìn 2 người trước mặt. Bà Như nghe tới con gái thì có chút hốt hoảng.

-Mày... mắt dạy._ Ông Mẫn định tát nó nhưng bị cánh tay khỏe mạnh của Thiên Bảo cầm lại được rồi lạnh lùng nói:

-Ông đừng bao giờ động vào em gái tôi.

-Em gái sao, haha, 1 người con gái mắt dạy không nhà như mày mà cũng có anh trai hả, tao tưởng mày chết cùng với người mẹ kia chứ. haha._ Ông Mẫn cười lớn chế giễu nó. Ông biết được bà Hương đã mất vì nghe tin đồn từ những người trong công ty nhưng ông đâu quan tâm.

-Đúng, tôi mắt dạy vì cha tôi CHẾT RỒI, nên không dạy được tôi, còn không nhà à, ông sai rồi, ông không thấy tôi vẫn còn đang sống rất tốt sao, và tôi cảnh cáo ông đừng nhắc đến mẹ tôi, ông không có tư cách, nếu tôi còn nghe được, tôi không đảm bảo gia đình ông còn sống sót? _Nó gần lên từng chữ, đôi tay đang siết chặt muốn bật máu.

-Được rồi, tui mày đến đây làm gì? Ông Mẫn khi nghe nó nói cũng để ý thấy rằng, nó thật sự xinh đẹp, 6 năm rồi ông không thấy nó cứ nghĩ rằng nó đã mất, bây giờ nó quay về với bộ dạng này chắc chắn không đơn giản.

-Để trả lại mối hận thù của tôi trong 6 năm qua, tôi và mẹ tôi đã sống trong sự giả tạo và đau khổ bao nhiêu thì ông và bà ta cùng đứa con gái kia sẽ nhận lại đau khổ gấp trăm lần đó của tôi. Chờ đi, TRÒ CHƠI CHÍNH THỨC BẮT ĐẦU._Nó nhấn mạnh 6 chữ cuối, rồi lạnh lùng quay lưng ra về. Bảo theo sau nó, anh biết nó đang cố kiểm chế rất nhiều.

Cả 2 người đi để lại 3 người đang chết trân tại chỗ, bà Như vẫn còn hốt hoảng về đứa con gái 16 năm chưa biết mặt, ông Mẫn thì đang lo sợ nó sẽ trả thù, nhìn cách nói chuyện của nó và người con trai của chủ tịch tập đoàn lớn nhất thứ 2 thế giới nhận nó là em gái thì biết nó quay về lần này sẽ không đơn giản, người cuối cùng đang ngạc nhiên xen chút vui mừng đứng trên cầu thang đó là Trịnh Mỹ Hà, em gái song sinh của nó, nghe nó nói là con gái của mẹ cô thì cô biết chuyện gì đang xảy ra, nó là ai và vì sao hôm đó lại nói với cô mấy câu bí ẩn kia. Vội vàng quay về phòng để ông Mẫn và bà Như không phát hiện.

...

-Trúc Nhi, em ổn chứ?_Thiên Bảo lo lắng, vai nó đang run lên chứng tỏ nó đang khóc. Nó không nói gì, nhắm mắt tựa đầu vào cánh cửa xe. 1 giọt nước mắt lăn dài trên má, bao nhiêu kí ức trong ngôi biệt thự vừa rồi lại xuất hiện trong đầu nó.

Nó phải mạnh mẽ để trả lại mối thù này, nhưng nó đã nói phải cố gắng bao nhiêu lần rồi, nó có làm được đâu. Khi bước vào ngôi biệt thự đó, nó đã rất đau lòng khi thấy ảnh gia đình ông ta treo khắp nhà, vườn hoa hồng xanh mà mẹ nó yêu thích đã được thay vào vườn hoa lưu ly, cái xích đu trước nhà đã được dọn đi chỗ khác. Mối hận trong lòng càng lớn hơn.

"Mẹ ơi, con nhất định phải trả thù cho mẹ, mẹ yên nghỉ nhé"_Nó suy nghĩ rồi đưa tay gạt nước mắt, nó lấy lại vẻ lạnh lùng ban đầu.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Khó Lắm Hà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Em muốn theo chị

Hôm sau, nó cùng Thiên Bảo và Hoàng Anh Khang đến trường, bước chân xuống xe, đi được vài bước, 1 cô gái giống nó chạy tới.-Mỹ Hà, làm phiền em đừng đến gần em gái anh._ Mỹ Hà chưa lên tiếng thì Thiên Bảo đã kéo tay cô ra, giọng ấm áp mang chút lạnh lùng của Thiên Bảo cất lên.

-Không, chị em muốn gặp chị, một xíu thôi, làm ơn. Hức hức._ Mỹ Hà oà khóc lên như 1 đứa trẻ, nắm lấy bàn tay nó. Nó lạnh lùng gạt phăng ra, môi nhếch lên 1 cách khinh bỉ, chỉ là nước mắt cá sấu thôi mà, giả tạo.

-Nè, cô có cần làm vậy không, nhìn cô gái này rất giống cô, tôi đoán là chị em song sinh, dù sao cô ấy cũng là em gái cô, con người của cô đúng là không có tình người mà._Hân thấy Mỹ Hà có chút đáng thương thì lên tiếng nói nặng nó.

-Khang, mày im đi._Thiên Bảo tức giận khi hân không biết chuyện gì đang xảy ra mà chen vào.

-Mày nữa, cần gì phải bênh vực như vậy, dù tao không biết trước kia có chuyện gì, nhưng nhìn cách đối xử của cô ta với đứa em gái mình, thật QUÁ-ÁC._Hân nhấn mạnh 2 chữ cuối, ánh mắt nó bây giờ lạnh lùng nhìn hân, nói nó ác sao, hân có biết vì sao nó ác không, hân có biết vì ai mà nó ác không, hân có biết vì cái gì mà nó ác không?

Làm sao hân có thể hiểu được cảm giác của 1 đứa con gái thiếu đi tình thương của cha từ nhỏ, làm sao hân hiểu cảm giác của 1 đứa con gái sống trong 1 căn nhà đầy giả tạo suốt 10 năm, làm sao hân hiểu cảm giác của 1 đứa con gái yêu mẹ hơn bất cứ thứ gì nhưng mẹ lại qua đời.

Hắn đâu biết được cuộc sống của Huỳnh Phương Trúc bị đảo lộn bởi 3 người nhà họ.

Một năm...mười năm...trăm năm...nó vẫn hận, hận thấu xương người mà nó gọi là ba trong 10 năm từ khi sinh ra và biết nói, biết đi.

-Chị, gặp em 1 lần đi mà chị, em xin chị._Tiếng nói cùng tiếng khóc của Mỹ Hà kéo nó về thực tại, ánh mắt thôi nhìn về phía hắn.

-Cậu thôi đi, cậu ấy đã không muốn gặp rồi mà._ Hồng Mai từ đâu chạy tới xô Mỹ Hà ra khỏi nó.

-Á..._Tiếng la nhẹ, cùng khuôn mặt nhăn lại vì đau của Mỹ Hà làm nó nhủ mảy, bước tới gần cô, nó lạnh lùng nói:

-Đưa tay đây.

-Chị...chị..._Mỹ Hà run run nhìn nó.

-Cô làm gì vậy? Nếu cô không muốn nói chuyện với EM GÁI mình thì thôi, cô biến đi. Hắn lại 1 lần nữa chen vào, còn nhấn mạnh 2 chữ "em gái" để nó biết hắn đang thật sự khinh nó tới cỡ nào khi đối xử với 1 đứa em cùng mẹ cùng cha với mình như vậy, hắn kéo Mỹ Hà ra sau lưng xem như bảo vệ cô khỏi nó.

Nó không nói gì, tiến tới, kéo tay áo Mỹ Hà lên, tất cả ngạc nhiên, trên tay cô bây giờ là những vết thương dài, chắc hẳn cô đã chịu những đòn roi từ người nào đó, không chỉ 1 tay mà cả 2 tay đều có những vết lằn ấy, nó nhìn kỹ khuôn mặt cô, trên khuôn mặt còn có những dấu tay để lại, nhưng Mỹ Hà đã đánh 1 lớp phấn trang điểm để che đi. Nó nhăn mặt, muốn nhiem trùng hay sao còn đánh phấn?

-Đi rửa mặt._Nó kéo tay cô đi vào phòng vệ sinh để lại tất cả ánh mắt khó hiểu của học sinh trong đó có cả hắn, Thiên Bảo và Hồng Mai, lúc này nó không cảm xúc, không muốn nói chuyện với Mỹ Hà, vậy mà bây giờ lại quan tâm Mỹ Hà, đâu mới là con người thật của nó.

...

Khi cô rửa mặt xong rồi, bước ra, nó lạnh lùng hỏi:

-Tại sao?

-Là...là sao hả chị?_Mỹ Hà không hiểu ý nó nên run run hỏi lại. Nó không cảm xúc chỉ vào cánh tay và khuôn mặt của cô.

-Em.em...muốn theo chị được không?.. Hức hức, em không muốn ở ngôi nhà đó nữa, em rất sợ. hức hức._Mỹ Hà lại 1 lần nữa nức nở nói với nó. Sức chịu đựng của cô trong ngôi nhà đó đã tới giới hạn.

Nó nhìn cô, ánh mắt nó có chút thương xót, nhưng rồi cũng gạt đi, ông ta và bà ta nuôi cô từ nhỏ, 16 năm cô ở bên họ, không thể nào họ lại hành hạ cô ra như vậy được, chắc chắn đây là kế hoạch của ông ta.

-Tính sau đi._Nó nói rồi lạnh lùng quay lưng về lớp, Mỹ Hà ngã khuỵu xuống, nước mắt cứ thế mà tuôn ra không ngừng.

...

-Thanh Tuấn, điều tra cho tôi, Trịnh Mỹ Hà có sống tốt khi ở ngôi nhà của Trịnh Mẫn không?._Nó dù nghĩ đó là kế hoạch của gia đình ấy, nhưng nghĩ lại những vết thương cùng ánh mắt đau đớn của cô thì có hơi lưỡng lự, suy nghĩ 1 hồi nó cũng móc điện thoại ra gọi Thanh Tuấn để điều tra.

Hắn nói đúng, dù sao Mỹ Hà cũng là em gái nó, nếu Mỹ Hà trong ngôi nhà đó không 1 chút hạnh phúc, nó sẽ tự tay chăm sóc và bù đắp cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Khó Lắm Hà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Không quan tâm

Nó và Mỹ Hà, lớp ai nấy về. Nó vẫn giữ nguyên gương mặt lạnh lùng không cảm xúc đó bước về chỗ ngồi, điện thoại rung lên 1 tin nhắn với dòng chữ khó hiểu "Gặp lại rồi cô gái BĂNG TUYẾT (kí tên người bí ẩn)".

Nó nhếch môi, người bí ẩn sau, kẻ thù đối với nó thì vô số kẻ còn người thân thiết thì chỉ đếm trên đầu ngón tay, nó dám chắc chắn 100% người gửi tin nhắn này nằm trong số kẻ thù của nó.

-Có chuyện gì vậy em?_Thiên Bảo thấy nó nhếch môi nhìn vào điện thoại thì biết sắp có gì đó xảy ra, anh quá hiểu nó rồi mà. Không phải anh lo chuyện bao đồng nhưng anh đang lo lắng cho nó, càng ngày càng rắc rối hơn vì cuộc chơi đã bắt đầu rồi, người muốn hãm hại nó thì xung quanh đâu cũng có, anh rất sợ.

- Chuẩn bị trận đấu. _Chất giọng lạnh lùng mang chút chết chóc từ miệng Huỳnh Phuong Trúc phát ra làm hấn và Mai rùng mình, còn Thiên Bảo, anh hiểu ý nó, chỉ cần 4 từ thôi làm tâm trạng anh trở nên nặng nề hơn. Dù năng lực của nó có mạnh tới đâu thì anh vẫn sợ, người yêu thương nó thì chỉ có mình anh, còn lại y như rằng muốn giết chết nó.

Nhìn Thiên Bảo im lặng, nét mặt anh có chút biến sắc, Phuong Trúc cũng thấy đau lòng vô cùng, nó biết anh lo cho nó chứ, nhưng mà nó đã cố gắng trong 6 năm để mạnh mẽ như vậy rồi làm sao mà bỏ cuộc được, nó cũng nghĩ rằng trên thế gian này trừ người mẹ đã khuất của nó ra thì chỉ có 1 mình Huỳnh Thiên Bảo anh bảo vệ, quan tâm, lo lắng và yêu thương nó, nó không ngờ đến tình cảm của anh dành cho nó, tất cả nó đều biết, chỉ là im lặng để tình anh em này bền lâu, nó mang ơn anh lắm, 6 năm qua anh đã rất vất vả vì nó.

...

Ra chơi.

-Phuong Trúc, tối nay đi bar chơi không? _ Hồng Mai vui vẻ quay qua rủ nó, nhỏ cứ tự nhiên như nó là bạn thân của nhỏ còn nó thì ngược lại, nó xem nhỏ là người bạn cùng bàn mà thôi, suy nghĩ vậy nhưng nó cũng gật đầu rồi chỉ xuống phía Bảo ý nó muốn nói đi cùng Bảo. Mai mỉm cười, ánh mắt nhìn về phía anh thì thấy anh đang nhìn mình, vì 1 cái nhìn mà nhỏ cứ nghĩ anh cũng dần có tình cảm và trở nên thân thiết với nhỏ.

Còn Thiên Bảo thì hơi bất ngờ về câu hỏi của Mai, khi nhìn vào thì sẽ nghĩ Hồng Mai là 1 người con gái hiền, trẻ con, thân thiện, không vào những chỗ đó, bây giờ nhìn kỹ thì anh thấy ở Hồng Mai có cái gì đó bí ẩn, không trẻ con như vẻ bề ngoài. Anh đã sống trong thế giới đêm và trên thương trường từ nhỏ nên chỉ cần 1 câu nói hoặc 1 thứ gì đó là anh sẽ hiểu đôi chút về con người họ, vì khi vào trường anh không để ý tới Mai nên không biết, từ lúc nghe Mai hỏi nó thì anh biết Mai không phải người đơn giản, cần phải đề phòng.

...

Tối 7h.

-Khang đi bar không? _Thiên Bảo hỏi hấn.

-Đi, lâu rồi cũng không tới những chỗ đó. _Hấn bỏ điện thoại xuống nhìn anh.

-7h30 đi, có em gái tao nữa, mà nè, tao nhắc lại lần cuối nhé, nhớ cho rõ dùm tao, khi chưa biết chuyện gì đang xảy ra thì làm ơn đừng xen vào, nhờ Trúc Nhi không muốn dính dáng gì đến mày nên không ra tay, cũng hèn là mày chưa bị em ấy cho đi gặp ông bà đấy. _Anh lườm hấn, anh đã nhắc nhiều lần rồi mà tính nhiều chuyện của hấn vẫn còn, anh tức hấn lắm, nếu mà hấn không phải là bạn thân của anh thì chắc anh thanh toán hấn vì xúc phạm cô em gái quan trọng của anh rồi.

-Làm như cô ta giỏi lắm vậy, tao ghét loại làm giả và không có tình người như cô ta. _Hấn khinh bỉ nói mà đâu biết 1 người đang nghe tất cả không bỏ sót 1 chữ nào.

-Mày biết gì mà nói, dù có là bạn thân hay anh em gì với tao thì em ấy cũng không nể đâu, chính tay Trúc Nhi đã lấy nhiều mạng người rồi, còn nếu mày muốn thì cứ tiếp tục, đừng trách tao không báo trước, mày bỏ cái tính nhiều chuyện với mấy cái trò trẻ con đi. _Thiên Bảo ném cái gối trên sofa vào mặt hấn rồi bỏ lên phòng, anh cũng đang kiểm chế không cho hấn 1 đám khi nghe hấn nói nó làm giả và không có tình người.

Nhưng Huỳnh Thiên Bảo chỉ mới vừa tới bậc thang thứ 2 tính từ dưới lên thì Huỳnh Phuong Trúc đã bước xuống bậc thang thứ 15 tính từ trên xuống (chỉ còn 5 bậc nữa là chạm sàn nhà đấy mà), trên người nó là 1 bộ đồ đen ôm sát cơ thể làm nó thêm quyến rũ ai nhìn vào cũng phải chết mê chết mệt có cả hấn và Bảo.

Bỗng Thiên Bảo giật mình khi nhớ lại cuộc nói chuyện của hấn và anh chắc chắn nó đã nghe thấy rồi, anh hơi run run lên tiếng.

-Trúc Nhi, em đã nghe thấy tất cả rồi phải không? _Câu hỏi của anh làm hấn giật mình không kém. Dù miệng hở báo vậy nhưng nghe anh nói có đôi chút sợ sợ mặc dù gia thế và võ công của hấn mạnh hơn nó.

-Ừ, nhưng KHÔNG-QUAN-TÂM. _Huỳnh Phuong Trúc trả lời không cần suy nghĩ, nhấn mạnh 3 chữ cuối để Hoàng Anh Khang biết nó chưa hề quan tâm đến lời nói của hấn, dù có xúc phạm đến nó cũng mặc kệ nhưng đừng bao giờ xúc phạm đến mẹ của nó là được, 2 người kia thì thờ phào, hấn bắt gặp nghĩ lại chuyện hồi sáng, hấn mắng chửi, lớn tiếng với nó nhưng nó vẫn không trả lời hấn dù chỉ 1 từ, lúc biết nó đến bây giờ chỉ 1 lần duy nhất nó trả lời hấn nhưng lại là 1 cái ẩn tượng không tốt về buổi đầu gặp mặt, những điều ấy chứng tỏ nó không để ý đến lời hấn nói là thật, hấn có hơi khó chịu, vì sao nhỉ, hấn cũng không hiểu được.

-À, ừ, mà bây giờ đi hà em.? _Anh hỏi. Nó khẽ gật đầu rồi bước ra gara lấy chiếc mô tô phóng đi.

Thiên Bảo và Anh Khang chạy nhanh lên phòng thay đồ rồi đến sau nó khoảng 10 phút.

Bước vào phòng VIP 1 thấy nó và Hồng Mai ngồi đợi sẵn. Ngược lại cái cách ăn mặc bất cần và lạnh lùng của nó thì Mai dịu dàng và nữ tính trong cái đầm màu xanh dương, thấy Bảo, nhỏ mỉm cười, Bảo cũng gật đầu thay vì chào hỏi rồi ngồi xuống cạnh nó. Hấn đối diện với nó (cạnh Mai).

Gọi đồ uống rồi cả căn phòng lại chìm trong im lặng, nó bước tới mở nhạc, vì phòng riêng nên chỉ có 4 người họ.

Nhạc nổi lên, nó về chỗ ngồi nhắc ly rượu loại mạnh lên uống cạn, tay đốt 1 điếu thuốc đưa lên miệng kéo 1 hơi dài, dựa người vào ghế mắt nhắm, đầu

ngã về phía sau, miệng phà ra 1 làn khói dài bay vào không trung 1 cách đều đặn, lần này 3 người kia hết sức ngạc nhiên, Huỳnh Phương Trúc hút thuốc ư, nó đang định đưa lên kéo 1 hơi nữa thì thuốc rời khỏi tay nó rơi xuống đất với 1 lực mạnh, nó đoán được ai là người làm điều đó, từ từ mở mắt ra.

-AI CHO EM HÚT THUỐC HẢ, EM HÚT BAO NHIÊU LẦN RỒI? Thiên Bảo với gương mặt tức giận đứng trước mặt nó quát lớn. Nó nhìn anh rồi cười khẩy 1 cái, lần đầu tiên anh lớn tiếng với nó, nhưng nó biết tất cả cũng lo cho nó thôi, chỉ có anh là tốt với nó, anh tuy lớn tiếng nhưng không có 1 câu xúc phạm, chửi mắng nó. Nó lạnh lùng vậy đấy trong lòng thì thương anh lắm. Nó đưa tay kéo anh ngồi xuống gần mình rồi nằm dài trong lòng anh trả lời.

-Lần đầu em hút, em xin lỗi, đừng giận._ 1 câu nói ảm áp đối với anh từ khi về Việt Nam, 2 cánh tay nó vòng ra sau lưng anh, mặt áp vào ngực anh, môi hơi mỉm cười.

-Hứa với anh đừng như vậy nữa, anh lo đấy._ Anh có hơi ngạc nhiên, chưa bao giờ nó ảm áp với anh tới nỗi nằm trong lòng anh, chưa kể trước mặt cả 2 còn 2 người đối với nó là người dung nũa, nhưng rồi anh cũng đưa tay vuốt mái tóc nó rồi cúi xuống hôn lên trán nó 1 cái.

-Em hứa._ nó mỉm cười, là anh lo cho nó đó, chỉ cần anh đừng giận thì dù trước mặt bao nhiêu người nó cũng có thể ảm áp mỉm cười với anh, còn người khác thì có giết chết nó, cũng không có được như vậy đâu. 2 người còn lại đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Là nó đang cười, 1 người lạnh lùng như nó mà cũng có lúc ảm áp như vậy sao.

Nhìn cảnh 2 anh em nhà họ Huỳnh làm Hoàng Anh Khang và Lê Hồng Mai khó chịu vô cùng, trong phòng còn người khác chứ đâu phải 2 anh em nó không đâu, dù có anh em hay gì đi nữa thì cũng phải có chừng mực chứ.

1 lúc sau cả 4 người cũng ra về, hẳn chưa hết khó chịu khi nó nói Không quan tâm hẳn thì lại chứng kiến 1 cảnh còn khó chịu hơn. Hẳn thấy ghét nó, tự nhiên ghét nó vô cùng.

...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Khó Lắm Hả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Cô gái bí ẩn

Sáng hôm sau.

Huỳnh Phương Trúc đi mô tô đến trường, theo sau là chiếc audi của Huỳnh Thiên Bảo, ngồi cạnh anh là Hoàng Anh Khang, hẳn đang đeo phone dựa đầu vào cửa xe, tay khoanh lại, mắt nhắm hờ.

Đi được 5 phút thì trước đầu xe nó bị 1 chiếc mô tô khác chặn lại, vì tốc độ chạy của nó rất nhanh nên khi thắng, bánh xe cọ sát mặt đường tạo ra 1 hàng tia lửa, xe Thiên Bảo cũng đột ngột thắng lại làm hẳn chúi đầu về phía trước, tức giận rút 1 bên phone ra đập mạnh vào vai anh, quát:

-Mày làm cái quái gì vậy, biết tao không thắt dây an toàn còn có ý thắng gấp à, mày muốn chết không, hả?

-Cầm miệng mày lại khi chưa biết chuyện gì?, có ngày tao không nể tình bạn đâu nhé._ Thiên Bảo vừa tháo dây an toàn của mình, vừa quát lại hẳn, anh tức giận không kém, 1 phần là vì chuyện đang xảy ra, 1 phần vì anh bảo hẳn thắt dây an toàn khi mới vừa lên xe, nhưng hẳn không chịu. Anh lờm lẩn 1 cái sắc bén rồi mở cửa bước xuống xe đi lại gần nó, bây giờ hẳn mới để ý phía trước. Cũng mở cửa bước theo Thiên Bảo.

Trước xe nó là 1 người con gái, bện tóc đen từ đầu tới chân, khuôn mặt dấu sau cái nón bảo hiểm làm cả 3 người không biết là ai, chỉ còn thấy 2 con mắt và đôi bàn tay trắng ngần, Huỳnh Phương trúc dù tò mò nhưng khuôn mặt vẫn không cảm xúc, đôi mắt vẫn lạnh lẽo nhìn thẳng vào người con gái bí ẩn này.

-Nên gọi cô là Trịnh Ngọc Hân hay Huỳnh Phương Trúc nhỉ, cô gái lạnh lùng?_ Tiếng nói của cô gái đối diện cất lên, chất giọng đều đều, nó vẫn không biểu cảm, Bảo hơi nhíu mày, còn hẳn đang đứng bất động tại chỗ khi người con gái ấy lên tiếng, 1 chút nghi ngờ nhỏ trỗi dậy trong hẳn.

Dù khuôn mặt ẩn sau nón nhưng nó vẫn cảm nhận được cô gái này đang nhếch môi, nó nghĩ rằng, đã từng gặp qua nhưng chưa bao giờ nói chuyện, chưa gây thù với cô gái này lần nào. Nếu cô ta biết quá khứ của nó thì chắc chắn không đơn giản, trong đầu bắt chợt nhớ về dòng tin nhắn từ số máy lạ. rồi lên tiếng.

-Người bí ẩn?_ 3 từ thốt ra, hẳn hơi khó hiểu, Bảo nhận ra 1 điều gì đó, còn cô ta thì bật cười lớn, nhưng giọng cười mang 1 thứ gì đó bí hiểm.

-Tốt, còn gặp lại nhau. Tạm biệt._ Nói với nó xong, cô gái bí ẩn quay qua hẳn với đôi mắt hận thù, hẳn giật mình, đôi mắt ấy...hình như....khi cô gái chạy ngang qua hẳn, hẳn vô tình nhìn thấy chiếc nhẫn đó, chiếc nhẫn chỉ có 1 mà không tìm ra được chiếc thứ 2 trên đời, hẳn thần thờ lên xe tới trường với Thiên Bảo, trên đường đi, hẳn không ngừng nghĩ ngợi, từ giọng nói, rồi tới ánh mắt, cuối cùng là chiếc nhẫn, đột nhiên hẳn lẩm bầm thành tiếng:

-Gặp lại rồi, chắc chắn không nhìn lầm.

Bảo đang lo lắng cho nó thì nghe hần lẩm bẩm 1 mình, nhấn mặt hỏi:

-Lúc này tao thẳng gấp mày đập đầu vào xe à?

-Hả? _hần khó hiểu.

- Mày mới nói nhìn lầm cái gì, gặp ai, mày quen biết cô gái bí ẩn đó à? Người yêu mày giả làm người bí ẩn hại em gái tao phải không?

-Hả, à không, tao chỉ có cảm giác hơi quen quen thôi. Tao 17 năm quen nhiều cô nhưng chưa yêu ai nha thằng quý, có ngoan làm mai em gái mày cho tao đi. _Hần không suy nghĩ tới nữa, dù là ai thì hần phải 1 lần đùa giỡn với Huỳnh Phương Trúc mới được, nó phải cười với hần, làm cho nó yêu hần rồi bỏ.

-Trúc Nhi không phải để mày đùa giỡn, tao cấm mày lại gần Trúc Nhi, tao sẽ giết chết ai làm em ấy rơi nước mắt, kể cả mày đấy, xuống xe đi, tao cắt xe. Thiên Bảo khó chịu gắt lên. Mở cửa xe đẩy hần xuống làm hần hơi bất ngờ, có cần làm quá lên không. Mỗi lần hần nhắc đến nó dường như Bảo phản ứng rất mạnh, hần có chút nghi ngờ về tình cảm Bảo dành cho nó.

Cả 2 bước vào lớp thì đã thấy 1 đám con gái bao quanh nó, Hồng Mai tuy đứng gần nó nhưng không có gì gọi là lo lắng, còn có ý cười, Bảo chưa biết chuyện gì xảy ra thì nó nhếch môi nhìn Bảo rồi nhìn hần, xong quay sang người con gái quay lưng về phía cả 2 nói đủ để nó và cô ta nghe:

-Tôi nghĩ làm theo lời cô không được rồi, Hoàng Anh Khang YÊU-TÔI-LẮM._ Vừa dứt lời 2 cái tát liên tiếp dán xuống mặt nó, nó không nói gì, không đánh trả, miệng nhếch lên 1 giây rồi tắt ngấm. Bảo hốt hoảng chạy lại chen vào chỗ nó, cả đám con gái thấy hần và anh thì mặt mày tái mét, nhưng cô gái vừa tát nó nhanh chóng chạy tới ôm cánh tay hần, nũng nịu:

-Anh...anh Khang, còn nhớ em không, em là em gái của...

-Phương Trúc, mọi bạn chảy máu._ Chưa nói hết câu thì Mai chợt hét lên, tỏ vẻ quan tâm. Hần thấy miệng nó vương 1 chút máu đỏ thì tức giận rồi quát lớn:

-Em làm gì vậy hả Bích Thảo, em là em gái ai anh không quan tâm, chị gái em cũng chẳng là gì của anh cả, đừng gây chuyện với Trúc Nhi nữa, nếu không thì em biết rồi đấy._ Nó, Bảo, Mai, mọi người có mặt tại đó và cả cô gái tên Bích Thảo ngạc nhiên, không nghĩ hần sẽ bênh vực nó như vậy. Hần nhận ra mình có hơi thái quá vì hần biết nó đâu cần hần làm vậy. Nó bình tĩnh đi tới gần Bích Thảo thì thào vào tai cô ta:

-Thua cuộc chưa cô gái, nhưng mà đối với tôi, anh ta chẳng là gì cả, muốn chơi với tôi, CÔ-CÒN-NON-LẮM._ Nhếch môi 1 cách khinh bỉ, rồi cầm ba lô bước ra ngoài, Bảo tính chạy theo nhưng nó lạnh lùng cấm anh. còn Thảo thì hơi thất vọng bước về lớp. Hần cũng lặng lẽ bước ra ngoài, chân không tự chủ mà cứ đi phía sau nó mãi.

Hần là 1 con người luôn quan tâm hành động của người khác, vì vậy lúc thấy Bích Thảo đánh nó, sao nó lại đứng yên, theo hần biết dù ai đụng vào nó 1 cái nhẹ cũng bị nó đánh lại không chết cũng nhập viện, và lại 2 cái tát rất nhẹ sao môi nó lại chảy máu, hần biết Bích Thảo là 1 đứa con gái hiền lành, chưa gây chuyện với ai, chắc chắn cả 2 việc đều có uẩn khúc.

-Đừng theo tôi. _Hần giật mình khi nghe tiếng nói lạnh lùng của nó phía sau mình, mãi suy nghĩ nên không biết đi trước nó lúc nào. Hần nhìn nó, ngại ngùng gãi đầu. Rồi nói:

-Tôi có chuyện muốn hỏi, vào quán cafe kia được không?

-Ừ._ Nó chỉ ừ 1 tiếng rồi cùng hần băng qua đường, bước vào quán, gọi 2 ly cafe, nó vẫn không cảm xúc nhìn ra đường. Hần thấy nó im lặng thì lên tiếng trước.

-Tôi muốn hỏi cô, tại sao lại...

-Không đánh trả, chảy máu môi? _Nó chen vào, hần bất ngờ, sao nó lại biết, hần chỉ theo quán tính gật đầu, đợi câu trả lời từ nó:

-Thủ đoạn. _2 chữ từ miệng nó phát ra, tay khuấy ly cafe, hần khó hiểu, nó dùng thủ đoạn sao, mà làm vậy vì chuyện gì, hần nhủ mày tỏ ra khó hiểu. nó biết hần không hiểu gì nên tiếp tục nói:

-kêu tôi tránh xa anh, anh có người yêu, tôi nói anh yêu tôi, vậy là bị tát. cuối cùng tôi thắng._Không đầu không đuôi nhưng đủ để hần hiểu ra vấn đề, hần trình bày lại để xác định là Thảo sai:

-Ý cô là, Thảo gặp cô kêu cô tránh xa tôi, Thảo nói tôi đã có người yêu, rồi thấy tôi vào cô nói với Thảo tôi yêu cô, Thảo tức giận tát cô, cô có tình không tát lại để tôi bênh vực cô, nếu như vậy cô là người thắng, đúng không? _Nó không nói gì, lạnh lùng gật đầu, hần nói tiếp.-Thảo tát cô 2 cái rất nhẹ, sao môi cô lại chảy máu, đây cũng là lần đầu tiên tôi thấy cô ấy gây sự với người khác mà người đó lại là 1 bang chủ lẫy lừng của thế giới đêm nữa chứ._Hần nhếch môi, hần biết thông tin này là vì từng nghe ba hần nói chuyện với bác họ của hần. Nó không có gì gọi là ngạc nhiên, từ việc chảy máu môi đến việc hần biết nó sống trong thế giới đêm, không sớm cũng muộn tất cả cũng sẽ biết, hần biết trước thì cũng có sao đâu.

-Tôi tự làm._Nó bình thản trả lời.

-Tôi không nghĩ em háo thắng tới vậy đây, con người của em thật bí ẩn, tôi rất tò mò, thật sự em là ai, từ đâu tới, người em muốn trả thù là ai mà cứ mang hận thù trong người, và cũng muốn nói cho em biết tình cảm của tôi cũng khó, tôi sợ em phũ phàng gạt bỏ nó. Tôi biết chỉ vừa gặp em chưa tới nửa tháng nhưng em làm tôi có cảm giác gì đó rất khó tả._Hắn tuân ra 1 tràng, thay đổi cách xưng hô, nó hơi khựng lại khi hắn thốt ra những câu cuối, rồi cũng lạnh lùng trả lời 1 câu dài nhất từ trước đến nay:

-Đúng, tôi háo thắng, có thể dùng tất cả thủ đoạn hèn hạ nhất với người khác, như vậy tôi mới thấy công bằng, tôi từ nhỏ tới nay chỉ thua duy nhất 1 điều, tôi thua người khác vì không có được tình thương của ba mẹ ruột, anh hỏi tôi là ai, ừ, tôi là Huỳnh Phương Trúc có 1 quá khứ luôn muốn quên đi, anh hỏi tôi từ đâu đến, tôi là 1 đứa con gái từ 1 cuộc sống đầy giả tạo đến, anh hỏi tôi, người tôi muốn trả thù là ai, tôi có thể nói người tôi muốn trả thù chính là người làm tôi ra như bây giờ, anh hỏi tôi tại sao tôi cứ mang hận thù trong người, là vì người khác đã đánh cắp đi tất cả của tôi, tôi không chỉ hận người làm tôi ra như bây giờ, tôi còn hận luôn tất cả đàn ông trên thế giới._Hắn im lặng nghe nó nói, nó trả lời tất cả, chốt lại câu cuối, nó nói nó hận tất cả đàn ông trên thế giới, dù hắn ngốc, hắn trẻ con nhưng hắn cũng đủ hiểu nó đã thừa nhận nó gạt bỏ tình cảm của hắn. Đặt tờ 500k dưới ly cafe, hắn không nói với nó 1 câu nào rồi quay lưng bỏ đi. Nó nhìn theo, rồi cũng bước ra khỏi quán đi về hướng ngược lại.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Khó Lắm Hà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Gặp mẹ trong mơ

*GTNV:

-Đình Bích Thảo: là 1 cô gái hiền lành, xinh đẹp nhưng bị ép làm chuyện ác, cô có chút mạnh mẽ, biết quan tâm người khác, mồ côi cha mẹ từ năm 6 tuổi, sống với chị gái (sẽ giới thiệu sau), gia cảnh khá giả, cô 15 tuổi, cao 1m65.

...

Điềm dừng chân của nó là quán bar, mở cửa bước vào, đi thẳng tới phòng VIP số 1, tính gọi rượu thì tiếng Thanh Tuấn vang lên:

-Tiểu thư, tôi mới điều tra xong chuyện tiểu thư đã giao, vì trước mặt báo chí ông ta tỏ vẻ cung chiêu con gái nên khó xác định được. tới bây giờ mới có thông tin chính xác.

-Nói._Nó lạnh lùng.

-Cô gái tên Trịnh Mỹ Hà đã bị đối xử rất tệ, dường như từ khi sinh ra cô ấy không nhận được tình yêu thương nào từ cha mẹ ruột, vào năm 3 tuổi cho tới bây giờ, Mỹ Hà đã nhận rất nhiều đòn roi của họ, tôi...

-Được rồi, 2h ngày mai...bắt đầu._Nó cắt ngang lời của Thanh Tuấn, lạnh lùng bỏ ra về.

...

Về đến nhà, thấy hắn nằm dài trên sofa, mắt chăm chú vào màn hình điện thoại, nó không nói gì bỏ lên phòng, Thiên Bảo thì chắc đang học.

Mở ngăn tủ tìm cây súng mà nó đã tự chế từ khi bên Hàn, vô tình đụng trúng hộp gì đó, nó cầm lên, à thì ra là hộp đựng những món đồ lưu niệm của mẹ nó và nó.

Nhẹ nhàng mở nắp hộp ra, bên trong bao gồm 5 thứ, đầu tiên là chiếc khăn tay mà mẹ nó tự đan có khắc tên nó và mẹ, thứ 2 là tấm ảnh gia đình đã đóng khung có cả người ba đáng trách kia, nó không vứt đi vì mẹ nó muốn thế, nó đã hứa với mẹ sẽ giữ kỹ tấm hình này, đây là tấm hình đầu tiên và cũng là tấm hình cuối cùng mà nó có được, thứ 3 là chiếc lắc chân nó đeo lúc nhỏ, mẹ đã mua tặng vào sinh nhật năm 4 tuổi của nó, tiếp theo là sợi dây chuyền của mẹ nó, trước khi bà mất đã đưa cho nó để làm kỉ vật, cuối cùng là cuốn sổ lưu bút có ghi lại tất cả lời bài hát mà ngày xưa mẹ từng hát cho nó nghe, cuối trang hiện lên 1 dòng chữ “MẸ YÊU CON, CON GÁI DUY NHẤT CỦA MẸ” bằng mực tím tượng trưng cho sự yêu thương đó là mãi mãi.

Bàn tay của nó miết nhẹ trên dòng chữ rồi mỉm cười, 1 nụ cười thật sự, không nhếch môi, có 1 người từ nãy tới giờ đứng trước cánh cửa hé nhỏ đã chứng kiến tất cả, thoáng đơ trước nụ cười như thiên thần đó, nhưng Hoàng Anh Khang nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, tiếp tục quan sát.

Trong phòng Huỳnh Phương Trúc không để ý, tay vẫn lật từng trang, từng trang giấy, rồi dừng lại trước 1 bài hát mang tên “Gặp mẹ trong mơ”, bài hát này nó đã hát khi mới vừa qua Hàn, mẹ nó từng nói rất thích bài hát này nên muốn nó thuộc.

Đóng cuốn sổ lại, cho vào hộp để về chỗ cũ, nó bước tới cây đàn piano được đặt gần phía cửa phòng, nó không còn tâm trạng để ý xung quanh, nên dù hắn đứng trước mặt nó mà nó vẫn không thấy. Bật nắp đàn lên, ngồi xuống ghế, 2 tay đặt lên những nốt nhạc. Biết nó gần hát nên hắn vội vàng lấy điện thoại ra để chế độ quay phim, Bảo từng nói nó rất ghét ai nghe thấy giọng hát của mình, Bảo còn chưa được nghe, nên hắn muốn chụp lấy thời cơ này mà quay lại rồi đăng tải lên mạng. Hắn luôn nghĩ nó hát không hay mới ghét như thế. Tới lúc ấy Nó sẽ phải cầu xin hắn gỡ đoạn clip xuống. Tay hắn cầm điện thoại oppo 7s, môi thì nhếch 1 cách khinh khỉnh.

Những ngón tay thon dài của nó lướt nhẹ trên phím đàn, giai điệu vừa mượt mà, vừa buồn của bài hát “gặp mẹ trong mơ” vang lên. Tiếp theo đó là chất giọng trầm ấm, nhẹ nhàng, ngọt ngào từ miệng nó phát ra làm hân hừng sở...

...

Này bầu trời rộng lớn ơi,có nghe chẳng tiếng em gọi

Mẹ giờ này ở chốn nao,con đang mong nhớ về mẹ

Mẹ ở phương trời xa xôi,hay sao sáng trên bầu trời

Mẹ dịu hiền về với con nhé,con nhớ mẹ

Lời nguyện cầu từ chốn xa,mong ước con yên bình

Mẹ thật hiền tựa nắng mai ấp ôm con tháng ngày.

Mẹ giờ này ở chốn rất xa,trong mơ con đã thấy mẹ

Mẹ dịu dàng hát khúc ca,sao con thấy mẹ buồn

Nhìn cánh đồng xa xa,con nhớ mong về mẹ

Mẹ trở về với con ấm áp bên mái nhà.

...

Và từ bầu trời rất cao,mong ước con yên bình

Mẹ ngồi buồn ở chốn xa nhớ thương con vắng mẹ

Gửi về mẹ nhiều cánh hoa,thắm sương long lanh giữa núi đồi

Chợt giật mình tỉnh giấc mơ,sao không thấy mẹ.

...

Nghẹn ngào thương mẹ bao la,mong đến bên mẹ hiền

Mẹ ở lại với con nhé,con đến với mẹ

Mẹ nguyện cầu và ước mong,con sống trong yên lành

Mẹ hiền nào biết không con chỉ mong có mẹ

Và từ bầu trời rất cao,mong nhớ con mỗi ngày

Mẹ đừng muộn phiền nữa nhé con đang đến,mẹ ơi..

...

Hai chữ “Mẹ ơi” kết thúc 1 bài hát cũng là nước mắt Huỳnh Phương Trúc rơi xuống chạm vào phím đàn, không chỉ 1 giọt mà còn rất nhiều giọt khác thì nhau rơi ra, nó gục đầu xuống cây đàn khóc nức nở. Hoàng Anh Khang chưa hết ngạc nhiên khi chính tai mình nghe giọng hát thật sự của nó thì lại bất ngờ khi thấy nó đang khóc, hắn không cần suy nghĩ nhấn lưu video rồi mở cửa đi vào, nhẹ nhàng đặt tay lên vai nó thay lời an ủi, hắn cảm nhận được đau khổ và nỗi nhớ thương của nó đối với người mẹ đã khuất ấy, thấy nước mắt nó vẫn cứ rơi thì kéo nó vào lòng, hắn cũng không hiểu sao mình phải hành động như vậy nhưng hắn cũng xem đây là hành động tiếp cận nó.

Bây giờ nó mới biết đến sự hiện diện của hắn, đẩy mạnh hắn ra rồi gằn giọng:

-Ra-ngoài.

-Tôi chưa thấy ai như em đấy, thấy em khóc nên tôi vào an ủi, bây giờ thì trả ơn bằng cách đó à._hắn bắt bình lên tiếng.

-Tôi nhờ?_Nó lạnh lùng nhìn thẳng vào mắt hắn. Hắn cứng họng, cứ nghĩ hành động và lời nói đó khiến nó cảm động rồi xa vào bấy, không ngờ tình huống này lại xảy ra.

-Thấy hết rồi?_Nó lên tiếng, vẫn khuôn mặt không cảm xúc đó.

-Chưa...chưa thấy gì cả, vô tình đi ngang nghe tiếng khóc của em thôi. Bây giờ tôi về phòng đây._ Hấn nói xong chạy nhanh ra khỏi phòng, đứng đó 1 hồi nữa kế hoạch tiếp cận không thành công mà còn phải bị dính đòn từ nó thì khổ.

Như nhớ ra chuyện gì đó, hấn cầm điện thoại tới bàn học, mở máy tính lên rồi kết nối điện thoại vào máy tính, hấn nhấp chuột tìm file mới, 1 file duy nhất trong điện thoại xuất hiện trên máy tính, nhấp vào file, trên màn hình là hiện trường lúc nãy của nó, dù quay lên nhưng gần nó nên khuôn mặt rất rõ.

Tuy hấn không tin nhưng nó lại có 1 giọng hát trong trẻo, trầm ấm, lời cuốn người nghe, khi nó vừa cất lên làm người khác phải say đắm, nhưng hấn không hiểu tại sao nó lại không hát trước mặt người khác, có 1 tài năng như vậy sao nó lại giấu. Đúng rồi, Thiên Bảo cũng từng nói với hấn, nó muốn người đầu tiên nghe nó hát phải là người mẹ ấy, nhưng mẹ nó lại ra đi khi bà còn chưa nghe được giọng hát ngọt ngào đó nên nó sẽ không bao giờ hát cho bất cứ 1 người nào nghe cả.

Vậy...hấn là người đầu tiên may mắn được nghe ư, người đầu tiên chứng kiến tận mắt nó vừa đàn vừa hát tuy bài hát đó không dành cho hấn nhưng sao hấn thấy vui trong lòng thế này?

...

Từ khi nghe hấn nói chưa thấy gì cả khiến tâm trạng nó đỡ hơn, nó cứ sợ rằng mẹ sẽ giận vì thất hứa, giận vì người đầu tiên nghe không phải là bà. Thở dài 1 cái rồi bước vào phòng tắm, tắm xong nó lên giường ngủ luôn, Bảo vừa về tới, chạy thẳng lên phòng nó, thấy nó đang ngủ thì thở phào nhẹ nhõm, anh cứ lo nó sẽ xảy ra chuyện gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Khó Lắm Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Tôi tiến hành bước đầu tiên đó là...

Hôm sau, Huỳnh Phương Trúc vẫn tới trường bình thường, nhưng nó không về lớp mà đi thẳng đến cửa phòng 11A5, Thiên Bảo cùng Anh Khang hơi tò mò cũng đi theo phía sau."RẦM", cánh cửa bị nó đập tung ra. Mọi người trong lớp giật mình rồi im lặng, không một ai dám hó hé. Phương Trúc nhìn quanh lớp, thấy người con gái giống nó với đôi mắt vô hồn đang nhìn ra ngoài cửa sổ. Nó bước nhanh tới:

-Trịnh Mỹ Hà._giọng nói lạnh lùng vang lên. Lúc này Mỹ Hà ngược nhìn, thấy nó, cô run run:

-Chị..chị...sao..._Có lẽ sự xuất hiện của nó bất ngờ làm Mỹ Hà có chút sợ hãi. Vì mãi suy nghĩ cô không biết nó vào lớp mình từ lúc nào.

-Theo tôi._ Nó nắm tay Mỹ Hà kéo đi, cô ngạc nhiên, trước đây toàn là cô chủ động gặp nó, từ hôm đó Mỹ Hà không tìm Phương Trúc nữa vì cô sợ sự lạnh lùng của nó. Còn bây giờ nó tìm cô, chuyện gì đã xảy ra.

-NÈ, cô kéo cô ấy đi đâu, định hại em gái mình nữa sau? Chưa ra khỏi cửa lớp bàn tay nó đang nắm tay cô bị gạt phăng ra đi kèm tiếng nói của một người con trai. Nó lạnh lùng quay lại nhìn thẳng vào mắt Hoàng Anh Khang, nghiêng răng gằn lên từng chữ.

-IM-LẶNG-VÀ-BIẾN-KHỎI-ĐÂY-TRƯỚC-KHI-TÔI-ĐIÊN._Dù có hơi sợ trước ánh mắt giết người đó của nó, nhưng hấn vẫn mạnh mẽ.

-Mỹ Hà hôm qua giờ đã không tìm cô nữa, bây giờ cô quay lại tìm cô ấy, cô là loại người gì thế?

"RẦM" tiếng động mạnh vang lên lần thứ hai khiến mọi người có mặt trong lớp thoát cả tim. Huỳnh Phương Trúc không kiềm chế được đập ngã cái bàn gần đó, rồi lúi ra cây súng tự tay chế chia thẳng vào hấn. Lần này mặt mày người nào cũng tái mét, chỉ cần nó nhích 1 ngón tay thôi cũng đủ để hấn đi mà không kịp thở.

Thiên Bảo nhẹ nhàng đi tới, 1 tay đặt lên tay nó cầm súng, 1 tay vòng ra sau ôm nó, thì thầm:

-Trúc Nhi, bình tĩnh, nghe anh._ Tiếng nói ấm áp của Thiên Bảo làm nó có chút bình tĩnh trở lại, súng theo đó cũng được hạ xuống. Nó lạnh lùng nói ánh mắt không rời hấn.

-Ai muốn xen vào chuyện của Huỳnh Phương Trúc này thì nhớ kỹ hôm nay. Huỳnh Thiên Bảo, em cũng không đảm bảo bạn thân của anh toàn mạng sống trong căn biệt thự đó khi cứ tiếp tục như vậy._ Dứt lời nó kéo tay Mỹ Hà ra sân sau trường. Ai cũng thở phào nhẹ nhõm. Thiên Bảo lườm hấn một cái sắc bén rồi bỏ đi. Trong lòng hấn còn hơi run run theo sau Thiên Bảo. Hấn cũng đem theo súng nhưng trường hợp như lúc này làm sao hấn đỡ được, đặc biệt hơn thế nó còn là 1 bang chủ lẫy lừng trong thế giới đêm biết bao nhiêu người đã bỏ mạng dưới tay nó.

...

Sân sau trường.

Huỳnh Phương Trúc đứng đối diện với Trịnh Mỹ Hà. Nó nhìn vào cô, ánh mắt lạnh lùng lúc này đã được thay vào bằng 1 ánh mắt dịu dàng yêu thương, em gái nó đã chịu khổ từ năm 3 tuổi, dù nó có sống 10 năm trong 1 gia đình giả tạo thì 10 năm ấy nó vẫn có ba mẹ, đặc biệt nó đã được cảm giác yêu

thương từ mẹ, còn cô, khi sinh ra tới bây giờ chưa 1 lần có tình thương từ gia đình. Có lẽ nó may mắn hơn cô rất nhiều, bên nó luôn có những người thân quan tâm nó như Thiên Bảo, ba mẹ nuôi, và người mẹ đã khuất.

-Cô...yêu thương họ không?_ Nó không lạnh lùng, thốt ra câu hỏi đầu tiên. Mỹ Hà có chút ngạc nhiên rồi cũng gật đầu.

-Họ thương cô không?_ Câu hỏi thứ 2, dù đã biết đáp án nhưng nó muốn cô nói ra. 2 tay nó khoanh trước ngực chờ đợi câu trả lời.

Nghe tới câu này Mỹ Hà không gật đầu, im lặng 10 giây, cô nhẹ nhàng nhìn nó nói:

-Họ đã cho em một cuộc sống tốt như bây giờ, mua cho em nhiều quần áo mới, cho em ăn ngon, luôn khen em và chiều chuộng em trước người khác, nên chắc là họ thương em._ Nghe tới đây, nó sa sầm mặt lại, cô gái này ngốc thật hay là giả ngốc vậy.

-Em nghĩ họ thương em sao Mỹ Hà, thương em tới mức tạo cho em những vết thương trên mặt, tay, chân của em sao, em có cần ngốc đến vậy không, họ chỉ yêu thương em trước mặt báo chí, em sống 16 năm cùng họ mà không nhận ra sự giả tạo à, em chịu đựng giỏi nhỉ?_ Nó chưa lên tiếng thì Thiên Bảo cùng Anh Khang từ sau lưng nó đi tới. Thấy hấn, mặt nó trở nên lạnh lùng hơn.

-Em...em không biết. Em không chịu được những đòn roi nên em đã gặp chị ấy. hức hức, em rất vui khi biết chị là chị gái, em cứ nghĩ...hức hức...ba mẹ nào cũng sẽ thương con mình..._ Mỹ Hà oà khóc lên như con nít, nó bước tới ôm cô vào lòng, sao trước đây nó không điều tra em gái mình có sống tốt không mà lại hận cô chứ, Mỹ Hà đâu có lỗi, lỗi là tại 2 người họ kia mà.

-Chiều này, tôi sẽ tới đón cô. Tại nhà._ Nó buông cô ra rồi nói. Lần này Mỹ Hà hết sức ngạc nhiên. Như nhớ ra gì đó, cô vội nói:

-Không được, chiều nay những trợ thủ đắc lực của ba hợp ở nhà, họ là sát thủ. Họ sẽ hại chị. Em sẽ tự trốn ra.

-Nguy hiểm._ Nó nghe cô nói tự trốn ra thì nhăn mặt. Nó không những không sợ mà ngược lại còn hứng thú với những sát thủ đồ của ông Mẫn, Huỳnh Phương Trúc này đâu dễ dàng bị người khác hại.

-Trúc Nhi sẽ không sao đâu, em yên tâm đi, em chỉ cần soạn đồ trước, đừng để ai biết chuyện này, bây giờ vào học đi._ Thiên Bảo hơi lo cho nó nhưng Mỹ Hà yếu đuối như vậy tự trốn ra còn đáng lo hơn.

Cả 4 người lên lớp, hấn này giờ im lặng theo dõi nó, chuyện của 3 người họ thật rắc rối, hấn chưa hiểu hết, và cũng rất tò mò.

...

2h chiều.

Cũng giống như ngày đầu tiên gặp ông ấy, hôm nay Phương Trúc cũng diện 1 bộ đồ đen, Thiên Bảo và Anh Khang chỉ đơn giản áo sơ mi, quần jean.

Nó đi riêng 1 mình với chiếc ô tô màu đen, phía sau hấn và Bảo cũng như nó. 2 chiếc xe rời khỏi cổng, bắt đầu tăng tốc, vượt cả đèn đỏ. Cả 3 người dừng lại trước căn biệt thự quen thuộc. Bước xuống, không cần bấm chuông, tự tay nó phá cổng đi vào, phòng khách ông Mẫn cùng 3 người khác đang bàn chuyện gì đó thấy nó, 3 người áo đen đứng dậy chìa súng vào nó.

Nó nhếch môi, lôi súng ra, phía sau hấn và Bảo cũng đi vào, dơ súng lên nhắm vào ông Mẫn.

-Mấy ông nếu thấy nhanh tay và thắng được bang chủ lấy lòng của thế giới đêm thì cứ việc, xem-ai-bỏ-mạng-trước._ Câu nói lạnh lùng của nó vang lên, nhấn mạnh 5 chữ cuối. Ông Mẫn và 3 người kia nghe tới bang chủ của thế giới đêm thì giật mình. Ông Mẫn ra hiệu bỏ súng xuống rồi quay qua hỏi nó.

-Mày tới đây làm gì?

-Tiến hành bước đầu tiên._ Nó cất súng vào nhìn thẳng ông Mẫn nói. Ông ta có hơi khó hiểu:

-Là cái gì, tao không đùa giỡn với con nít. Ra khỏi nhà tao ngay.

-Khoan đã, làm gì vội thế._ Nó cười khẩy rồi lấy lại vẻ mặt lạnh, thù hận nói.-Bước đầu tiên trong cuộc chiến giữa tôi và ông là ĐƯA EM GÁI TÔI RA KHỎI CĂN NHÀ NÀY.

Ông ta chưa hiểu chuyện gì thì trên cầu thang Mỹ Hà đi xuống cùng cái vali, Thiên Bảo đi tới giúp cô cầm vali ra ngoài, Bà Như trong phòng nghe lộn xộn thì chạy ra, gặp cảnh này, bà tức giận kéo tay Mỹ Hà lại.

-Mày dám bỏ nhà đi. Mày có tin tao giết mày không. HẢ._ Bà ta định tát cô thì bị nó hất ra, kéo cô về phía mình, nhìn họ nói:

-Em gái tôi, ai đụng vào TÔI GIẾT._ Gằn lên từng chữ, rồi kéo cô ra khỏi nhà. 3 người áo đen lúc này nhìn chăm chăm vào hấn, hấn thấy có cảm giác quen quen, hình như từng gặp ở đâu rồi nhưng tạm thời chưa nhớ ra được.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Khó Lắm Hà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Thử yêu

...

2 tuần sau.

Từ lúc đưa Mỹ Hà về nhà, sắp xếp mọi thứ đầy đủ, Phương Trúc kêu Thanh Tuấn tung tin về đứa con của Trịnh Mẫn-Trịnh Mỹ Hà đã rời khỏi nhà họ Trịnh vì thiếu tình thương.

Ông Mẫn biết tin thì tức giận, tìm mọi cách để hại nó, nhưng thế lực nó đang có làm sao ông chống lại được. Ngày ngày ông vẫn theo dõi nó và Mỹ Hà, ông muốn bắt cóc Mỹ Hà nhưng chỗ nào có cô dường như sẽ có nó.

Hoàng Anh Khang từ lúc bị nó cầm súng "cảnh cáo" ở trường thì không dám xen vào chuyện của nó nữa, nhưng hắn vẫn nói chuyện, cười đùa với nó bình thường, dù nó chỉ trả lời hoặc im lặng cho qua, hắn vẫn kiên nhẫn thực hiện kế hoạch của mình. Thời gian qua hắn để ý Huỳnh Thiên Bảo, hắn phát hiện tình cảm của anh dành cho nó không đơn giản là tình cảm anh em thông thường, theo hắn biết thứ tình cảm của Thiên Bảo đã vượt quá mức giới hạn.

Còn Thiên Bảo, anh vẫn yêu thương nó như 6 năm qua, có thể nói anh càng ngày càng yêu nó nhiều hơn, anh không quan tâm xung quanh nên anh cũng không biết được rằng có 2 người con gái đang rung động vì anh. Thiên Bảo mặc dù chưa gặp Mỹ Hà nhưng anh vẫn thương cô như em gái, cô bây giờ cũng hồng hào, xinh đẹp, tự tin lên hẳn, chỉ hơi nhút nhát 1 chút, cuộc sống của cô giờ đây dường như hạnh phúc hơn khi có nó bên cạnh, nó chăm sóc, bù đắp cho cô không thiếu một thứ gì cả.

...

Tối.

Nó đang đứng trên ban công, tay cầm ly rượu màu đỏ, ánh mắt vô hồn nhìn vào khoảng không đen tối chỉ lờ mờ chút ánh sáng của đèn đường. Bên cạnh xuất hiện người con gái giống hệt nó, chỉ có tính tình là khác nhau.

-Chị, ban đêm uống rượu không tốt đâu._Mỹ Hà nhăn mặt nói.

-Quen rồi, sao em không ngủ, lại ra đây?_Nó với giọng âm áp pha chút lạnh lùng lên tiếng, mắt vẫn nhìn về hướng khác.

-Em...muốn nói với chị điều này, ba mẹ...đang...đang tìm cách hại chị đấy, em...sợ vì em...mà chị lại...có rắc rối._Mỹ Hà ngập ngừng lên tiếng. Nó bây giờ mới xoay qua nhìn thẳng vào mắt cô, làm cô có chút run sợ.

-Em còn liên lạc với họ à, em nhớ họ đúng không?_Cười khẩy 1 cái, rồi vuốt tóc cô, nhẹ nhàng nói.-Trò chơi đã bắt đầu rồi, họ tìm cách là lẽ đương nhiên, chị sẽ không sao đâu, nếu không có em, chị cũng sẽ...trả thù cho...mẹ của chị mà, chị là bây giờ có thêm em, nên chị hơi mạnh tay 1 chút thôi._Phương Trúc mỉm cười với Mỹ Hà rồi quay người lại tư thế ban đầu, đưa ly rượu lên uống cạn, nó hơi nghèn nghẹn khi nhắc tới người mẹ ấy.

Mỹ Hà im lặng, cô không biết nói gì với nó nữa, đành cuối đầu đi vào phòng. Phương Trúc đứng đó, 1 chút xót xa dâng lên, mọi chuyện nó đều biết, kể cả...Mỹ Hà còn liên lạc với ông Mẫn, nhưng nó giả vờ như không biết, nó không muốn cô khó xử.

Đang suy nghĩ, bỗng...1 chiếc áo khoác được đặt lên người, hương thơm nam tính mùi bạc hà lan toả ra sộc vào cánh mũi nó.

-Khuya rồi sao em không ngủ mà ra đây uống rượu, còn mặc đồ ngủ, gió lạnh sẽ dễ bệnh đấy._Hoàng Anh Khang nhìn nó lên tiếng.

-Liên quan?_Thấy hắn, nó lấy lại vẻ lạnh lùng thường ngày.

-Chỉ tại tôi quan tâm em thôi, em có cần phải lạnh lùng với tôi không, tôi thật ghen tỵ với Thiên Bảo và Mỹ Hà, họ được thấy em cười, còn tôi ở gần 1 tháng rồi mà có bao giờ em nói chuyện âm áp với tôi đâu._Hắn có bao nhiêu suy nghĩ nói ra hết, không để ý môi nó hơi nhếch lên.

-Họ là...người thân, còn anh...là gì?_Lời nói nhẹ tênh của nó được thốt ra, không cần suy nghĩ hắn trả lời dứt khoát:

-Là người theo đuổi em 2 tuần nay._Nó im lặng, không phải không biết nói gì nhưng trong tim nó có gì đó đang lên lói, 1 cảm giác khó tả. Hắn tưởng nó không quan tâm như lúc trước nên lăm băm nhưng đủ để nó nghe thấy.-Tôi biết em sẽ im lặng mà, vì em từng nói hận tất cả đàn ông...._Chưa nói xong, nó đã xen vào.

-Thử không?

Thử?...Thử gì?

Ý nó là sao?

Anh Khang ngêch mặt ra nhìn Phương Trúc, nó vẫn không cảm xúc bước lại gần hắn hơn, nhìn thẳng vào mắt hắn, 2 khuôn mặt chỉ cách nhau 3cm, nếu

ánh sáng ngoài kia rõ hơn 1 chút thì có thể Phương Trúc sẽ thấy sắc mặt Anh Khang đang đỏ lên, hương nồng của rượu từ miệng nó phả ra làm mặt hắn càng lúc càng nóng. Nhếch môi 1 cái, nó lùi lại thốt ra 2 từ:

-Thử yêu.

Hắn ngạc nhiên, đứng bất động nhìn nó, đến khi thấy nó đã tới cánh cửa thủy tinh trong suốt của ban công bước về phòng thì hắn mới bình tĩnh lại nói rõ từng chữ cho nó nghe thấy:

-Vậy là em chính thức làm người yêu của anh rồi nhé. _Nó dừng bước nhưng không quay mặt lại, lấy ngón tay cái và ngón tay trỏ tạo thành chữ OK đưa lên cao, rồi mở cửa bước vào.

Hắn nhìn theo, môi nhếch lên, xoay người lại, tay chống lên thành ban công, miệng lẩm bẩm "thành công bước đầu tiên".

...

Sáng hôm sau.

Anh Khang bước xuống lầu với bộ đồng phục trường, miệng cười tươi, ở phòng khách Thiên Bảo, Mỹ Hà và Thiên Trúc đang ngồi đợi, thấy hắn cả 3 đứng dậy, nó vẫn lạnh lùng như rằng tối hôm qua không có chuyện gì xảy ra.

-Vợ, anh đi chung với vợ nha. _Hắn chạy lại khoác vai nó, thân nhiên thốt ra từ "Vợ" mà không để ý có 1 khuôn mặt biến sắc, 1 khuôn mặt bất ngờ, và 1 khuôn mặt không cảm xúc.

-Vợ? _Thiên Bảo lấy lại bình tĩnh nhìn Phương Trúc với hy vọng nhỏ. Nhưng...hy vọng ấy chưa tồn tại được bao lâu thì bị dập tắt bởi cái gật đầu của nó.

-Phương Trúc là người yêu của tao từ tối hôm qua. Mày chờ Mỹ Hà đi nhé, tao đi với vợ tao. Ok. _Hắn kéo nó ra xe, nó khẽ nhìn Thiên Bảo rồi vô cảm lướt qua.

Hụt hẫng..

Thất vọng, là cảm giác của Thiên Bảo bây giờ, anh cứ nghĩ nó không có tình cảm với ai, kể cả anh, người sống với nó 6 năm qua, nhưng...Anh Khang chưa tới 1 tháng mà đã chiếm được tình cảm của nó nhanh như vậy. Khẽ cười nhạt, rồi đi ra xe, Phương Trúc và Anh Khang vô tình với Thiên Bảo bao nhiêu, thì Thiên Bảo lại vô tình với người con gái đang buồn vì phản ứng của cậu bấy nhiêu..

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Khó Lắm Hà* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Hoàng tử ảm áp thay đồ i- Hiểu lầm

Tối trường. Tất cả học sinh sững sờ khi thấy Anh Khang cùng Phương Trúc đi chung xe, họ bàn tán xôn xao, nhiều ánh mắt ghen ghét nhìn nó, rồi tiếp theo đó xe của Thiên Bảo chạy vào, Bảo cùng Mỹ Hà bước xuống đi tới chỗ nó và hắn, chưa lên tiếng thì hắn đã ôm ngang eo nó nói to:

-TỪ BÂY GIỜ HUỖNH PHƯƠNG TRÚC LÀ CỦA HOÀNG ANH KHANG, AI DÁM BÉN MẮNG TỚI GẦN THÌ NÊN ĐẶT QUAN TÀI TRƯỚC ĐI.

Tiếng nói của hắn vừa dứt thì tiếng nói mọi người xung quanh lại ồn lên, hắn khẽ liếc qua Thiên Bảo, thấy anh cũng nhìn mình, hắn giả vờ quay đi.

Thiên Bảo siết chặt tay mình lại, khuôn mặt hơi tái đi, anh cảm giác như chân mình sắp khuỵu xuống, vội quay qua chỗ khác để lấy lại bình tĩnh. Mỹ Hà theo dõi những cử chỉ của anh, lòng hơi chùn xuống, rồi đặt tay lên vai anh, cảm nhận được 1 chút ảm áp từ đôi tay mỏng manh kia anh quay người lại, khẽ cười buồn:

-Anh không sao, vào lớp thôi. _Nói rồi, Thiên Bảo nắm tay cô kéo đi, vô tình lướt qua hắn và nó mà không nói một lời nào, anh không biết được rằng cái nắm tay đó làm cô có chút vui nặc dù cô biết chỉ vì Phương Trúc mà anh ra như vậy.

-Về lớp hay đứng đây cho họ ngắm. _Nó nhếch môi nói với hắn, lại 1 lần nữa đám đông có chuyện để bàn, đầu tiên hắn công khai quan hệ giữa hai người, tiếp theo là Thiên Bảo hoàng tử ảm áp trong lòng nữ sinh với gương mặt u buồn pha chút lạnh lùng nắm tay Mỹ Hà kéo đi mà không nhìn nó, cuối cùng là cái nhếch môi không nguy hiểm của nó. Thật sự đây là 1 buổi sáng nhiều ngạc nhiên nhất đối với học sinh trong trường.

-À...ừ...về lớp thôi. _Hắn gãi đầu cười với nó. Nó lấy lại vẻ mặt của mọi ngày bước đi.

Trên lớp 11A1.

-Mỹ Hà, em qua lớp anh học đi, ngồi chung với anh. Để Phương Trúc xuống ngồi với Anh Khang, anh sẽ xin cô cho em chuyển lớp. _Thiên Bảo kéo cô

ngồi xuống cạnh mình rồi nhẹ nhàng nói.

-Thiên Bảo, còn...còn em thì sao? _cả anh và cô ngước lên khi nghe 1 giọng nói khác cất lên.

-Em sao hả, Hồng Mai? _Thiên Bảo nhú mày nhìn Mai hỏi.

-Phương Trúc ngồi chỗ anh thì...thì...? _Hồng Mai cứ ngập ngừng.

-Thì anh phải lên chỗ em à? _Mai gật đầu, Bảo phẩy tay nói tiếp.-Trong lớp còn bàn trống để làm gì mà không ngồi, và lại anh sao để người thân của mình ngồi một mình khi anh là người đem Mỹ Hà về đây chứ.

Cả lớp có cả Mỹ Hà và Hồng Mai bất động, Thiên Bảo của hôm qua đâu rồi, Thiên Bảo bây giờ thật khác, anh không còn ảm áp, dịu dàng nữa mà thay vào đó là lạnh lùng, hờ hững.

Mai mím môi đi về chỗ ngồi, ánh mắt thoáng hiện 1 tia gì đó khó hiểu.

Phương Trúc từ ngoài cửa đã chứng kiến tất cả, nó dường như biết được vì sao Thiên Bảo lại thay đổi như vậy, còn Anh Khang, 1 chút tội lỗi dâng lên, cũng tại vì hắn háo thắng, ngay cả thằng bạn thân từ nhỏ mà hắn cũng không buông tha, muốn chơi đùa với nó nhưng không ngờ lại làm Thiên Bảo ra như vậy. Nghĩ lại 2 chữ “háo thắng”, khẽ cười, chẳng phải hắn giống nó sao, nó từng nói nó chưa bao giờ thua ai mà.

Dù thấy có lỗi nhưng hắn vẫn thản nhiên như mọi ngày. Nó không nói gì xuống bàn hắn ngồi, Mỹ Hà nhìn nó rồi nhìn Thiên Bảo, cô biết chuyện gì đang xảy ra, nhờ đâu mà như vậy, và cô trong mắt Thiên Bảo là gì. Nếu Anh Khang và Phương Trúc không quen nhau, thử xem Thiên Bảo có ảm áp với cô như thế này không?

...

Ra chơi.

4 người xuống căn tin ăn uống, vẫn như mọi ngày nhưng chỉ có Thiên Bảo là thay đổi, anh lạnh nhạt, không còn đi lấy đồ ăn cho nó nữa, không còn quan tâm nó nữa, hắn lấy thức ăn cho nó, anh lấy thức ăn cho cô, rồi 4 người im lặng một cách đáng sợ, hắn khó chịu lên tiếng:

-Bảo, bữa nay mày sao vậy, thay đổi như thời tiết thế, à không còn hơn thời tiết cơ? _Thiên Bảo uống một ngụm cafe rồi nhìn hắn, nhếch môi tỏ vẻ khinh khỉnh.

-Vậy sao?, tao tưởng người thay đổi là mày chứ, mà thôi bỏ đi, tao lên lớp đây. _Nói với hắn xong, Bảo quay qua Mỹ Hà xoa đầu cô, mỉm cười.-Em ăn đi, anh lên lớp trước nhé, nhớ uống hết ly sữa đây, anh đặc biệt mua cho em.

Mỹ Hà cười gượng, nhìn theo bóng lưng của anh, sao những cử chỉ đó trông giả tạo thế. Thu lại ánh mắt, cô nhìn ly sữa rồi cầm lên chán chường không biết có nên uống hay không, nhưng dù sao cũng là anh mua, thôi thì uống 1 lần vậy, ly sữa chỉ vừa đưa tới miệng thì bị Phương Trúc hất mạnh làm sữa đổ hết trên sàn nhà, ly thủy tinh vỡ nát.

“CHÁT” “RẦM”-Em làm gì vậy, em đừng nói với anh là em ghen với Mỹ Hà nhé, em là người yêu anh mà phản ứng như vậy khi Thiên Bảo mua sữa cho Mỹ Hà sao?

Khi ly sữa trên tay Mỹ Hà rơi xuống đất vỡ nát, cũng là lúc hắn tát nó và hơi mạnh tay xô nó ngã, tất cả mọi người trong căn tin há hốc, lúc sáng còn ôm eo công khai người yêu, vậy mà chưa được 1 ngày đã đánh nó rồi, nhiều người thương xót cho nó, nhiều người hả hê khi thấy cảnh đó.

-Anh...sao anh...làm vậy hả? _Mỹ Hà tức giận nhìn hắn rồi ngồi xuống đỡ nó dậy, cô biết tại sao nó lại làm vậy.-Chị...chị có sao không?

Nó lắc đầu, khuôn mặt vô cảm nhìn hắn, rồi đứng dậy.

-MÁU KÌA... _Có vài người trong căn tin hốt hoảng la lên, hắn và Mỹ Hà bây giờ mới để ý tới cánh tay của nó, máu tuôn ra như thác đổ, cũng tại vì hắn xô làm nó ngã xuống những mảnh thủy tinh kia, tay áo nó đã thấm đỏ, những giọt máu cứ nhỏ giọt xuống nền.

-Chị, tay của chị..

-Không sao. _Nó lạnh lùng cắt ngang câu nói của cô.

-Em quá đáng lắm, người có lỗi là em, Mỹ Hà không trách còn quan tâm em, vậy mà em còn lạnh lùng, còn em nữa Mỹ Hà, sao phải yếu đuối như vậy, dù Phương Trúc có là người yêu của anh, anh cũng không thích cái tính cách đó chút nào. _Hắn không quan tâm mà lớn tiếng với nó hơn.

-ANH IM ĐI, ANH KHÔNG BIẾT GÌ THÌ..._Mỹ Hà hét lên, chưa hết câu, nó đã bỏ đi, cô lờm hắn rồi chạy theo nó, hắn cũng theo sau 2 người.

“RẦM” nó lên lớp, tiến tới chỗ Thiên Bảo, đập mạnh tay lên bàn, Bảo chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, anh nhìn nó rồi hốt hoảng khi phát hiện cánh tay nó toàn là máu.

-Trúc Nhi, tay em..._Nó lạnh lùng cắt ngang câu nói của anh, gằn lên từng chữ:

-IM. Anh không biết-Mỹ-Hà-dị-ứng-với-sữa-tươi-hà.

Câu nói của nó thốt ra, Thiên Bảo bất ngờ, Anh Khang mới vào tới cũng bất ngờ không kém, giờ hấn hiểu được phần nào đó.

-Anh..anh không biết, Mỹ Hà anh xin lỗi._Thiên Bảo quay qua Mỹ Hà với khuôn mặt đầy hối hận. Cô không nói gì, chỉ gật đầu.

Nó không để anh nói thêm câu nào nữa, bỏ đi ra khỏi lớp, nó cũng không nhìn hấn, lạnh lùng bước qua như lúc trước. Chờ nó đi khuất, hấn nhăn mặt:

-Mỹ Hà sao em không nói với anh là vì em mà Phương Trúc mới làm vậy.

-Anh có cho em nói đâu, chưa gì hết mà đánh chị ấy còn xô chị ấy ngã nữa.

“BỐP” Mỹ Hà vừa dứt lời thì hấn đã ăn trọn 1 cú đấm của Thiên Bảo, anh không ngờ người làm nó ra như vậy là hấn, anh tức giận, lau vào đánh hấn mà không để hấn kịp trở tay.

***HÔM NAY MÌNH RA❖T MÌNH MỚI RA**

--CHÚC MỌI NGƯỜI NĂM MỚI ĂN TẾT VUI VẺ--

--HAPPY NEW YEAR--

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Khó Lắm Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Diễn

***Xin lỗi mọi người thời gian qua đăng truyện không được, giờ mình viết tiếp nhé. Hy vọng mọi người vẫn theo dõi truyện của mình.**

À, hôm trước có bạn mình đăng

...-Thiên Bảo, anh dừng lại đi._Mỹ Hà vừa khóc vừa hét lên. Thiên Bảo mặc kệ lời nói của cô tiếp tục đánh rồi nắm cổ áo Anh Khang quất lớn:

-TAO ĐÃ NÓI VỚI MÀY RA SAO, ĐỪNG BAO GIỜ ĐỤNG ĐẾN TRÚC NHI MÀ.

Hấn im lặng gỡ tay anh ra, chỉnh lại cổ áo rồi nói với anh:

-Tao không muốn phải đánh nhau với mày, tao sẽ đi xin lỗi Trúc._Thái độ của hấn làm anh thêm tức giận, chỉ muốn nhào tới cho hấn vài cú đấm nữa nhưng anh cố kiềm nén lại, hấn rút tay vào túi quần bỏ ra khỏi lớp.

Còn Phương Trúc, sau chuyện lúc nãy nó đi thẳng về nhà, cánh tay máu vẫn không ngừng rỉ ra. Tắm rửa xong nó tự mình băng bó vết thương.

"Cạch"_ Cửa phòng nó mở ra, Anh Khang bước vào, hơi sợ khi thấy ánh mắt lạnh lùng của nó nhưng hấn vẫn lên tiếng:

-Phương Trúc, cho anh xin lỗi chuyện lúc nãy nhé. Tại...

-Ừ..._Không để hấn nói hết, nó trả lời.

-Vậy...em tha thứ cho anh rồi đúng không?_Hấn hớn hờ chạy tới gần, nó không nói gì chỉ gật đầu.

Anh Khang nhất thời ôm lấy nó, vài phút sau hấn mới phát hiện bản thân mình có hơi quá nên buông nó ra chạy thẳng về phòng. Nó nhếch môi lắc đầu khi thấy hấn trẻ con như vậy.

Còn Hấn, về phòng chốt cửa lại rồi dựa vào tường, tay đặt lên ngực trái nơi có những nhịp đập đang thất thường, hấn cố lấy lại bình tĩnh rồi suy nghĩ, quen nó chỉ là đùa giỡn, chuyện lúc nãy chỉ là 1 phần trong kế hoạch mà thôi.

...

Thiên Bảo và Mỹ Hà cũng bỏ về, tâm trạng dường như chưa được ổn lắm, anh đi lên phòng nó chần chừ không biết nên gõ cửa hay thôi, thì cánh cửa mở ra, nó ra hiệu cho anh vào.

-Trúc Nhi, sao em biết anh đứng trước cửa?

Nó không nói gì, chỉ vào màn hình máy tính, tới bây giờ Thiên Bảo mới nhớ ra là phòng nó có gắn camera. Anh ngồi xuống cạnh nó:

-Trúc Nhi, em.có yêu Anh Khang không?

-Không biết..._Hơi ngạc nhiên nhưng nó vẫn trả lời.

Thiên Bảo hiểu nó đang dần dần có tình cảm với hấn, nếu nó không yêu hấn thì sẽ trả lời là "không", miệng nó chưa bao giờ thốt ra 2 chữ "không biết" cho đến hôm nay. Khẽ cười nhạt, Thiên Bảo nói với nó:

-Em phải sống hạnh phúc nhé, anh vẫn ủng hộ em, em gái._Xoa nhẹ đầu nó, anh rời khỏi phòng. Về phòng mình, anh thu lại nụ cười, đôi mắt đỏ hoe, sống mũi cay cay.

Em gái? anh cười, một nụ cười chua chát, anh phải kiềm chế rất nhiều mới buông ra được câu nói ấy, tình cảm anh dành cho nó bao năm qua không đủ để nó đáp trả sao?, phải chăng anh chỉ thích hợp với vai người anh trai.

Ngồi bệt xuống sàn nhà lạnh lẽo, tựa đầu vào tường, nhắm chặt đôi mắt lại, 1 giọt nước trong veo như pha lê rơi ra lăn dài trên má. Từ bây giờ cuộc sống của anh sẽ phải diễn cảnh vui vẻ, không buồn trước mặt nó và hấn sao?

Ngồi trong phòng, nó biết tâm trạng của Thiên Bảo thế nào, nhưng thà nó làm vậy còn hơn để anh hy vọng từng ngày.

Cả nó và anh không hề biết rằng hấn cũng đã nghe tất cả, nhếch môi khinh bỉ, nó cũng không hề yêu hấn mà lại chịu quen nhau, để xem nó phải đau khổ như thế nào. Lặng lẽ về phòng, hấn không ngừng suy nghĩ.

...

- Rất cần yêu thương...

- Nhưng lại gạt đi tất cả những ai yêu thương mình.

-Muốn được quan tâm...

- Nhưng lại cho đó là giả dối.

-Cứ thế....

-Lạnh lùng

-Thờ ơ

-Vô tâm.....

chỉ vì 1 chữ " SỢ "

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Khó Lắm Hà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Bang Angel

2 tháng sau.

Thời gian trôi đi, Phương Trúc và Anh Khang cứ quen nhau, nó đỡ lạnh lùng hơn với hấn, hấn thì cứ hết ăn chơi rồi lại xin lỗi nó, tình cảm của hấn dành cho nó chỉ vì kế hoạch.

Còn Thiên Bảo, anh thay đổi nhiều đi, anh ăn chơi, gái gú hơn, có lẽ chỉ vì Phương Trúc, anh biết Mỹ Hà yêu anh nhưng anh không thể đáp lại được bởi vì tim anh nó chiếm vị trí lớn lắm.

...

Tối.

Tại quán bar Play lớn thứ 2 Thành Phố Hồ Chí Minh.

-Tiểu thư, khi nào mới bắt đầu bước tiếp theo đây?_Tiếng Thanh Tuấn trợ thủ đắc lực của nó vang lên. Đến bây giờ nó vẫn chưa ra tay với 2 con người ác độc kia dù trò chơi đã bắt đầu hơn 2 tháng trước.

-Hợp Bang trước, ngay bây giờ, gọi Mỹ Hà và Hồng Mai. Nó trả lời rồi cầm ly rượu uống cạn. Nó đã đưa Mỹ Hà cùng Hồng Mai vào băng nhóm của nó, tuy nó chưa tin tưởng 100% vào Mai, nhưng nếu Mai phản bội nó, nó có thể giết chết Mai.

Bang nó hội tụ những trợ thủ mạnh nhất, quan trọng là không phản bội Bang, đoàn kết và chân thành.

...

15 phút sau.

-Cậu hợp Bang bất ngờ vậy? _Mai tự nhiên đi vào ngồi xuống cạnh nó.

-Đầy đủ chưa? _Nó không trả lời Mai mà quay qua hỏi Thanh Tuấn.

-Thưa tiểu thư, đã đầy đủ.

-Tốt, sáng ngày mai sẽ bắt đầu bước tiếp theo, theo tôi biết ông ta đã mướn một trợ thủ mới theo dõi chúng ta 1 tháng qua, hiện giờ người đàn ông đó đang ở khách sạn Sofitel Sài Gòn Plaza, cách nhà thờ Đức Bà 300m, tiến hành GIẾT. _ Chữ "giết" được nó nhấn mạnh làm ai cũng rùng mình.

Mai và những người kia có một suy nghĩ rằng "nó đã bắt đầu và đang ra tay từ lâu rồi nhưng không cho người khác biết"

...

Sáng hôm sau.

Bang Angel (bang của nó) đang tập hợp trước cổng khách sạn Sofitel Sài Gòn Plaza. Khi nhận được hiệu cả nhóm chia nhau tiến thẳng vào khách sạn rộng lớn kia. Đi thẳng lên tầng 3 của tòa nhà, không có gì gây trở ngại cho họ khi có tám bản đồ đầy đủ các bể ả và mật mã.

Người của nó đã bao vây tất cả, nó và Hồng Mai đứng 1 bên cánh cửa để bên trong không nhìn thấy, nó đưa tay lên gõ cửa.

Cánh cửa dần dần mở ra, nó đập mạnh cửa, cả 2 người bước vào, nó nhếch môi:

-Biết tôi là ai chứ?

-Huỳnh Phương Trúc, tôi biết ngay cô sẽ tới mà, tôi chuẩn bị đồ chơi cho cô nè. _Người đàn ông đó nói xong vỗ hai tay vào nhau thì phía ngoài 10 người của ông ta bước vào. Nó vẫn không cảm xúc, khoanh tay nhìn ông ta:

-Nếu 10 người này kịp ra tay với 50 người của Bang tôi khi họ đã bao vây hết khu này thì chúc mừng ông.

-Mày...mày muốn gì? _Ông ta tức giận.

-Muốn lấy cái mạng của ông. _Nó trở nên lạnh lùng đến đáng sợ.

Đám người bên kia nhận lệnh cầm vũ khí xông, nhưng thật lạ khi họ chỉ tấn công nó là chủ yếu. Tên nào cũng hăng máu nhưng sau 30 giây đã có 3 tên nằm dài trên đất. Bọn chúng lùi lại, bao vây nó và Mai thành hình tròn. Nhưng bọn họ thật đáng tiếc khi không biết nó là ai?,

Tất cả một lần nữa nhào vô, nó nhanh nhẹn đỡ, né từng đòn rồi đáp trả. Nó dù không muốn nhưng người của họ cũng mạnh không kém, sau 10 phút tất cả đều gục, nó nhanh chóng di chuyển tới chỗ ông ta, con dao trên tay đâm sâu vào ngực trái, khiến ông ta ngã khụy xuống, máu trong họng trào ra, mùi tanh của máu kinh dị rợn người.

Nó nhìn qua Mai thấy nhòe bình thường như đi cở vũ nó thì hơi khó hiểu, nó không suy nghĩ nữa bước ra về, Mai theo sau. Nó kêu người của nó dọn dẹp sạch sẽ, đem xác ông ta đến trước cổng nhà họ Trịnh vứt.

...

Trở về quán Bar.

-Xin lỗi Tiểu thư, tụi em không biết là ông ta đã chuẩn bị. _Thanh Tuấn cúi người trước mặt nó.

-Không sao, nghe cho rõ AI-PHẢN-BỘI-THÌ-TÔI-GIẾT. _Nó gằn lên, nhìn qua Mai rồi đứng dậy bước ra ngoài.

...

-Em đi đâu về vậy, sao trên người em có máu. _Thiên Bảo hỏi.

-Giết người của ông ta. _Nó lạnh lùng, liếc qua hán đang cầm điện thoại bấm bấm gì đó.

-Ừ, thôi em và Mỹ Hà lên phòng nghỉ ngơi đi, anh ra ngoài.

Cả nó và Mỹ Hà biết Thiên Bảo đi đâu, anh dạo này thường hay về muộn, đôi lúc còn qua đêm, ngày nào cũng thấy anh ôm eo một cô gái trong quán bar.

Từ khi gặp Thiên Bảo, Mỹ Hà đã có tình cảm với anh, tìm cô như nhện nhện mỗi lần bên cạnh anh, nhưng anh luôn giữ khoảng cách đúng mực với cô, cô biết mình đã yêu anh từ lâu nhưng không hề nói ra, cứ từng ngày, từng ngày quan tâm đến anh, đối với cô mỗi ngày được gặp anh là niềm vui to lớn của mình. Cô buồn, tìm nhói khi anh không hề quan tâm mình mà tập tành gái gú, cô vẫn chịu đựng tất cả cũng vì yêu anh. Cô thấy mình nhỏ nhoi quá, nên anh mới không chú ý đến. Lặng lẽ cuối đầu đi về phòng. Cứ chỉ này không thể qua mắt Phương Trúc, nhìn em gái mình như vậy nó hơi đau lòng.

...

"Có một người, cho em biết thế nào là yêu.

Nhưng người ấy lại chưa từng yêu em.

Có một người, em trao hàng ngàn nỗi nhớ.

Nhưng chẳng bao giờ người ấy nhớ về em.

Có một người với em là tất cả.

Nhưng với người ta xem em chẳng là gì cả...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Khó Lắm Hà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Bạn gái

Tối hôm đó.

Anh Khang đã ra ngoài từ lúc nào, Thiên Bảo đi từ sáng chưa về, Mỹ Hà thì đang ngủ trên phòng, còn Phương Trúc từ trên cầu thang bước xuống với bộ đồ đen bó sát, áo khoác da đen, đôi boot đen cao gót, tóc xõa tự nhiên đội nón xô khuyên. Nhìn nó bây giờ không khác nào 1 sát thủ của thế giới đêm.

Nó bước lên 1 chiếc mô tô màu đỏ và phóng đi. Những cơn gió lùa vào mặt nó mát lạnh, định nhấn ga chạy nhanh hơn thì một chiếc mô tô quen thuộc vượt mặt làm nó chú ý. Nó cứ chạy phía sau nhìn cặp tình nhân phía trước mà không tin đó là sự thật.

Tối ngã 3 nó rẽ sang hướng khác, lòng ngực nó vô thức nhói lên mà ngay cả bản thân nó cũng không hề biết.

Điểm dừng của nó là quán bar. Đạp cửa bước vào, khuôn mặt nó không cảm xúc, lạnh lùng tàn nhẫn hơn.

Nó vào phòng Vip 1, rồi ra hiệu cho Thanh Tuấn báo cáo tình hình.

-Thưa tiểu thư, mọi chuyện khiến ông ta đã rất tức giận, ông ta đang tìm cách khác, lần này tôi e là sẽ rất khó để đối đầu.

-Thời gian này không ổn, cậu cho thêm vệ sĩ để bảo vệ Mỹ Hà. _Chất giọng của nó lạnh lùng xen chút lo lắng. Thanh Tuấn cuối đầu rồi đi làm nhiệm vụ.

Phương Trúc nhắc ly rượu lên uống cạn, trong đầu bỗng nhớ về đôi tình nhân lúc nãy. Tiếng chuông điện thoại vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ.

-...

-Được, tôi tới ngay. _Nó đứng dậy bỏ đi.

...

1 lần nữa tiếng mô tô chạy trên con đường đông đúc và dừng hẳn lại trước 1 nhà hàng lớn ở trung tâm thành phố.

Nó bước vào bên trong, họ đang xôn xao bàn tán gì đó, thì 1 cô nhân viên chạy ra với gương mặt vội vã.

-Thưa chủ tịch, có 1 cô nhân viên lỡ va vào 1 đôi tình nhân, cô ấy xin lỗi rồi nhưng họ không bỏ qua, tôi...

-Được rồi, họ ngồi ở đâu?

-Bên kia thừa chủ tịch._Theo hướng tay cô nhân viên, nó thấy 2 người này rất quen, vì ngoài xoay lưng lại với nó nên nó không biết rõ mặt. Nó đi tới.

-Kêu chủ tịch ra đây, bằng không...._Người con trai đó chưa nói hết câu thì bị nó chen vào.

-Tôi đây._Tất cả quay lại nhìn nó, ánh mắt nó vẫn không cảm xúc, khoanh tay nhìn người con trai trước mặt. Nó đoán không sai, không ai khác ngoài Hoàng Anh Khang.

-Là em à._Hắn cười khẩy một cái rồi nói tiếp.-Em bảo lại nhân viên của em đi, cô ta đụng trúng BẠN GÁI anh mà còn lên mặt, giờ em muốn nhà hàng đóng cửa hay tiếp tục mở?_Hắn nhấn mạnh 2 chữ bạn gái rồi kéo cô ta vào lòng.

-Thưa chủ tịch, em đã xin lỗi rồi ạ, và lại em chỉ đụng trúng thôi chứ..._Cô nhân viên chưa nói xong thì nó ra hiệu im lặng.

-Bạn gái anh muốn gì? Tiền?_Nó nhếch môi khinh bỉ rồi rút ra cái thẻ ATM hơn 1 tỷ thả lên bàn.-Còn anh muốn nhà hàng này đóng cửa, ok cứ tự nhiên._Nói xong quay qua nhân viên bảo họ tiếp tục làm việc, nó cũng bỏ về để 2 con người kia lại với nỗi ngạc nhiên lớn.

...

Hắn chờ cô tình nhân về nhà, rồi nhân ga chạy đi, thực ra buổi tối hôm nay chỉ là bước tiếp theo, khi trên đường đi hắn đã thấy nó và muốn trả thù nên cố vượt qua mặt. Hắn không ngờ chuyện lúc này nó bình tĩnh tới vậy, có lẽ hắn chưa làm nó yêu hắn.

Hắn về tới nhà, cũng là lúc nó vừa cất xe vào gara, nó đi thẳng lên phòng phốt lò sự có mặt của hắn, vừa định mở cửa vào phòng, bàn tay nó bị hắn nắm chặt lại.

-Buông ra._Nó lạnh giọng.

-Em không có chuyện gì để nói với anh?

-Có, tôi muốn nói nhà này của anh Bảo, anh muốn ở hay đi thì tùy. Ok?_Nó hất mạnh cánh tay của hắn ra rồi bước vào phòng nhưng lần nữa bị hắn chặn lại ép nó vào tường.

-Anh Bảo cơ đấy, nghe ngọt nhỉ?

-Ừ._Nó xô mạnh hắn ra nhếch môi khinh bỉ. Hắn cũng bỏ về phòng đấm mạnh vào tường khiến bàn tay hắn chảy máu.

"Phương Trúc, tôi không tin là cô không yêu tôi, chờ đấy nhé. Tôi không bỏ qua đâu"

Suy nghĩ rồi, hắn bước vào phòng vệ sinh rửa vết thương và băng bó lại.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Khó Lắm Hà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Xin lỗi

Từ khi Anh Khang có bạn gái mới cũng đã 1 tuần, Phương Trúc thì vẫn lạnh lùng, dường như nó không quan tâm đến mọi chuyện vừa xảy ra. Sáng đến trường, chiều đến công ty, tối đi bar đã là thói quen thường xuyên của nó 1 tuần qua.

...

Tại công ty T&H. (tên mẹ nó và nó).

Phương Trúc đang ngồi trong phòng làm việc của giám đốc. Nó với khuôn mặt trầm lắng phảng phất chút u buồn nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nó rất muốn trả thù nhưng tự hỏi rồi đến khi nào mọi chuyện mới kết thúc đây. Còn cái công ty này nữa, nó và Thiên Bảo đã tự tay gây dựng, nó cũng chưa ra mặt cho báo chí bên ngoài biết nó là giám đốc công ty lớn thứ 3 thế giới. Còn Thiên Bảo dù là chủ tịch nhưng mọi quyền hành đều giao cho nó.

"Cốc...cốc"

Tiếng gõ cửa cắt đứt dòng suy nghĩ, nó lấy lại vẻ lạnh lùng lên tiếng:

-Vào đi.

Ngoài cửa Thanh Tuấn bước vào. Trên tay cầm 1 sấp hồ sơ. Thanh Tuấn làm việc cho nó từ việc ở Bang cho đến việc công ty đơn giản vì nó không thể tin ai khác được.

-Thưa tiểu thư, theo kết quả điều tra cho thấy, công ty nhà họ Trịnh đang nợ vốn rất nhiều ngân hàng, nếu những công ty ngoài kia họ kiện thì khả năng cao nhất là ông ta sẽ vào tù.

-Đầu tiên cậu giúp tôi đứng ra hợp tác với công ty họ Trịnh, tiếp theo rút hết cổ phần rồi mua lại công ty ông ta cho tôi._Nó nở một nụ cười nguy hiểm.

-Vâng thưa chủ tịch.

-À cậu điều tra cho tôi tất cả thông tin về công ty Quách Huỳnh. Còn tài liệu liên quan đến công ty cứ gửi qua email cho tôi.

-Vâng.

...

...

Tối.

Nó từ công ty trở về đi thẳng lên phòng. Một mình bước vào nhà tắm, ngấm mình trong làn nước mát lạnh, mọi muộn phiền theo đó mà trôi đi.

Hôm nay nó không đi bar thay vào đó thì nó làm việc thông qua email mà Thanh Tuấn đã gửi.

-Hôm nay không đi bar sao vợ..._Tiếng nói nửa đùa nửa thật phía sau lưng nó vang lên.

-Không._Nó lạnh giọng, không cần quay người lại nó cũng biết người đó là ai, nó cũng không quan tâm Anh Khang gọi nó là gì.

-Vợ à, anh xin lỗi chuyện hôm đó nhé, tha thứ cho anh lần này được không???

Hắn xoay nó lại đối diện với mình, nó khoanh tay im lặng nhìn thẳng vào mắt hắn.

-Vợ à, anh hứa sẽ không làm em tổn thương lần nữa đâu.

-Ừ._Nó thốt ra 1 chữ "ừ" rồi quay lại với công việc đang dở để hắn một mình ngơ ngác.

30 giây sau nó cảm nhận được vòng tay ôm từ đằng sau của hắn.

-Cảm ơn vợ, em làm việc rồi ngủ sớm nhé, anh về phòng đây._Hắn về phòng suy nghĩ, không hiểu sau hắn diễn như thật.

Còn nó, từ khi hắn ra khỏi phòng thì nó không thể nào tập trung làm việc được nữa, có lẽ...nó đã có tình cảm với hắn...từ lâu rồi...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Khó Lắm Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Người con gái quan trọng

...

Sáng hôm sau.

"Rầm...Rầm"-vợ ơi, dậy đi học._Tiếng nói cùng tiếng đập cửa của Anh Khang vang lên khắp nhà.

"Cạch"-Nhỏ tiếng lại._Phương Trúc mở cửa bước ra, trên người là bộ đồng phục, lườm hắn 1 cái rồi bỏ xuống nhà, hắn ngơ ngác nhìn nó, là hắn có lòng tốt kêu nó dậy mà.

-Trúc Nhi, đi học thôi, em đi chung xe với anh hay đi riêng._Thiên Bảo thấy nó xuống thì vội vàng hỏi.

-Cô ấy đi với tao._Hắn chạy tới khoác vai kéo nó đi.

"Làm hòa rồi sao???"_Thiên Bảo suy nghĩ rồi ra hiệu cho Mỹ Hà đi học.

...

Tại trường.

Nó vừa bước xuống xe thì nhận được cuộc gọi của Thanh Tuấn báo rằng quán bar đang có người phá rối. Nó cảm nhận được chuyện không lành chuẩn bị xảy ra, nó kêu Anh Khang quay xe lại và chạy thẳng đến bar. Phía sau Thiên Bảo thấy nó và hấn rời khỏi cổng trường cũng đi theo.

-Có chuyện gì vậy em?_Trên đường đi hấn hỏi nó.

-Tôi đó sẽ rõ._Nó lạnh giọng làm hấn cũng không dám hỏi thêm gì nữa.

...

-Anh tìm chỗ đậu xe đi, tôi vào đó trước._Nó nói rồi xuống xe đạp mạnh cửa bước vào, trên người vẫn là bộ đồ học sinh,

-Tiểu Thư, có người muốn gặp tiểu thư ở phòng vip 1._Thanh Tuấn cuối đầu rồi đi theo nó vào phòng Vip.

-Chào Bang Chủ băng giá._Người con gái che đi nửa khuôn mặt lên tiếng. Xung quanh cô ta có thêm vài nhân vật cầm vũ khí.

Phuong Trúc nhú mày, là con gái sao, giọng nói này hình như là của cô gái bí ẩn.

-Chuyện gì?

-Muốn tặng quà cho cô thôi. LÊN._Cô gái đó búng tay, 10 tên côn đồ xông lên.

Nó bình tĩnh đáp trả, ra hiệu cho Thanh Tuấn ra ngoài, Thanh Tuấn chần chừ không biết có nên ra hay không thì nó quát lớn:

-Mỹ Hà đang tới, NHANH.

-Muộn rồi. haha._Tiếng cười của cô ta vừa dứt thì Anh Khang, Thiên Bảo và Mỹ Hà bước vào. Cùng lúc đó người của cô ta nằm sải dài trên mặt đất.

-Trúc Nhi, em có sao không?_Thiên Bảo và Anh Khang chạy tới hỏi thăm nó mà không để ý cô ta đang tới gần Mỹ Hà.

À..._Tiếng hét của Mỹ Hà vang khắp căn phòng, tất cả đều hoảng sợ.

-Cô...muốn...gì?_Nó gằn lên từng chữ. Đôi tay siết chặt khi thấy cây dao trong tay cô ta đưa vào cổ em gái mình.

-Muốn cô thể chỗ cô gái này. haha.

-Điên à._Nó chưa kịp trả lời thì bị tiếng quát của Anh Khang làm cho giật mình. Hấn cũng không ngờ mình lại tức giận tới vậy, cảm giác của hấn bây giờ khó tả lắm, hấn dường như sợ mất nó.

-Chưa tới lượt anh đâu, Hoàng Anh Khang. "Đoàng"_Dứt câu tiếng súng vang lên, là...Thiên Bảo đã bắn vào tay của cô gái đó, Mỹ Hà được thoát, nhanh chân nó đánh vào bụng của cô ta, làm cô ta khụy xuống, định thêm 1 cú nữa nhưng...

-DỪNG LẠI..._1 giọng nói vang lên, ai có mặt trong căn phòng cũng đều bất ngờ, là...Anh Khang đã lên tiếng cứu cô ta.

Nó không quan tâm rút súng bắn vào tay của cô ta, nhưng viên đạn chỉ sượt qua cánh tay rồi ghim sâu vào tường.

-Đây là kết cục của những ai động vào em gái tôi.

"Đoàng"_1 tiếng súng nữa vang lên nhưng lần này người bắn là hấn và người trúng đạn lại là....nó.

-ANH KHANG, MÀY ĐIÊN À._Thiên Bảo nhào tới đâm hấn 1 cái mạnh khi thấy cánh tay nó máu tuôn ra như thác đổ.-Trúc Nhi, em có sao không, Thanh Tuấn đưa Mỹ Hà về nhà trước đi.

-Không sao._Trả lời anh xong nó quay qua hấn.-Tôi cần lời giải thích.

-Đơn giản vì...cô ấy là...người con gái quan trọng với tôi._Hấn nói xong bế cô ta lên đi ra khỏi phòng.

Những người còn lại không ai hiểu chuyện gì xảy ra, lúc này còn bênh vực nó kia mà.

...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Khó Lắm Hà* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Muốn đấu với tôi, hai người còn non lắm

...

Anh Khang nhẹ nhàng đặt cô gái đó lên xe của mình, rồi cùng cô ta rời khỏi quán bar, hắn nhìn vào kính hậu thấy nó đứng phía sau với cánh tay thắm đẫm máu thì tim không tự chủ nhói lên.

-Anh biết tôi là ai rồi à? _Cô gái bí ẩn lên tiếng kéo hắn về với hiện tại.

-Ừ, lúc này...khi Phương Trúc đánh em gục, anh vô tình thấy được chiếc nhẫn khi xưa, anh nghĩ đó là em và...đúng thật là người con gái anh đang tìm kiếm bấy lâu nay.

-Anh tìm kiếm tôi à? Không ngờ đây, anh là người khiến tôi mất đi tất cả, giờ cũng là người tìm tôi sao?

-chuyện của 1 năm trước anh xin lỗi, Quế Chi làm lại từ đầu với anh nhé? _Anh Khang dịu dàng với người con gái đã đổi đầu với nó, ánh mắt chân thật, hắn chưa từng làm vậy với Phương Trúc.

Cô gái tên Quế Chi đó gỡ mặt nạ xuống, nở một nụ cười gian xảo rồi gật đầu với hắn.

*GTNV: Đinh Quế Chi, 17 tuổi, chị gái Đinh Bích Thảo, xinh đẹp theo kiểu gian xảo, ác độc.

...

1 năm trước, Quế Chi và Anh Khang học chung trường, Quế Chi lúc ấy hiền lành, tốt bụng, không may đã say nắng chàng trai đào hoa là hắn đây, năm đó hắn chỉ đùa giỡn với cô, cô biết, cô chấp nhận tất cả để đến với hắn nhưng hắn không để ý đến cô, cô quá mù quáng, để rồi vào cái đêm định mệnh, cô trao hắn lần đầu tiên của mình, sáng hôm sau hắn vứt bỏ cô không thương tiếc, từ đó cô biến mất khỏi cuộc đời hắn. Hắn thì tự nhiên thấy nhớ cô da diết, hắn hối hận khi đánh mất cô, hắn tìm kiếm cô khắp mọi nơi nhưng đến 1 tin tức về cô cũng không có.

Đến bây giờ Quế Chi quay lại trong hoàn cảnh Anh Khang quen Phương Trúc. Nhưng vì người con gái này nên hắn sẽ bằng lòng bỏ tất cả.

...

Sáng hôm sau.

Phương Trúc, Thiên Bảo và Mỹ Hà đi đến trường, hôm nay trong ngôi biệt thự vắng đi sự hiện diện của Anh Khang, tất cả đều biết vì lý do gì.

Tới cổng trường, cả 3 người bước xuống, đúng lúc đó hắn và Quế Chi cũng có mặt tại sân trường.

-Chào cô, tình nhân của bạn trai tôi, hắn hạnh được làm quen, tôi là Đinh Quế Chi, còn cô, à cô là Trịnh Ngọc Hân hả? _Cô ta tuôn 1 tràng rồi cười khẩy. Nó buông ra 1 câu nói không liên quan khiến cô ta tức giận:

-Sáng chưa găm xương à?

-Cô nói gì thế, cô giỏi lắm._Không để cô ta đụng tay, hắn giơ tay lên định tát cho nó một cái, lập tức nó né ra.

-Muốn đấu với tôi, 2 người còn non lắm._Nó khinh khỉnh nói rồi cùng 2 người kia vào lớp.

...

Quế Chi học cùng lớp với bọn nó, nó chuyển xuống chỗ Thiên Bảo và Mỹ Hà.

Bỗng đầu Phương Trúc đau dữ dội, nó nằm gục xuống bàn, cố ngăn cho nước mắt không rơi, đầu mỗi lúc một đau hơn, nó lấy hai tay ôm đầu, Thiên Bảo thấy vậy lo lắng:

-Trúc Nhi, em sao thế? Trả lời anh đi.

-Đau đầu._Nó mệt mỏi thốt ra hai từ.

-Chị, chị lên phòng y tế đi._Mỹ Hà cũng lo lắng không kém, tiếng nói của Mỹ Hà không nhỏ nên làm hắn chú ý, thấy nó ôm đầu, mặt tái mét thì có phần lo lắng, muốn chạy tới hỏi thăm nó nhưng bây giờ nó và hắn có lẽ gì của nhau đâu.

-Thưa thầy, Phương Trúc không được khỏe, em xin đưa em ấy lên phòng y tế ạ._Thiên Bảo bỗng nói lớn rồi bế nó đi thẳng ra khỏi lớp.

...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Khó Lắm Hà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 22: Đối đầu

Tại phòng y tế.

-Trúc Nhi, dạo này dường như anh thấy em hay đau đầu, đi bệnh viện khám thử nhé? _Thiên Bảo nhẹ nhàng nói với Phương Trúc, ánh mắt không tránh khỏi lo lắng.

-Thiếu ngủ thôi, anh về lớp đi. _Nó nhắm nghiền mắt lại trả lời anh.

Thiên Bảo im lặng, dù anh có nói gì đi nữa thì nó cũng không nghe. Nếu nó muốn thì nó sẽ tự đi rồi.

Trong phòng chỉ còn lại mình nó, dạo gần đây nó thường xuyên đau đầu hơn, đôi lúc mắt nhòe đi không được thấy rõ, nó sẽ đi khám nhưng không phải bây giờ.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, cắt đứt dòng suy nghĩ.

-Chuyện gì?

-...

-Được rồi, cậu thông báo 1 tiếng nữa chúng ta họp. Gọi Mỹ Hà, Hồng Mai trốn tiết đi.

Nó cúp máy, thờ hất ra một cái, sau mọi chuyện không được suôn sẻ khi có nó nhúng tay vào.

...

Nó rời khỏi phòng y tế, tới thẳng quán bar và thay một bộ đồ khác để đến công ty.

Bước vào phòng họp, tất cả đều có mặt đầy đủ, nó lạnh lùng:

-Báo cáo đi.

-Thưa giám đốc, công ty Trịnh Gia đang gặp khó khăn nhưng ông ấy đã tìm được nhà tài trợ khác, tôi e rằng mọi chuyện sẽ khó hơn.

-Khoan đã, dường như có chuyện gì tôi không biết thì phải, sao chúng ta họp tác với công ty Trịnh Gia mà không ai thông báo với tôi? _Hồng Mai bắt ngờ tức giận, nó nhú mày, rồi lại lạnh giọng:

-Chuyện này khiến cô tức giận?

Thấy mình hơi lố, Mai lấy lại bình tĩnh rồi cười trừ:

-Thưa giám đốc, tôi chỉ muốn giúp đỡ thôi.

Nó không nói gì nữa, nhưng trong đầu luôn có nhiều suy nghĩ không tốt rồi quay qua Thanh Tuấn tiếp tục làm việc:

-Nhà tài trợ khác vậy cậu biết đó là công ty nào không?

-Theo thông tin được nhận, Trịnh Gia đã đến gặp ông Hoàng Anh Khương tập đoàn Hoàng Anh lớn thứ nhất thế giới, và công ty Hoàng Anh đã nhận lời giúp đỡ.

-Được, tốt lắm, cậu cứ tiếp tục điều tra Trịnh Gia sẽ làm gì tiếp theo, tôi không tin Hoàng Anh Khương giúp đỡ Trịnh Mẫn mà không có gì trao đổi.

-À, thưa giám đốc, theo tôi được biết con trai của Hoàng Anh Khương là Hoàng Anh Khang đấy ạ. _Hồng Mai lên tiếng. Bỗng dưng lòng nó một mối đến lạ lùng, nhưng nghĩ lại giờ nó và hắn có là gì của nhau đâu, 2 người cũng đang đối đầu với nhau kia mà.

-Trịnh Gia nhờ sự giúp đỡ của công ty Hoàng Anh chứ không phải nhờ một mình Anh Khang, chuyện đó có liên quan gì sao? Ai đối đầu với tôi đều là kẻ thù của tôi, tôi không quan tâm. Hôm nay họp tới đây thôi, tất cả phải luôn trong tư thế sẵn sàng, Trịnh Gia nhận được đầu tư từ Hoàng Anh chúng ta phải đưa ra biện pháp khác, còn nữa, nếu ai phản bội công ty, tôi sẽ chính tay giết chết người đó, kể cả em gái hoặc bạn bè. _Phương Trúc nhìn qua Mỹ Hà và Hồng Mai rồi ra hiệu cho Thanh Tuấn theo mình lên phòng làm việc.

...

-Tôi nhờ cậu điều tra về công ty Quách Huỳnh cậu làm tới đâu rồi._ Nó day day 2 thái dương chờ câu trả lời của Thanh Tuấn.

-Thưa giám đốc, Quách Huỳnh là tập đoàn lớn thứ 4 thế giới, chuyên sản xuất đá quý. Chủ tịch của tập đoàn đó là một người con trai 20 tuổi. Thông tin bên ngoài chỉ được lộ ra bấy nhiêu đó, còn lại đều là thông tin mật ạ.

-Được rồi, ra ngoài đi. _Nó đứng dậy kéo rèm cửa ra, ánh nắng chói qua khung cửa sổ, tóc nó bay bay trong gió, đôi mắt ánh lên một nỗi buồn, một sự lo lắng, và cả một thù hận.

"Hoàng Anh Khang, tôi với anh lại đối đầu rồi"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Khó Lắm Hà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Nhận ra..

Hôm sau.

Tại lớp 11a1.

Phương Trúc đang đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, tai đeo earphone, bàn trên Anh Khang và Quế Chi tình cảm với nhau nhưng đôi mắt hắn luôn hướng về phía nó.

-Chi. _Tiếng nói trong trẻo có phần sợ sệt của người con gái ngoài cửa vang lên.

-Mày tới đây làm gì thế? _Quế Chi dừng cuộc nói chuyện với hắn rồi lên tiếng.

-Sao em nói chuyện với Bích Thảo kì vậy? _Hắn nhíu mày hỏi.

-À, không có gì, còn em, có gì chờ về rồi nói, về lớp đi.

Bích Thảo lặng lẽ về lớp, Quế Chi quay xuống thấy nó cứ nghe nhạc rồi nhìn ra cửa sổ thì gây chuyện:

-Nữ sát thủ băng giá. Không muốn nhìn người khác hạnh phúc hay sao mà đưa mắt ra ngoài kia hoài thế.

Nó vẫn trong tư thế đó, khiến cô ta tức giận đập mạnh lên bàn.

-Cô điếc à? _Nó vẫn vậy, không một chút gì gọi là quan tâm tới lời nói đó. Hắn nhìn nó như vậy có chút đau lòng, tự nhiên hắn thấy Quế Chi bây giờ thật khác Quế Chi lúc trước, trong đầu hắn bây giờ hiện lên toàn hình ảnh của nó.

-Em thôi đi Quế Chi.

-Anh...anh đang bảo vệ nó sao, anh hết thương em rồi đúng không? _Cô ta hét lên rồi chạy ra ngoài, hắn mệt mỏi chạy theo?

-Quế Chi, ý của anh không phải vậy, nhưng em đừng gây chuyện với Phương Trúc nữa.

-Anh đang bênh vực con đi đó sao, em sẽ giết chết nó.

"CHÁT"-cầm cô gọi cô ấy như vậy, cô không phải là Quế Chi từng thương tôi đâu.

Một bên má của cô ta hửng tròn cái tát như trời giáng của Anh Khang. Hắn với khuôn mặt tức giận bỏ đi. Quế Chi xoa xoa bên má rồi lẩm bẩm:

"Hoàng Anh Khang, anh sẽ phải trả giá"

...

Hắn bước vào lớp, tới bàn của nó, lên tiếng:

-Phương Trúc, lên ngồi với tôi đi.

-Mày tránh xa em ấy ra, đừng để tao động tay với mày. _Thiên Bảo gằn giọng.

-Phương Trúc, tôi..

"Rầm"-BIẾN._Không để hắn nói hết nó đập bàn quát lớn. Nhưng hắn vẫn "mặt dày" nói tiếp.

-Tôi biết lỗi rồi mà, em bỏ qua cho tôi lần này nữa thôi.

-Anh Khang, ANH NÓI GÌ VẬY HẢ? _Quế Chi từ đâu chạy tới xô mạnh nó ra phía sau, khiến cánh tay bị thương va mạnh vào tường, 1 lực mạnh đủ để làm tay nó chảy máu, nó im lặng, lấy lại bình tĩnh, bước tới gần 2 con người kia.

-Cái giá phải trả cho những người đối đầu với tôi chỉ có thể là...CHẾT._ Vừa dứt lời nó chỉ súng vào đầu cô ta.

-Không được, đừng làm vậy với Quế Chi, xem như lần này tôi cầu xin em._Hắn đứng chắn cho cô ta.

Nó vẫn không cảm xúc, tay từ từ bóp cò, tất cả mọi người có mặt trong lớp như ngừng thở. Rồi...

"Đoàng"

Tiếng súng vang lên, viên đạn cắm sâu vào...tường, nó vẫn lạnh lùng bỏ ra khỏi lớp.

Hắn nhìn theo bóng lưng nó mà xót xa, tất cả cũng chỉ tại hắn, làm nó đau khổ không biết bao nhiêu lần, và giờ là lúc hắn nhận ra.... đã yêu nó từ lâu.

Hối hận và nhận ra cũng đã quá muộn rồi...

"CHÁT...CHÁT"-Anh còn làm tổn thương chị tôi lần nữa, tôi sẽ thấy chị ấy giết anh đấy._Mỹ Hà với đôi mắt đỏ hoe nói với hắn.

Hắn vẫn im lặng, hắn đáng bị như vậy mà, hắn sẽ làm lại từ đầu và theo đuổi nó lần nữa. Hắn sẽ chinh phục trái tim nó với cái tình yêu thật sự chứ không phải là trò đùa.

Nhưng...

Hắn không biết rằng...

Có một chuyện rắc rối lớn chuẩn bị xảy ra...

Mà...

Khiến hắn và nó phải...

Chính thức đối đầu với nhau...

...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Khó Lắm Hả* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Bệnh

Sáng hôm sau.

Phương Trúc từ trên phòng bước xuống với một bộ đồ đen bó sát, mái tóc thả tự nhiên, không cần thông báo nó rời khỏi biệt thự đến một khách sạn cách đó 3 cây số.

Dừng xe trước cổng, nó tiến thẳng vào trong, đứng trước một căn phòng, lấy chân đạp mạnh vào cửa khiến cánh cửa mở tung ra.

-Cô là ai? _Chàng trai đứng trước mặt nó lên tiếng.

-Nếu là sát thủ và người của ông ấy thì anh phải biết tôi chứ._Nụ cười trên khóe miệng lúc ẩn lúc hiện khiến vẻ đẹp của nó toát lên một vẻ lạnh lùng thần bí.

-Huỳnh Phương Trúc._Người con trai đó đọc cả tên lẫn họ của nó.

-Tốt. "ĐOÀNG"_ Tiếng nói của nó cùng tiếng súng vang lên. Viên đạn ghim sâu vào....đầu của người đó, chưa đầy 5 giây, cả thân hình cao to đó gục xuống.

Nó nhếch môi rồi rời khỏi khách sạn. Lại một mạng người nữa chết dưới tay Phương Trúc.

...

-Phương Trúc, nói chuyện với anh một xíu._Anh Khang chặn ngay đầu xe của nó khi vừa về tới cổng.

-BIÊN-DÙM._Nó gần giọng rồi nhả ga tiếp tục cho xe vào cổng.

Hắn tránh qua một bên, tìm đầu quãng vắng, giá như lúc trước hắn quan tâm đến nó hơn một chút, nghĩ cho nó nhiều hơn và biết trân trọng tình yêu của cả hai thì có lẽ sẽ không có ngày hôm nay. Điều duy nhất hắn hy vọng đó là nó sẽ cho hắn một cơ hội cuối cùng để cho hắn sửa chữa những lỗi lầm vừa qua. Nhưng đâu có ai đủ can đảm tha thứ cho một người chuyên gây tổn thương cho người khác như hắn.

...

"CHÁT"-Mây nói gì, mây tính bỏ tao đi theo ai, hả, hả, tao nuôi mây từ nhỏ, tao chỉ nhờ mây chút chuyện mà mây làm không xong còn bỏ tao đi sau?
_Tiếng quát của Quế Chi vọng khắp căn nhà. Cô ta giận định tát Bích Thảo thêm vài cái nhưng đã bị bàn tay rắn chắc nắm lại:

-Cô ta bỏ theo tôi, được chứ Đình tiểu thư.

-Là anh sao, anh có quyền gì chứ Thái Danh.

-Em không muốn làm người ác như chị nữa, em muốn có một cuộc sống bình thường._Bích Thảo vừa khóc vừa nói.

-Cái gì, mây nói tao ác, ai cho mây có cái quyền quyết định, mây nói muốn sống bình thường mà đi theo một tên sống trong thế giới đêm sau. Mây..._Một lần nữa tay Quế Chi bị Thái Danh ngăn lại.

-Từ giờ Đình Bích Thảo là của tôi, cô không được phép đụng vào.

Người con trai tên Thái Danh kéo tay Thảo đi khỏi để lại Quế Chi với ánh mắt giận giữ.

-Cô ở nhà tôi để tiện làm osin cho tôi, khi nào xong món nợ đó tôi sẽ thả cô đi._Bích Thảo không nói gì, đơn giản cô không có gì để nói.

*Quá khứ.

1 năm trước cũng là ngày mà Quế Chi biến mất khỏi cuộc sống Anh Khang. Bích Thảo đã phải tự lập nhưng vì quá nhỏ không ai nhận vào làm, cô phải đi vay ba của người tên Thái Danh kia, ba của Thái Danh chỉ ngoài 40, nhìn ông rất hiền hậu, tốt bụng, trong một năm cô vay rất nhiều nhưng chưa có điều kiện để trả, tới bây giờ họ quay lại để đòi nợ cô.

...

GTNV: Quách Thái Danh, 20 tuổi, cao 1m80, đẹp trai, lạnh lùng, cầm đầu một tổ chức lớn, chủ tịch của công ty Quách Huỳnh. Quay về đòi nợ Bích Thảo là có kế hoạch cho riêng mình.

...

Tại phòng Phương Trúc.

-Đau đầu...quá._Nó chau mày, gương mặt đỏ lên, hơi thở ngày càng nặng nề.

-Này. Trúc Nhi, em không sao chứ. Trúc Nhi, nghe anh nói gì không?_Thiên Bảo gạt phần tóc chắn ra, nhanh chóng bế nó lên và đi xuống xe.

-Cô ấy bị sao vậy?_Anh Khang thấy Thiên Bảo bế nó trên tay vội vàng chạy xuống nhà thì lo lắng hỏi.

-Không cần mây quan tâm.

...

Trong phòng bệnh, nó đang truyền nước, mắt vẫn nhắm nghiền, sắc mặt trong nhợt nhạt hẳn ra, nó hôn mê từ trưa giờ cũng đã được 4 tiếng, Thiên Bảo thì ngồi bên cạnh với ánh mắt lo lắng.

Còn Anh Khang, hắn chỉ đứng bên cửa phòng để được nhìn thấy nó. Khi này hắn đã nghe bác sĩ nói về bệnh tình của nó, hắn nghe như cơ thể đứt từng mạch máu.

Trên giường Phương Trúc dần dần mở mắt ra, khuôn mặt vẫn còn hơi biến sắc.

-Trúc Nhi, em tỉnh rồi, em bị bệnh mà sau không nói anh biết hả, em có biết là bệnh này nguy hiểm không?

-Bệnh gì?_Nó nhủu mày chờ đợi câu trả lời.

-Em đang bị khó u giai đoạn đầu, chuẩn bị chuyển sang giai đoạn thứ 2 và rất nguy hiểm. Sao em không nói anh biết dạo này em hay đau đầu và mắt bị nhòe chứ?

Nó im lặng, mặt không cảm xúc, khó u sao? Thì ra nó bị bệnh nguy hiểm, chữa trị à? Không đâu, nó sẽ trả xong mối thù này và ra đi, về thế giới bên kia chắc chắn sẽ được gặp mẹ nó.

-Không

-EM NÓI GÌ VẬY HẢ?_Thiên Bảo quát lớn.

-Mặc em, đi về._Nó rút hết những thứ vương vãi trên tay rồi rời đi. Thiên Bảo ôm đầu mệt mỏi, sao nó không chịu nghe anh một lần, dù chỉ một lần thôi cũng được mà.

...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Khó Lắm Hả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Anh trai mới

1 tuần sau.

Tại công ty T&H.

-Thưa giám đốc có chủ tịch công ty Quách Huỳnh muốn gặp giám đốc ạ._Thanh Tuấn nói với Phương Trúc trong khi nó đang làm việc.

-Được, cho vào.

-Chào em, cô bé băng giá._Thái Danh mỉm cười ấm áp với nó.

-Chào anh, mời ngồi._Nó vẫn lạnh lùng.

-Không cần phải xa lạ thế đâu, em gái.

-Em gái?_Nó nhíu mày khó hiểu.

-Anh và em cùng chung một người mẹ không gọi là em gái chẳng lẽ gọi là kẻ thù sau?_Thái Danh bình thản nói như chuyện này rất đổi bình thường.

-Ý anh...

-Em suy nghĩ đúng rồi đó, em và anh như nhau, cũng bị bà ta bỏ rơi để theo ba của em, anh đã điều tra về em từ nhỏ, mình cùng hoàn cảnh.

-Tôi đã đoán được chuyện này, anh là người đã đứng ra giúp tôi trong những lúc công ty khó khăn? anh không hận tôi?

-Lúc đầu anh hận lắm, nhưng thấy em cũng giống anh, từ thù hận hóa yêu thương, còn cái công ty Quách Huỳnh đó là anh lập để tặng em, xem như quà gặp mặt, nếu em thích có thể đổi tên. Còn Mỹ Hà, anh muốn gặp em ấy.

Phương Trúc im lặng nhìn Thái Danh, nó đã đoán được anh có mối quan hệ gì đó với nó nhưng nó không ngờ rằng anh lại là anh trai cùng mẹ khác cha của mình, còn lập một công ty mang họ của anh và nó.

-Đang là lúc nguy hiểm, anh không nên cho Mỹ Hà biết chuyện này, còn món quà đó, tôi nhận, cảm ơn anh, anh trai.

...

Hôm sau.

Nó cùng Mỹ Hà và Thiên Bảo đi học, tới sân trường gặp Thái Danh đang đứng đó. Trên người là bộ đồng phục.

-Anh 20 tuổi?_Nó hỏi.

-Ừ, anh già giấy tờ. Vào học thôi._Thái Danh xoa đầu nó rồi kéo nó đi.

Mỹ Hà và Thiên Bảo không hiểu chuyện gì, Anh Khang cũng chứng kiến cái cảnh đó, ngoài Mỹ Hà ra, Thiên Bảo và hẳn biết người con trai đó là ai

nhưng không biết hai người họ có quan hệ gì.

...

Trong lớp, Thái Danh luôn quan tâm Phương Trúc, ra chơi anh còn mua nước cho nó uống. Thiên Bảo thấy hôm nay mình như người thừa, muốn biết họ có mối quan hệ gì nhưng không dám mở miệng ra hỏi.

Còn Anh Khang, nhìn nó tình cảm với người khác thật sự trong lòng hấn như vỡ toang, mảnh vỡ cửa chặt trái tim, nó bây giờ khác xa lúc bên cạnh hấn, nó như sắp còi bỏ lớp bằng dày đặt kia, hấn úp mặt xuống bàn, không muốn nhìn thấy cảnh tượng đẹp đến đau lòng ấy nữa.

-Chị à, người này là..._Mỹ Hà ấp úng

-Em không cần quan tâm._Nó lạnh giọng.

-Người đặc biệt, chào em, cô bé._Thái Danh lên tiếng, vẫn là nụ cười ấm áp, chắc hẳn nụ cười đó chỉ dành cho 2 người con gái trước mắt. Ngoài kia tất cả cho anh là một tảng băng không bao giờ tan ra nổi mà.

...

Ra về.

-Thiên Bảo, anh về đi, em đi với Thái Danh._Nói xong nó quay đi, nó vô tình tới thế là cùng.

Thiên Bảo đứng nhìn bóng nó xa dần, anh bất lực, liệu anh có nên dừng lại hay không, trái tim anh, đã đau lắm rồi, cứ cố gắng cũng chẳng có kết quả gì, thời thì anh sẽ biến tình yêu ấy thành tình anh em, như vậy thì sẽ tốt hơn cho cả 2.

Có lẽ trái tim anh đặt không đúng chỗ, tuy nói quên nhưng khó thực hiện lắm, yêu đơn phương nhiều năm như vậy không phải bỏ là bỏ được, thời gian sẽ là liều thuốc tốt nhất.

-Anh...ồn chứ?_Mỹ Hà xột xa hỏi Thiên Bảo.

-À, anh không sao, về thôi. Cảm ơn em đã quan tâm anh nhé em gái.

Em gái?

Em gái sao?

Cô quan tâm đến anh, cô lo lắng cho anh, tất cả cô làm vì anh cũng chỉ là hảo huyền, cô chỉ là em gái không hơn không kém trong lòng anh.

Trái tim cô như ai đó bóp nghẹn, còi lòng tan nát.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Khó Lắm Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Hụt hẫng

Tại trung tâm thương mại.

-Anh muốn mua gì?_Phương Trúc lên tiếng hỏi Thái Danh.

-Mua vài thứ cần thiết thôi, lên lầu 3 đi.

-Là Thái Danh thiếu gia và Ngọc Hân tiểu thư đây sao?_Một tiếng nói mỉa mai vang lên phía sau, cả 2 người quay lại.

-Quế Chi, cô muốn gì?_Thái Danh lấy lại vẻ lạnh lùng.

-2 người là tình nhân của nhau sau, tìm cô nhiều ngăn quá đấy Ngọc Hân.

-Biến._Thái Danh không để Phương Trúc phải ra tay, anh nhanh tay chia súng vào Quế Chi, cả trung tâm bàn tán xôn xao.

Quế Chi để lại nó với ánh mắt tức giận, cô ta biết Thái Danh ra tay thì chỉ có đường chết, nên tự mình rút lui.

...

-Về biệt thự của em ở đi._Rời khỏi trung tâm, nó nói với Thái Danh.

-Được không đấy, anh thấy Huỳnh Thiên Bảo có vẻ ghét anh, chắc cậu ta phải lòng cô em gái dễ thương của anh rồi.

Nó lườm anh một cái sắc bén, khiến anh im lặng không thốt ra một câu nào nữa.

Tới nhà, Thái Danh cho xe vào gara và quay qua nó nói:

-Anh chỉ đến chơi thôi, anh có nhà riêng và còn một số chuyện nữa nên anh ở đây không tiện.

-Em về rồi Trúc..._Nghe tiếng xe Thiên Bảo cười tươi nhưng nụ cười anh tắt ngấm và khựng lại khi thấy người bên cạnh nó là Thái Danh.

-Chào cậu._Thái Danh không cảm xúc. Phải nói là Thái Danh thay đổi như thời tiết, 1 phút trước còn cười vui vẻ với nó, 1 phút sau thì lạnh như tảng băng.

-Trúc Nhi, lên phòng anh có chút chuyện._Thiên Bảo vội quay đi, bàn tay xiết chặt lại.

Nó ra hiệu cho Thái Danh vào ghế ngồi, còn mình thì theo Thiên Bảo lên phòng.

-Trúc Nhi, em xem ngôi nhà này là gì, em muốn dẫn ai về thì dẫn à, anh ta là gì của em, người yêu hay người qua đường, càng ngày càng thấy em quá đáng rồi đấy._Thiên Bảo lớn tiếng quát Phương Trúc, Anh Khang định đi xuống nhà thì nghe thấy nên dừng lại bước vào.

-Chuyện gì thế?

Nó im lặng nhìn Thiên Bảo, mấy năm nay anh yêu thương nó hơn tất cả, hôm nay thì anh đang lớn tiếng quát nó.

Hụt hẫng.

Thất vọng.

"Anh có biết không? dù em yêu ai, thì người em tin tưởng và thương nhất là anh, tất cả bỏ rơi em cũng được chỉ cần anh không bỏ rơi em là được, nhưng..." Nó nhắm chặt mắt rồi quay lưng đi, nó không muốn suy nghĩ nữa.

Thiên Bảo bừng tỉnh, thấy mình đã quá đáng với nó, nên vội vàng chạy theo, nhưng... nó đã rời khỏi biệt thự.

-Thiên Bảo, cậu sai rồi, tôi là anh trai cùng mẹ khác cha của Mỹ Hà và Phương Trúc. Cậu..._Thái Danh chưa nói hết câu thì Thiên Bảo đã chạy đi, anh có cảm giác như anh đã sắp mất đi một người quan trọng là nó.

-Thái Danh, anh có thật là anh trai của Phương Trúc không?_Anh Khang vừa mừng vừa lo hỏi Thái Danh.

-Đúng, nhưng cậu sẽ không đến được với em ấy đâu._ Thái Danh nhếch môi rồi ra gara lấy xe chạy đi tìm nó

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Khó Lắm Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Tìm được người

Chưa tiếp thu được câu nói của Thái Danh, thì điện thoại Anh Khang vang lên.

-Con nghe, thưa ba.

-...

-Vâng, con về liền._Cúp máy xong hắn đi thẳng ra gara lấy xe, hắn có linh cảm điều ba hắn sắp nói không được tốt lắm

...

Tại nhà hắn.

-Con về rồi._Hắn cúi đầu chào.

-Con ngồi đi, ta có chuyện muốn nói, ta đã tìm được người hại chết mẹ con, nhưng..

-Nhưng sao hả ba? _Hắn chờ đợi.

-Người đó lại là người con gái con đang yêu. Con có thể tránh xa cô bé đó ra được không?

Anh Khang khựng lại vài giây, không phải chứ.

Hắn nhìn ba mình, hắn cầu mong cho điều mình vừa nghe thấy chỉ là sự nhầm lẫn.

-Ba nói...ai là người hại chết mẹ con?

-Là...Huỳnh Phương Trúc.

Đôi mắt hình dung ra một sự thật quái ác. Người mà hắn luôn cố tìm kiếm 2 năm qua để trả thù chẳng lẽ lại là người con gái hắn yêu và ở chung một nhà với hắn sao?

Còn sự thật nào đau lòng hơn nữa không?

...

Trên vỉa hè, bóng một thằng con trai lững thững bước đi, những bước chân mệt mỏi, những bước chân vô định vì thằng con trai đó thậm chí còn chẳng biết mình đang đi đâu và sẽ đi về đâu.

Những lời nói của ba hắn cứ ong ong trong đầu, có thực sự nó là người đã hại chết mẹ hắn không?

...

Bước vào một quán bar.

Anh Khang gọi những loại rượu mạnh nhất, hắn khóc, những giọt nước mắt lướt nhẹ trên gò má, đọng lại ở khóe miệng, cho hắn cảm nhận được vị mặn của nước mắt.

Cổ họng nghẹn đắng, hắn không thốt nổi nên lời.

-Sau này lại ở đây? _Thiên Bảo mệt mỏi ngồi xuống đối diện với hắn.

-Tao đã tìm được người hại mẹ tao 2 năm trước rồi.

-Tốt rồi. _Thiên Bảo vô tình thốt ra 2 chữ.

Hắn cười, như chưa từng được cười. Thiên Bảo theo dõi ánh mắt của Anh Khang, nếu đã tìm ra thì quá tốt, nhưng...tại sao, trong đôi mắt của hắn lại chứa đựng đầy vẻ đau khổ thế kia. Với tài suy đoán, anh có thể nhận ra điều không hay trong ánh nhìn đầy vẻ thống khổ ấy.

-Vậy...người đó là ai?

-Phương Trúc.

-Phương...Phương Trúc. Không thể nào, em ấy đã ở cạnh tao mấy năm nay, tại sao mày nghĩ đó là Phương Trúc. _Thiên Bảo tức giận quát.

-Là ba tao nói. Mày nghĩ tao vui lắm à. Haha. ừ tao vui lắm. _Anh Khang cười như điên dại nhưng nước mắt lại tràn ra.

Hắn oán trách nó vì sao lại hại chết mẹ hắn khiến gia đình hắn mất đi hạnh phúc.

Thiên Bảo không nói gì nữa, chạy thật nhanh về nhà, lúc này đi tìm nó nhưng Thái Danh đã tìm được rồi.

Thiên Bảo không tin người giết mẹ hắn lại là nó, Không bao giờ tin được.

...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Khó Lắm Hà* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Hành động

-Mỹ Hà, Trúc Nhi về nhà chưa? _Thiên Bảo vội vàng hỏi khi thấy Mỹ Hà ở phòng khách.

-Chưa, có chuyện gì thế anh?

Không trả lời Mỹ Hà, Thiên Bảo lấy điện thoại ra gọi cho Phương Trúc.

"Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được,...."

Gọi gần 5 cuộc nhưng không liên lạc được, tính chạy đi tìm thì nó ở ngoài cửa đi vào.

-Trúc Nhi, anh xin lỗi chuyện lúc nãy, bây giờ anh có chuyện muốn hỏi, em hãy trả lời thật cho anh biết._Thiên Bảo nắm lấy hai bờ vai Phương Trúc. Nó im lặng chờ đợi câu hỏi:

-Em...có phải là người...hại chết mẹ ruột của Hoàng Anh Khang không, là người tên Đỗ Thủy Lành.

-Anh nghĩ em hại? _Nó nghiêng đầu nhìn thẳng vào Thiên Bảo.

-Không...Không phải, ý anh là...

-Bây giờ...cô còn giả ngây thơ...nữa sao?? cô...giỏi lắm. Không ngờ...người tôi yêu lại là người...khiến tôi mồ côi mẹ...haha...cô còn có thể độc ác...hơn được nữa...không vậy Huỳnh Phương Trúc..._Anh Khang bắt ngờ bước vào lên tiếng với cái giọng say nhè.

Huỳnh Thiên Bảo nghe hắn nói thế liền không khống chế nhào tới đánh hắn, toàn bộ tức giận như núi lửa phun trào, anh thật không thể tiếp tục nhẫn nhịn. Vì sau em gái anh hết lần này đến lần khác bị hắn làm tổn thương kia chứ.

...

Tại nhà Thái Danh.

Bích Thảo bị Thái Danh sai vặt hết lần này đến lần khác, mệt mỏi đến rã người nhưng vì món nợ cô phải cố gắng.

Điện thoại của Bích Thảo vang lên.

-Alô.

-Cô có thể gặp tôi một chút được không, tôi Hồng Mai đây.

-Có chuyện gì sao?

-10 phút nữa, tôi sẽ đậu xe gần nhà Thái Danh, xe màu đen là xe của tôi, tôi chờ.

Bích Thảo do dự không biết có nên đi hay không, có gì đó níu cô lại như bảo rằng có chuyện không hay sắp xảy ra nhưng nếu cô không đi thì cô sợ cô sẽ không được yên nữa.

-Cậu chủ, tôi có thể xin phép ra ngoài một chút được không?_Bích Thảo lấy hết can đảm xin Thái Danh.

-Được. nhớ mang điện thoại bên mình._Thái Danh nói nhưng mắt cứ dán vào máy tính làm việc.

-Vâng.

...

10 phút sau.

Nhìn bên đường có một chiếc xe ô tô màu đen, Bích Thảo hơi do dự, đôi chân run run bước về phía chiếc xe đó, gần tới thì nghe một tiếng gọi lớn:

-CÔ KHÔNG ĐƯỢC LÊN, QUAY LẠI NHANH._Thái Danh đứng trên lầu nhìn xuống hét lớn.

Bích Thảo định nghe lời Thái Danh quay lại thì bị một tấm khăn bịt chặt, cổ gãy giữa nhưng chỉ được vài giây rồi ngất đi.

-Chết tiệt._Thái Danh tức giận đập mạnh vào thành cửa sổ, rút điện thoại gọi cho người nào đó:

-Thưa ba, osin của con bị người "ông ấy" bắt đi, con muốn ba giúp đỡ.

-...

...

Ông Duy ba của Thái Danh nhận được cuộc gọi của con trai thì nhú mồm, từ khi nào Thái Danh lại quan tâm đến osin của mình như thế. Không suy nghĩ nữa, ông Duy cho người điều tra về tin tức của Bích Thảo.

...

Tại chỗ Bích Thảo.

Ào...

Cô giật nảy mình, tỉnh táo lại thì thấy người mình sưng nước, tay bị trói chặt, ngược lên thì ngạc nhiên khi thấy trước mặt là... người chị gái ác độc của mình.

-Bích Thảo à, mày có ngon thì nhờ chàng thiếu gia lạnh lùng của mày tới cứu đi, nhìn anh ta vậy mà cũng biết chăm sóc cho mày đấy nhỉ? Mày thích anh ta rồi à???

-Ai nói thế?

-Tao là chị gái của mày đấy, mày ra sao tao không biết à. Haha. Để xem tao sẽ trừng trị mày thế nào?

...

-Cô đã nhốt con bé đó chưa._Tiếng nói của ông Mẫn bên kia truyền qua.

-Rồi, bước tiếp theo là gì?_Quế Chi trả lời.

-Mỹ Hà.

Tắt máy, Quế Chi nở một nụ cười nguy hiểm, ánh mắt chết người hiện lên.

...

-Thái Danh, anh đang ở đâu, tới nhà không thấy?_Phương Trúc đứng trước biệt thự của Thái Danh nhưng nhà lại không có ai.

-Phương Trúc, Bích Thảo bị bắt rồi, em cho người bảo vệ Mỹ Hà đi._Thái Danh vội vàng nói qua điện thoại rồi tắt máy.

Nó tiếp tục gọi cho Thanh Tuấn.

-Cho thêm người bảo vệ Mỹ Hà, ông ta đã hành động, tôi sẽ đi giúp Thái Danh.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Khó Lắm Hà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Đoạn video

Điện thoại Quế Chi vang lên. Cô ta bắt máy.

-Tôi nghe, chuyện gì?

-Bước tiếp theo tạm thời tính sau đi.

-Được.

...

-Dẫn nó theo tao._Quế Chi ra lệnh cho người của mình dẫn Bích Thảo đi.

Tới một căn phòng đã cũ nát, họ xô ngã cô xuống đất.

-Bây giờ tao sẽ hành hạ mày theo cách này. haha.

Quế Chi cầm roi mây quất mạnh vào người cô, cô bịt chặt miệng để không bật ra tiếng khóc lớn, cô biết dù có lên tiếng cũng vậy thôi. Cứ như thế người cô như cửa da cửa thịt.

"RẦM" Tiếng đập cửa vang lên tất cả dừng lại. Vừa nhìn thấy Thái Danh, Quế Chi liền tái mặt. Gương mặt của Thái Danh lúc này thật ai nhìn vào cũng sợ.

Bích Thảo đưa mắt về phía cửa, tim cô đập rộn ràng, nước mắt rơi lã chã khi thấy Thái Danh.

Thái Danh ra hiệu cho người của anh bắt tất cả lại đem về Bang xử lý, còn Quế Chi cô ta đã trốn thoát ngay sau đó.

Thái Danh tiến lại, quỳ xuống bên cạnh Bích Thảo, nhìn những vết đỏ của roi mây lần lên làn da trắng của cô, tim anh như bị bóp nghẹt.

Với Thái Danh, tình cảm của anh dành cô mấy ngày nay anh đã biết, nhưng những gì anh có được hoàn toàn không xứng đáng với một cô gái như Bích Thảo.

Anh đã từng phủ nhận, đã từng lảng tránh, nhưng càng chạy trốn thì càng nhận ra tình cảm của mình nó lớn thế nào.

...

-Phuong Trúc, em xử lý hết tất cả những người có liên quan về vụ bắt cóc Bích Thảo giúp anh. _Thái Danh đưa Bích Thảo về nhà rồi gọi điện cho Phuong Trúc.

-Được, xem ra đã rung động rồi. _Phuong Trúc nói xong cúp máy không để Thái Danh nói được gì nữa.

Quay vào phòng của Bích Thảo, anh hít một hơi thật sâu rồi lạnh lùng lên tiếng:

-Đưa tôi xem vết thương.

Nhìn thâm lưng đằng sau và hai cánh tay hiện lên nhiều vết lằn như những con lươn, vết bầm tím lờm chờm mà lòng anh như thắt lại.

-Hàng ngày nhớ thoa thuốc vào, cho cô 1 tuần nghỉ ngơi.

Thái Danh nhắc nhở cô rồi rời khỏi phòng.

...

Tại chỗ Anh Khang.

Hắn đã dọn về nhà của mình, nhưng suốt ngày chỉ làm bạn với bóng tối, hắn không tin những gì vừa diễn ra, nó và gia đình hắn sắp xảy ra chiến tranh, hắn không thể nào tự tay giết chết người con gái mình yêu nhưng cũng không thể nào không trả thù cho người mẹ đã khuất kia.

Hắn nhớ ra trong điện thoại mình vẫn còn đoạn video vào cái lúc hắn quay lên nó hát thì mở ra xem đi xem lại, miệng thì cười nhưng trong đôi mắt chứa đựng một lớp sương mờ mông manh.

-Anh còn nhớ tới con nhỏ đó à? _Quế Chi từ ngoài bước vào.

-Mặc xác tôi. _Hắn để điện thoại lên bàn bước vào phòng vệ sinh.

Ở ngoài này, Quế Chi cầm điện thoại hắn lên xem đoạn video đó rồi mỉm cười ác độc, chỉ cần 30 giây đoạn video được đăng tải lên mạng xã hội.

...

Tại công ty T&H.

Phuong Trúc đang làm việc thì Thanh Tuấn vội vàng chạy vào thông báo.

-Thưa giám đốc, đoạn clip đó...

-Clip?

-Đây thưa giám đốc.

Thanh Tuấn đưa nó xem, bàn tay nó siết chặt lại, gằn giọng:

-Cậu xử lý tất cả cho tôi.

Thanh Tuấn cúi đầu rồi đi ra ngoài.

Trong phòng nó lại một lần nữa thù hận trỗi dậy, nó hận hắn, hận ông ta và cả những người xung quanh hắn. Tất cả sẽ trả giá với những việc họ đang làm.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Khó Lắm Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Người yêu cũ hay bạn cũ

1 tuần sau.

-Trúc Nhi, em nên đi chữa bệnh đi, bây giờ còn kịp đấy._ Thiên Bảo khuyên Phương Trúc trong khi nó đưa tay lên ôm đầu với vẻ mặt đau đớn.

-KHÔNG._ Nó lạnh giọng.-Aaaaaa _ Nó hét lên rồi ngất xỉu.

-Trúc Nhi..._ Thiên Bảo lo lắng.

-Chị à, hức hức,.._ Mỹ Hà khóc nức nở.

-Mỹ Hà, em gọi bác sĩ tới đây đi._ Thiên Bảo bế nó lên phòng.

...

-Tôi khiến mọi người hãy đưa cô bé đi chữa trị sớm, bệnh tình của cô bé đã chuyển sang giai đoạn hai và rất nguy hiểm. Tôi đã kê đơn thuốc nên cho cô bé uống mỗi ngày.

-Cảm ơn bác sĩ.

Thiên Bảo xót xa nhìn nó nằm trên giường, nếu nó chịu nghe lời khuyên của anh thì hay biết mấy, anh tính gọi điện cho ba mẹ anh nhưng đã bị nó ngăn cấm. Anh chẳng biết làm sao nữa.

-Anh đi nghỉ đi, em sẽ lo cho chị ấy._ Mỹ Hà dịu dàng nói với Thiên Bảo.

-Ừ, có gì nhớ báo anh liền.

...

Hôm sau.

Tại lớp 11A1.

-Lớp chúng ta hôm nay có học sinh mới du học từ Nhật về.

-Chào mọi người tôi tên Hoàng Anh Huy, là anh em sinh đôi của Hoàng Anh Khang, mong mọi người giúp đỡ.

Anh Huy nở một nụ cười, rồi đi thẳng xuống chỗ hán ngồi nháy mắt với hán một cái.

-Chào anh trai, lâu rồi không gặp.

Hán không nói gì, lườm Anh Huy một cái sắc bén.

...

GTNV.

Hoàng Anh Huy, 17 tuổi, cao 1m80. Tuy sinh đôi với Anh Khang nhưng không giống nhau lắm. Anh Huy đi Nhật năm 15 tuổi và năm 17 tuổi quay về. Là một tay chơi nhưng có chừng mực, hiểu chuyện, không hề nghe lời người ba của mình.

...

Ra chơi.

Tại căn tin.

Bích Thảo ngồi ăn chung với nó, Thiên Bảo, Hồng Mai, Mỹ Hà và Thái Danh.

Đang ăn thì Hồng Mai lên tiếng:

- Thiên Bảo, tóc anh dính gì kia, để em lấy cho. _ Hồng Mai chòm người tới sát người Thiên Bảo, Mỹ Hà quay qua chỗ khác không muốn nhìn thấy cảnh hai người họ thân thiết, Thiên Bảo không tự chủ đẩy tay Mai ra, không biết từ khi nào anh sợ Mỹ Hà hiểu lầm, nhưng người anh yêu là nó cơ mà.

-À, để anh tự làm.

Hồng Mai cảm thấy hụt hẫng, rồi cũng mỉm cười ăn tiếp.

- Bích Thảo, chào em. _ Lại một lần nữa tất cả bị cắt ngang bởi 1 tiếng con trai xa lạ.

- Là...anh sao Anh Huy? _ Bích Thảo bất ngờ đánh rơi cả đôi đũa đang ăn, ánh mắt long lanh chứa đựng nhiều điều.

- Anh...có chuyện muốn nói, gặp riêng nhé.

- Cậu ta... là ai? _ Thái Danh bất chợt xen vào cuộc nói chuyện của hai người họ.

Bích Thảo không biết trả lời ra sao, người yêu cũ? hay đơn giản chỉ là một người bạn đã lâu chưa gặp. Câu trả lời đã bị kìm nén, ứ đọng trong cổ họng và không thoát ra được.

- Là bạn cũ thôi. _ Anh Huy thấy cô cứ đứng đó thì hơi nghi ngờ mối quan hệ của 2 người họ, anh trả lời thây cô rồi bỏ đi trước.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Khó Lắm Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Có nội gián

Sân sau trường.

- Thái Danh là...người yêu mới của em à? _ Anh Huy lên tiếng trước.

- Em chưa từng có người yêu cũ thì sau anh ấy lại là mới chứ? _ Bích Thảo trả lời ánh mắt nhìn Anh Huy có một chút gì đó gọi là oán trách.

- Vậy đúng rồi sao?

- Nếu thế thì đã sao, chuyện của em, anh quan tâm làm gì đâu. _ Nói rồi Bích Thảo bỏ đi, để lại mớ hỗn độn sau lưng. Anh Huy nhìn theo, đôi mắt cậu thần thờ.

"Đồ ngốc, năm đó anh bỏ đi là vì em cơ mà, sau không cho anh giải thích mà lại oán hận anh như vậy."

*2 năm trước.

Bích Thảo là bạn của Anh Huy, cậu luôn luôn bảo vệ cô khỏi những nguy hiểm, cô thì đã đơn phương cậu từ lâu, nhìn thấy cậu quan tâm mình, cô cứ tưởng rằng cậu cũng thích cô, đến ngày cô tỏ tình thì cậu từ chối rồi bỏ đi sang Nhật. Nhưng cô lại không biết sự thật rằng cậu đi là để bảo vệ tính mạng của cô.

Sau cái ngày cô tỏ tình, Anh Huy nhận được một cuộc gọi ông Khương, người ba của mình.

- Con nghe lời ba lần này, hãy sang Nhật trong hai năm, nếu không con sẽ không bao giờ gặp lại con bé đó đâu.

- Tại sao ba lại làm vậy?

- Con không cần biết.

Rồi từ đó Anh Huy cắt đứt liên lạc với Bích Thảo, ra đi không một lời giải thích cũng như từ chối lời tỏ tình đó.

Bây giờ quay lại thì cô đã có người khác để yêu thương, cậu tệ thật.

2 năm nay Anh Huy đã thay đổi hoàn toàn, cậu không nghe lời của người ba đó nữa, dù có đem tính mạng ai ra hù dọa cậu vẫn không sợ, cậu ăn chơi hơn, một Anh Huy biết quan tâm người khác giờ như đã vô tâm.

Hiện Tại.

- Trái đất này nhỏ thật, loay hoay cũng gặp những người mình quen biết và có những mối quan hệ thật đặc biệt. _ Thái Danh từ đâu đi tới, lên tiếng mỉa mai.

- Thái Danh thiếu gia, anh đừng nghĩ có được cô ấy thì khinh tôi như vậy, anh đã suy nghĩ kỹ chưa khi anh cho cô ấy bên cạnh mình, anh là người trong tổ chức, đó là một tổ chức nguy hiểm, xung quanh anh toàn kẻ thù, anh có đảm bảo rằng tính mạng của cô ấy sẽ được an toàn không?

Lời nói của Anh Huy như đánh trúng điểm yếu của Thái Danh, anh chưa từng nghĩ về vấn đề này, dù Bích Thảo có là osin hoặc người yêu đi chăng nữa cũng sẽ rất nguy hiểm, từ khi nào anh lại có điểm yếu và điểm yếu của anh lại là người anh mới vừa nhận ra tình cảm thật của mình.

- Anh hãy suy nghĩ đi, tôi đi trước, tôi không hề tranh giành với anh, nên nhớ.

...

Kết thúc buổi học. Anh Huy về nhà hần, khuôn mặt cười giễu cợt.

- Thưa ba yêu quý, con về rồi, gặp con không vui sao?

- 2 năm rồi sao, tốt thôi, con trai của ta về sau ta không vui được chứ, nhưng con nên nhớ ta sẽ không nương tay với ai đâu.

Anh Huy cười khẩy rồi lên phòng, Anh Khang chứng kiến tất cả nhưng không hiểu được gì cả, ba hần nói vậy là có ý gì, có chuyện gì mà hần chưa biết sau?

...

- Thưa giám đốc, có thư mời dự tiệc vào ngày mai. _ Thanh Tuấn đưa cho nó một thiệp mời.

- Công ty? _ Nó hỏi nhưng mắt cứ dán vào máy tính để làm việc.

- Là Hoàng Anh thưa giám đốc, có nên đi hay không ạ?

Nó dùng tay, nhếch môi khó hiểu rồi nói:

- Nếu không đi thì quá mất mặt rồi, chuẩn bị thật kỹ mọi thứ, xem Hoàng Anh Khương và ông ta có trò gì hay.

- À, còn chuyện này, những thiết kế trang sức và những mặt hàng nhân viên vừa thiết kế thì có kẻ đã sao chép và nhiều người thấy những tập đoàn khác đã tung ra, tôi nghĩ là có nội gián thưa giám đốc.

- Tìm ra kẻ đó và xử lý theo cách độc ác nhất cho tôi, cậu hãy để ý đến Hồng Mai nhiều hơn một chút. Ra ngoài đi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Khó Lắm Hà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Tổ tình

Tối hôm sau.

- Em có thật sự là muốn đi tới đó không vậy? _ Thiên Bảo lo lắng hỏi nó.

- Tổng cộng 6 lần. Anh không đi thì ở nhà đi. _ Phương Trúc vừa nói vừa xuống dưới nhà. - Mỹ Hà, em ở nhà cẩn thận, có gì gọi chị hoặc Thanh Tuấn.

- Vâng.

- Alô Thái Danh, anh đang ở đâu? _ Nó gọi điện cho Thái Danh bỏ mặt người đang lo lắng cho nó.

- Anh trên đường đến bữa tiệc, anh đi cùng Bích Thảo, em tới chưa?

- Gần rồi.

...

Trước cổng biệt thự nhà họ Hoàng. Hoàng Anh Khang và Hoàng Anh Huy đang đoán khách cùng ông Hoàng Anh Khương. Một chiếc xe audi màu đen dừng lại, bước xuống là Thái Danh, anh vòng qua kia mở cửa cho Bích Thảo rồi thì thầm vào tai cô:

- Tối hôm nay cô là người của tôi, nhớ chứ.

Bích Thảo không nói gì, chỉ gật đầu rồi đặt tay của mình lên tay của Thái Danh.

Anh Huy nhìn họ thân mật thì hơi buồn, tối hôm nay cô đẹp thật, xem ra Thái Danh biết chăm sóc cho người của anh ta.

Một chiếc xe nữa dừng lại trước cổng, Thiên Bảo bước xuống cũng vòng qua kia mở cửa cho Phương Trúc rồi hai người tiến vào, nó thật lộng lẫy trong chiếc váy dạ hội, hấn vừa đau lòng vừa oán hận nó, hấn muốn quên và trả thù cho người mẹ của mình nhưng cứ như vậy thì làm sao hấn đủ can đảm đây.

-Chào ông, chủ tịch Hoàng._Nó bắt tay với ba của hấn.

-Chào cô, vào trong thôi._Ông Khương cùng nó vào trong nhập tiệc, không biết vô tình hay cố ý nó và Thái Danh chạm mặt với ông ta và bà ta.

-Thái Danh, con về nước lúc nào._Bà Như mừng rỡ khi gặp Thái Danh.

-Đừng động vào tôi nếu không muốn mất mặt._ Thái Danh lạnh lùng.

-2 đứa này cứ đợi đấy._ Ông Mẫn thì thăm đủ cả 3 người nghe rồi bỏ đi.

...

-Bích Thảo, anh có thể mời em khiêu vũ cùng anh được không? _Anh Huy cuối người xuống một chút, tay chia ra ngỏ ý mời cô, cô nhìn sang Thái Danh, với hy vọng rằng anh sẽ níu kéo cô lại nhưng:

-Cô đi đi.

Cô hốt hắng nắm tay Anh Huy lên sàn.

-Tôi có thể mời em nhảy một điệu? _Hấn từ trên bước xuống chỗ nó, nó không cảm xúc gật đầu, Thiên Bảo lo lắng không biết làm sao thì nó ra hiệu anh nhảy cùng Hồng Mai.

-Tại sao em lại làm vậy? _Hấn đau khổ lên tiếng.

-Anh không tin tôi không cần nói._Nó vẫn lạnh lùng trả lời hấn.

-Nếu tôi là người ra tay giết chết em thì em sẽ hận tôi chứ?

-Còn tùy vào khả năng của anh, tôi về trước, hẹn nhau trong những cuộc chiến tiếp theo._Nó buông tay hấn và bỏ đi, để hấn bơ vơ một mình giữa sàn nhảy, cảm giác trống vắng, đau đớn không thể nào diễn tả được.

...

Thái Danh ngồi 1 góc hướng ánh mắt về phía Bích Thảo, anh không biết phải làm sao, nếu cô còn ở cạnh mình thì cô sẽ còn gặp nguy hiểm, buông cô thì không dễ dàng gì.

Bích Thảo nhìn dao dác tìm anh, thấy anh ngồi đó tay cầm ly rượu, trong đôi mắt có một nỗi buồn, cô chưa từng thấy anh như vậy.

Ngay khi tiếng nhạc vừa dứt cô liền xin phép Anh Huy và bước xuống chỗ Thái Danh.

-Anh có chuyện buồn à?

-Không._ Thái Danh uống cạn ly rượu trên tay, định kêu cô đi về thì:

-Đình Bích Thảo, anh yêu em, làm người yêu anh nhé.

Phía sau lưng cô, tiếng Anh Huy vang lên, cô đứng hình ngay sau câu nói đó, mắt cô dán chặt vào Anh Huy, toàn thân đóng băng.

Mọi người xung quanh nhìn chăm chăm vào 2 con người trước mắt. Thái Danh nhìn cô, đôi mắt ánh lên niềm đau xót. Anh Huy chờ đợi câu trả lời, cô thì vẫn đứng yên bất động.

Đúng, cô vẫn còn một chút gì đó gọi là yêu thương cậu nhưng sau cô không trả lời được, có phải rằng người con trai tên Quách Thái Danh đó đã chiếm vị trí lớn nhất?, cô không muốn đồng ý vì cô không thể lừa dối chính con tim mình, nhưng từ chối thì càng không, cô sợ phải thấy nét mặt thất vọng và đau đớn của cậu.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Khó Lắm Hà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Trúng đạn

Anh Huy tiến tới nắm lấy 1 bàn tay của Bích Thảo, chợt, bàn tay kia của cô bị kéo với một lực thật mạnh. Cô ngoảnh mặt lại thì bất ngờ khi thấy Thái Danh nhìn mình với đôi mắt yêu thương xen lẫn xót xa.

-Đừng...Chỉ một từ thốt ra từ miệng của Thái Danh khiến tất cả mọi người khó hiểu nhưng với cô thì hiểu rất rõ là đằng khác. Mỉm cười thật nhẹ với anh, cô quay sang Anh Huy:

-Em xin lỗi, em yêu người khác rồi.

Anh Huy từ từ buông bàn tay cô ra, cảm nhận được sự hụt hẫng dâng lên trong lòng, cậu lùi lại vài bước rồi chạy đi.

-Chết tiệt, thằng nhỏ này mày định làm gì trong buổi tiệc của tao thế hả? _Ông Khương nghiêng răng thì thào.

...

Bích Thảo và Thái Danh rời khỏi buổi tiệc, trên xe không ai nói với ai tiếng nào, cô mong rằng sẽ có một người khác thay thế chỗ cô trong tim Anh Huy, bỗng nhiên nước mắt lăn dài trên má cô.

-Em hỏi hận? _Thái Danh lạnh lùng

-về chuyện gì cơ?

-Từ chối cậu ta.

-Không phải. Em chỉ lo cho anh ấy thôi, bị từ chối trước mặt bao nhiêu người như vậy đau lắm.

Anh im lặng, không nói gì nữa, về đến nhà thấy cô đã ngủ say anh bế cô lên phòng rồi đắp chăn cho cô. Cuối xuống hôn nhẹ lên trán cô thì thầm:

-Tôi sẽ cố gắng bảo vệ em, ngủ ngon.

Cánh cửa phòng đóng lại cũng là lúc Bích Thảo mở mắt ra, nụ cười theo đó mà xuất hiện trên môi.

...

Hôm sau.

-Phương Trúc, rảnh không, em với Mỹ Hà đi ăn với anh. _Thái Danh gọi điện cho nó.

-Mấy giờ rồi?

-20h30, sao vậy?

-Ok. Rủ Bích Thảo đi.

20 phút sau.

Nó và Mỹ Hà từ trên phòng bước xuống, Mỹ Hà thắc mắc hỏi:

-Anh Danh là gì của chị mà thấy anh ấy quan tâm chị thế?

-Là...anh trai cùng mẹ khác cha của mình đấy. _Nhắc tới người mẹ ấy, ánh mắt nó lại hiện lên nỗi thù hận.

-Sao...sao em không biết.

-Không sao, đi thôi.

...

Tại nhà hàng.

-À, em có chuyện này muốn nói cho mọi người biết. _Bích Thảo lên tiếng.

-Chuyện gì? _Thái Danh nhíu mày, cô còn chuyện gì giấu anh hay sao, mặc dù chưa chính thức quen nhau nhưng cả hai đã hiểu rõ tình cảm của nhau.

-Hong Mai là người của chị gái em. _Thảo hơi lo lắng nói, nếu chị cô mà biết được thì không biết rằng cô sẽ sống ra sau.

-Tôi đã nghỉ ngơi từ lâu, cô yên tâm, cứ giả như không biết gì đi._Nó nhếch môi, không nằm ngoài suy đoán của nó, nội gián trong công ty cũng là Hồng Mai, ngay từ đầu tính cách của Hồng Mai đã khác.

-Đi về thôi.

Cả 4 người vừa bước chân ra cửa thì một chiếc mô tô chạy tới gần, họ rút súng nhắm thẳng vào Mỹ Hà, Thái Danh nhanh chân đứng chắn cho cô, còn nó vì ra sau nên chậm một bước, thay vào đó nó cũng rút súng ra bắn nhiều nhất vào 2 người đàn ông đó.

-Thái Danh, anh không sao chứ._Mỹ Hà và Bích Thảo khóc nức lên.

-Không sao, về thôi.

-Anh trúng đạn._Nó lạnh lùng kéo tay anh lại, thấy anh nhắm mắt thì vội bỏ tay ra, bàn tay nó ướt đầm máu của anh, thì ra anh trúng đạn ở tay.

-Em đưa Mỹ Hà về đi, về cẩn thận, anh tự lo được.

Nói rồi Thái Danh kéo Bích Thảo ra xe rồi phóng đi, nó nghỉ ngơi 2 người đàn ông lúc này, là họ nhắm nó với Mỹ Hà hay là người họ nhắm là Mỹ Hà đây. Mọi chuyện càng ngày càng đi vào rắc rối.

...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Khó Lắm Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Bắc cóc

2 ngày sau.

-Quê Chi, bước tiếp theo, cô chuẩn bị ra tay đi._Trong một căn phòng, ông Mẫn ngồi đối diện với Quê Chi, có Anh Khang và cả ba của hân.

-Anh Khang, con hãy giúp Quê Chi, con đừng bị tình yêu làm mất đi lí trí._Thấy hân cứ im lặng thì ba hân lên tiếng.

-Ba yên tâm đi, con sẽ không làm ba thất vọng đâu.

"Phuong Trúc, tôi phải làm gì để kéo mình ra khỏi con ác mộng không đáng có này đây?" Anh Khang nhìn ba mình rồi bỏ ra ngoài.

Pha một chút hương vị buồn, đắng nghẹn ở cổ. Đây là điều hân muốn thì hân phải vui mới đúng chứ, nhưng sao cổ họng lại nghẹn ứ thế này.

...

Sóng biển ngút ngàn vỗ bờ, chạm vào lớp cát mịn màng dưới chân.

Con nước xanh rì, dạt vào bờ rồi lại rút xuống, để lại ngàn sự ẩm ướt trên cát, cuốn những ngồn ngang ra xa mù đại dương, lắng sâu xuống đáy biển.

Ngồi một mình trên tảng đá lớn, Anh Khang cảm thấy thật cô đơn. Mọi hạnh phúc từng có, để đến cũng dễ đi.

...

Tại quán bar Play.

-Thái Danh, bước tiếp theo ta nên làm gì?_Phuong Trúc lắc lắc ly rượu trên tay, miệng hỏi Thái Danh.

-Em chỉ cần bảo vệ Mỹ Hà cho tốt là được, mình không cần ra tay, chỉ cần chuẩn bị đón nhận bước tiếp theo của họ.

-Từ thế chủ động chuyển sang thế bị động à, thú vị đấy._Nó nhếch môi thích thú.

-Anh Khang làm như vậy, em...không sao thật à?_Thái Danh đưa đôi mắt nghỉ ngơi nhìn nó.

-Không sao. Về thôi.

Bóng đèn đường mờ mờ, ảo ảo khiến con đường càng thêm âm đảm và u buồn, vì quá khuya nên đường vắng tanh, nó nhân mạnh chân ga, chiếc xe cứ thế lao vun vút như xé toạt cả không gian đêm tĩnh mịch.

Về đến nhà nó uể oải đi lên phòng, ngấm mình trong làn nước mát lạnh kia, nó suy nghĩ rất nhiều, ai nói nó không sao chứ, nó đang rất nhói khi hấn không hề tin nó, lạnh lùng chỉ là về bề ngoài thôi, con gái được quyền yếu đuối bên cạnh người mình yêu nhưng nó thì ngoại lệ, nó chỉ được yếu đuối khi không có ai.

...

Sáng hôm sau.

-Chào anh trai._ Mỹ Hà lên lớp thấy Thái Danh thì chạy tới khoác tay anh.

-Em biết rồi à?_ Thái Danh mỉm cười với cô.

-Tính dẫu em tới bao giờ thế?_ Cô chun mũi lên hỏi, tỏ vẻ giận dỗi. Thiên Bảo thấy Mỹ Hà như vậy thì hơi...ghét Thái Danh tuy 2 người họ là anh em. Không biết từ khi nào anh lại hay để ý tới những cử chỉ hành động của Mỹ Hà dù chỉ xem cô là em gái.

...

Ra về.

-Mỹ Hà, tôi hỏi chút chuyện được không?_ Hồng Mai từ bàn trên bước xuống chỗ Mỹ Hà.

-Chuyện gì?_Không đợi Mỹ Hà trả lời, Phương Trúc lên tiếng hỏi.

-À, chỉ là hỏi chút chuyện thôi, cho tớ gặp riêng Mỹ Hà 5 phút nhé.

-Không sao đâu chị._ Phương Trúc nghỉ ngơi nhìn Hồng Mai.

-Ừ, em đi đi, bọn anh chờ._ Thiên Bảo nhẹ nhàng nói với cô.

Trước cổng trường.

-Mỹ Hà, cô tránh xa Thiên Bảo ra giúp tôi được không?_ Hồng Mai khoanh tay đứng đối diện với Mỹ Hà.

-Tại sao phải như vậy?

Không trả lời Mỹ Hà, Hồng Mai vỗ 2 tay vào nhau, 1 đám người hiện ra cùng một chiếc ô tô màu đen.

Bên kia Phương Trúc thấy thì cùng nhau chạy tới, nó rút súng chia thẳng vào Hồng Mai

-Thả Mỹ Hà ra.._ Nó gằn giọng.

-Haha, mày tới đây đi rồi tao sẽ cho nó đi gặp mẹ mày sớm._ Hồng Mai lộ rõ bộ mặt thật của mình, một cây dao bấm kề cổ Mỹ Hà, nhìn thấy khuôn mặt đang run sợ của cô thì cả nó, Thiên Bảo và Thái Danh không tiến thêm bước nào nữa, nếu như ra tay thì cô sẽ bị thương mất.

-Lên xe._ Hồng Mai cùng 1 đám người đưa Mỹ Hà lên xe rồi phóng đi. Thái Danh kịp nhớ búng số xe và gọi cho ba mình điều tra hộ.

-Chết tiệt._ Nó siết chặt đôi, trong lòng cả ngàn nỗi lo sợ chỉ vì cô em gái của mình

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Khó Lắm Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Cứu

Đám người đó dẫn Mỹ Hà tới một căn biệt thự bị bỏ hoang, nằm gần trung tâm thành phố.

-Con gái, nhớ ta không nào, haha._ Ông Mẫn ngồi trên một cái ghế tay cầm điếu thuốc, miệng cười hiểm độc.

-Thả con ra, sao ba lại làm vậy?_ Mỹ Hà lo sợ run run đôi mắt nhìn người ba mà mình từng yêu thương.

-Tao sẽ lấy mày là con mồi dụ họ vào đây, haha, rồi tao sẽ cho tụi mày cùng xuống dưới đó mà hội tụ._ Vừa nói ông ta vừa móc điện thoại ra gọi.

-Alô, ông đem Mỹ Hà đi đâu hả?_ giọng nói tức giận của Thiên Bảo bên kia vang lên.

-Haha, mày và em gái mày tới căn biệt thự hoang số 320 đi rồi tao sẽ trả con bé này cho mày, nhưng nhớ chỉ hai người thôi nhé, haha, tao chờ.

Mỹ Hà cảm thấy sợ, rất sợ, sợ hơn những lúc cô bị đánh đập dã man. Nếu cô có điều ước, cô sẽ ước rằng Phương Trúc và những người anh trai của cô không yêu thương mình để họ sẽ không đến đây cứu cô.

-Đem nó lên đây cho tao._ Ông Mẫn ra hiệu cho người của mình dẫn cô theo.

Tới một căn phòng dù đã cũ nhưng cửa còn tốt, ông ta đẩy cô vào, rồi bước ra, đóng cửa lại.

Tạch.

Cửa đã bị khóa trái.

-Ba, ba làm gì vậy, sao lại nhốt con, ba, mở cửa ra, ba ơi, mở cửa...

Tiếng đập cửa liên tiếp vang lên, cánh tay bị trúng con dao lúc nảy của Hồng Mai bây giờ sưng tấy lên và chảy máu. Những tiếng nấc nghẹn nghẹn lẫn tiếng khóc như xé nát lòng.

Mỹ Hà khụy chân quỳ xuống mặt sàn lạnh lẽo, nước mắt ước nhòe cả gương mặt.

Cô đưa tay lên ôm lấy lồng ngực, cô đang sợ những chuyện không hay xảy ra cho Phương Trúc và cả Thiên Bảo.

...

Tại chỗ Phương Trúc.

-Em và Thiên Bảo tới đó trước đi, em cố gắng kéo dài cuộc trò chuyện giữa 2 bên, anh sẽ dò tìm chỗ của Mỹ Hà, khi nào anh cứu được em ấy, anh sẽ thông báo qua bộ đàm đeo trên tai. Ok chứ?

-Được._ Nó và Thiên Bảo lên xe phóng đi tới căn biệt thự đó.

...

5 phút sau, nó và Thiên Bảo có mặt, bước vào cánh cổng, một đám người áo đen bước ra xông đến tấn công hai người, Thiên Bảo và nó hạ gục từng tên một. Chỉ trong 3 phút nó và anh qua khỏi cửa chính.

-Màn chào đón như vậy có thú vị không 2 đứa. haha._ Ông Mẫn từ trên lầu bước xuống.

-Thú vị nhưng ông nên muốn thêm mấy trăm người nữa đi, chưa chắc họ có thể đấu lại chúng tôi._ Thiên Bảo cười khẩy.

-Mỹ Hà đâu?_ Nó gằn giọng.

-Haha. chị em 17 năm mới gặp nhưng mày thương nó quá nhỉ?, cảm động thật?

Nó nghiêng sang một bên đưa tay chạm nhẹ bộ đàm trên tai.

"Sao rồi, tìm được chưa?"

"Phòng số 3, Mỹ Hà đang ở đó, anh đang tìm cách vào, em yên tâm, người của anh cũng đã đến nhưng chưa vào được, khi nào anh cứu được anh sẽ cho họ vào giúp em, nhưng hãy nghe đây, nếu phát hiện có biến phải lập tức tìm cách thoát thân"

"Được"

Nó lấy lại phong độ, lên tiếng:

-Ông muốn gì?

-Muốn lấy mạng của 2 đứa mày. Nhưng chưa đến lúc, xem này.

-Vào đi.

Dứt lời nó và Thiên Bảo ngạc nhiên, bất ngờ, Anh Khang, Quế Chi, Hồng Mai, và ông Khương ba của hắn bước vào.

Hắn nhìn nó trong 3 giây rồi đi ngang qua nó như chưa từng quen biết, có lẽ mối thù hận đã lên tới đỉnh điểm.

-Tao không ngờ mày lại muốn đổi đầu với tao đấy, Hoàng Anh Khang._ Thiên Bảo nhếch môi khinh bỉ nhìn người bạn đã từng thân với mình.

-Đừng nói nhiều, Anh Khang con muốn trả thù cho mẹ của con thì hãy nhắm súng vào người gây ra mọi chuyện, con đừng thất hứa với bà ấy.

Anh Khang từ từ nâng súng lên nhắm vào Phương Trúc, thời gian như lắng đọng lại. Khẩu súng trên tay được nạp đạn trong tích tắc.

Thiên Bảo rút súng ra nhưng đã bị nó cản lại, Thiên Bảo khó hiểu nhìn nó, nó muốn chết hay sao mà lại như vậy.

"Rầm" cánh cửa mở tung ra cùng dáng người cao cao có khuôn mặt tựa hắc.

-Khang, nếu anh không muốn hối hận thì dừng lại đi._Anh Huy với khuôn mặt giận dữ quát lớn.

Mặc kệ lời nói của cậu, hắc vẫn nhắm vào nó.

Đoàng.

Mùi máu tanh phả vào không trung, quện vào bầu không khí, căn nhà tràn ngập hương tanh của máu. màu đỏ loang trên nền nhà.

"Phương Trúc, anh vừa cứu được Mỹ Hà, anh nghe tiếng súng, chuyện gì vậy, Phương Trúc trả lời anh"_ Trên tai, chất giọng lo lắng của Thái Danh vang lên đều đều, nhưng vẫn không hồi âm.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Khó Lắm Hà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Một mối

Phịch.

Cả thân hình đổ sập xuống đất, tất cả chết trân khi thấy người trúng đạn lại là...Hoàng Anh Huy, đôi môi tái đi vì mất máu, mắt dường như đang muốn nhắm nghiền lại.

-Mày đang làm cái quái gì vậy hả thằng ranh con._Ông Khương tức giận.

-Khang...anh rồi...sẽ phải...hồi hận._Anh Huy thều thào hết câu rồi ngất đi. Cùng lúc đó người của Thái Danh chạy vào đánh nhau với cận vệ của họ. Nhìn cảnh tượng trước mắt Anh Khang không khỏi bàng hoàng, hắc trần mắt nhìn người em trai của mình đang nằm bất động dưới vũng máu.

-Đi thôi, dính vào công an là có rắc rối đấy._Ông Mẫn liền kéo tất cả rời khỏi căn biệt thự.

-Anh Huy, cậu tỉnh lại đi, Anh Huy._Phương Trúc giúp Thiên Bảo đưa Anh Huy tới bệnh viện.

...

Trên người Anh Huy máu ra mỗi lúc một nhiều hơn, các bác sĩ tiến hành làm phẫu thuật cho cậu, viên đạn chỉ còn 1 chút nữa là tới tim, tình trạng của cậu đúng thật là rất nguy hiểm.

Ở bên ngoài Thiên Bảo và Phương Trúc đang đợi từng giây, dù gì Anh Huy cũng là người đỡ viên đạn cho nó, nó nợ cậu một mạng sống.

-Phương Trúc, Anh Huy sao rồi?_Thái Danh cùng Bích Thảo từ ngoài chạy vào.

-Chị, Anh Huy không sao chứ._Bích Thảo với đôi mắt đỏ hoe hỏi nó.

-Chưa ra._Nó một mối trả lời, lúc này nó không cho Thiên Bảo rút súng ra là vì nó muốn Anh Khang hối hận dù nó có chết cũng được nhưng không ngờ Anh Huy lại hứng trọn viên đạn đó, đúng là người tính không bằng trời tính mà.

2 tiếng sau.

Đèn phòng phẫu thuật tắt, bác sĩ bước ra.

-Cậu ấy sao rồi bác sĩ?_Thiên Bảo nhanh nhẹn hỏi.

-Viên đạn gần trúng tim, bệnh nhân đã qua cơn nguy hiểm, khoảng 1 tuần có thể tỉnh lại, nhưng vẫn còn rất yếu. Tôi đã chuyển bệnh nhân tới phòng hồi sức đặc biệt, mọi người có thể vào thăm.

-Tốt rồi._Thái Danh thở phào nhẹ nhõm, tính đi vào thăm Anh Huy thì Phương Trúc bỗng gục xuống sàn nhà.

-Phương Trúc, em sao vậy?_Tất cả một lần nữa hoảng hốt.

-Bệnh tái phát rồi._Thiên Bảo lăm bắm rồi nhanh tay bế nó vào phòng khám.

-Bệnh của cô bé đã gần chuyển sang giai đoạn 3, tôi khuyên cậu nên cho cô bé đi chữa trị sớm, 70% sống sót, càng để lâu thì mọi chuyện càng khó giải quyết đấy._Bác sĩ nói với Thiên Bảo, Thái Danh đứng kế bên chẳng hiểu một chút gì cả. Đợi cho bác sĩ ra ngoài, Thái Danh lạnh giọng.

-Em ấy bị gì?

-Khỏi u não._Thiên Bảo ngã người ra nhắm chặt mắt lại trả lời Thái Danh.

-Khỏi u sao không đưa đi chữa trị?_Thái Danh gần giọng.

-Anh làm như tôi là người sai vậy, anh khuyên được thì khuyên đi, mỗi anh lo cho Trúc Nhi à?_Thiên Bảo bật dậy hơi lớn tiếng.

-Thôi, để cho chị ấy nghĩ đi, khi nào chị ấy dậy rồi khuyên sao, đây là bệnh viện cơ mà._Bích Thảo xen vào giữa 2 người họ, cô là người ngoài cuộc nhưng cũng một mối không kém, hết chuyện này đến chuyện khác xảy ra, ai mà chịu nổi cơ chứ.

...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Khó Lắm Há* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Bị đánh

1 tuần sau.

Anh Huy cũng đã tỉnh dậy được 3 tiếng đồng hồ, nhưng cậu vẫn còn rất yếu, mỗi ngày Phương Trúc và Thiên Bảo đều vào chăm sóc cho cậu.

-Hình như cậu không thích ba mình thì phải?_Thiên Bảo hỏi Anh Huy.

-Đối với ông ta, tôi không có chữ thích mà là hận, tôi mất đi nhiều thứ cũng chỉ vì ông ta._Vừa trả lời ánh mắt của Anh Huy trở nên khó đoán hơn.

Anh Huy là một người con trai thích sống tự lập, không muốn dựa dẫm vào ai, cũng không muốn phải làm theo lời người khác, nếu so sánh với Anh Khang thì cậu là người hiểu chuyện và biết tôn trọng người khác hơn.

Còn Anh Khang, tuy về ngoài là một người con trai quậy phá, ăn chơi, nhưng sâu trong hấn là một người lạnh lùng, sắt đá, cũng là một sát thủ đã được ông Khương huấn luyện từ nhỏ, Anh Khang rất nghe lời ông Khương, luôn làm ông hài lòng, và trong chuyện này xem như là một ví dụ điển hình.

...

Tối đó.

-Anh vào được không Anh Huy._Tiếng nói của Anh Khang ngoài cửa phòng bệnh vang lên.

-Vào đi.

Hắn mở cửa bước tới gần cậu.

-Khỏe chưa?

-Nhờ anh, mà tôi nằm đây nè, anh tại sao lại ra như vậy chứ, tôi thất vọng về anh lắm đó._Anh Huy hơi tức giận nói với Anh Khang.

-Mặc kệ anh, là cô ta đã giết mẹ của mình đó, em tỉnh lại đi, sao lại đỡ viên đạn đó cho cô ta chứ, cô ta đáng bị như vậy.

-Anh Khang, người tỉnh lại là anh mới đúng, có thật sự anh muốn giết Phương Trúc hay không, hay đó là ông ta ép buộc anh phải giết, bây giờ tôi không thể nói mọi chuyện với anh được vì tôi đã hứa với mẹ rồi, anh về đi, Phương Trúc chuẩn bị vào đây rồi.

Lời nói của Anh Huy như nói trúng trái tim đen của Anh Khang, có thật sự hấn muốn giết Phương Trúc hay chỉ là làm theo lời nói của ba hấn. Chẳng hiểu vì sao cứ luôn nghĩ về nó trong khi nó là người đã khiến hấn ra như bây giờ.

...

Hôm sau.

Tại trường.

Hôm nay Thái Danh nghĩ, Bích Thảo đi chung với Phương Trúc, khi vào lớp một đám người kéo cô ra sân sau trường. Hình như là người của chị gái cô.

-Mấy người muốn gì? _Bích Thảo hơi lo lắng hỏi, vì lớp nó trên dãy 3 nên cô không thể nào thông báo cho nó được.

Một con nhò sấn tới, xô mạnh cô khiến đầu cô đập vào tường, cảm nhận được cái đau ở đầu, cô loạng choạng đứng dậy tự nhủ không được gục ngã khi không có Thái Danh bên cạnh.

-Haha, bọn tao muốn hành hạ mày.

"CHÁT" cô ta vung tay lên và giáng vào mặt Bích Thảo một cái tát rõ đau, đưa tay lên ôm má, chuẩn bị nhận thêm một cái nữa thì bàn tay cô ta đã bị một người nào đó nắm lại.

-Biến đi trước khi tôi nổi điên.

-Mày hãy nhớ lấy ngày hôm nay. _Đám người kia lùi đi và để lại một câu nói cho Bích Thảo.

-Lên phòng y tế.

-Không sao đâu, em...cảm ơn chị, chị đừng nói với...Thái Danh nhé. _Cô cố gắng mỉm cười nói với Phương Trúc.

Nó không nói gì gạt đầu rồi đi cô lên phòng y tế cho dù cô nói không sao. Khi này nó được một người cùng lớp với Bích Thảo chạy qua thông báo thì nó nhanh chân đi tìm cô. Nếu nó tới chậm một bước thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

...

Về nhà, trên trán Bích Thảo máu cứ rỉ ra, cô vội lau đi sợ Thái Danh phát hiện. Nhưng càng lau máu càng chảy xuống.

-Sau vậy? _Thái Danh nhíu mày nhìn trán cô.

-Hả...ơ...à là..._Cô cứ ấp úng khiến Thái Danh càng nghi ngờ hơn.

-SAO EM LẠI BỊ CHẢY MÁU?

Thái Danh quát lớn, Bích Thảo giật mình trước thái độ của anh, nhưng cô vẫn cuối đầu im lặng.

Thấy máu chảy hoài không ngừng, Thái Danh kéo cô lên phòng rồi lấy hộp y tế băng bó vết thương cho cô. Làm thật nhẹ nhàng, miếng băng màu trắng được cố định trên đầu của cô. Xong đâu vào đấy anh bỏ ra khỏi phòng.

-Alô, Phương Trúc ở trường có chuyện gì à?

-Anh biết rồi sao?

-Trả lời anh đi.

-Bích Thảo bị đám người của Quê Chi hành hạ, em tới muộn một chút.

-Được rồi, cảm ơn em. _Cúp máy, ánh mắt Thái Danh trở nên giận dữ hơn, dám đụng đến người con gái của anh xem như cô ta tới số rồi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Khó Lắm Hả* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Lâm vào đường cùng

Chiều.

Anh Khang đứng bên bờ biển, để từng cơn gió mát lạnh phả vào mặt, ra sức muốn cuốn đi muộn phiền trong lòng, nhưng trái lại, lại làm cảm xúc hắn dâng trào, bỗng nhiên hắn cảm thấy tủi thân hơn bao giờ hết. Hắn không hiểu lý do vì sao lòng mình ngàn vạn lần nghĩ rằng những gì vừa làm là sai nhưng cũng không thoát ra được.

Trời sập tối, những ánh nắng của hoàng hôn còn sót lại cũng biến mất, mọi thứ chìm trong im lặng, lạnh lẽo một cách đáng sợ.

Anh Khang đi dưới ánh trăng huyền ảo, bỗng dừng hẳn lại khi thấy bóng dáng Phương Trúc đi ngược chiều với mình.

Nó lạnh lùng đi qua như hán không hề tồn tại, trăng không đủ sáng để soi rọi khuôn mặt đau khổ của hán, hán cảm nhận rõ người nó hận là hán chứ không phải hán là người đang hận nó.

Chợt nhớ ra là do chính hán đã làm nó trở nên như vậy, nở nụ cười chua chát chứa sự buồn bã xen lẫn tức giận, mọi thứ đều vô vị.

...

Anh Khang lại đi tới một quán bar thường đến, vào phòng Vip gọi những chai rượu mạnh, điện thoại hán vang lên ầm ỉ nhưng hán vẫn mặc kệ, hán gần đây hầu như đêm nào cũng làm bạn với bóng tối hoặc rượu, hán muốn chuốc mình say mềm để quên đi sự thiếu vắng của nó ở bên cạnh, à mà có lúc nào nó ở bên cạnh hán dài lâu đâu, hán luôn làm nó tránh xa hán kia mà. Xung quanh hán bây giờ chỉ có bóng tối đáng sợ và nỗi nhớ nó đến da diết.

...

-Em đi ra ngoài mua chút đồ nhé._ Bích Thảo nói với Thái Danh.

-Tôi đưa đi._ Thái Danh không để cô nói gì nữa, kéo tay cô ra gara lấy xe rồi đi tới trung tâm thương mại.

Cô bắt anh ở dưới, còn cô lên lầu 3 mua chút đồ.

1 tiếng trôi qua chưa thấy cô xuống lại Thái Danh bỗng cảm thấy lo lắng. Anh vội vã chạy đi tìm cô mong cô sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Tìm từ lầu trệt cho tới lầu 5 nhưng tới một bóng dáng của cô cũng không thấy.

Không muốn mất thêm thời gian, anh chạy tới phòng bảo vệ bảo rằng muốn xem lại camera lầu 3 vì cô nói cô mua đồ ở đó.

Camera lúc ấy lại bị vật đen che phủ, có lẽ chuyện này không đơn giản, anh đập tay xuống bàn, nghiêng răng ken két. Móc điện thoại ra gọi cho trợ lý của mình:

-Cậu điều tra cho tôi xem Đinh Bích Thảo đang ở đâu, hãy theo dõi mọi hành động của Đinh Quế Chi, Lê Hồng Mai và Hoàng Anh Khương.

Thái Danh nói xong cúp máy, ánh mắt như có ngọn lửa sáng bùng. Tiếp tục gọi cho Phương Trúc.

-Phương Trúc, họ đã chuẩn bị rồi, Bích Thảo mất tích, em hãy đề phòng cho thật kỹ, lần này anh tin chắc họ sẽ không để sai sót như lần trước đâu.

-Được.

Thái Danh nhờ sự giúp đỡ của ba mình, ông Duy cũng cho người đi tìm tất cả những nơi có thể ông Khương sẽ đưa Bích Thảo tới, từ chuyến bay cho tới chuyến tàu chuẩn bị rời khỏi Việt Nam.

...

-Thanh Tuấn, họ đã tiếp tục ra tay, cho thêm vệ sĩ, bằng mọi giá phải bảo vệ Mỹ Hà.

-Vâng.

...

Về lại biệt thự, Thái Danh mệt mỏi với những chuyện đang xảy ra, cái bàn ở phòng khách bị xô ngã trong tích tắc, thủy tinh vỡ vụn trên nền gạch. "Bích Thảo, anh đã liên lạc đến em rồi". Tiếng điện thoại vang lên, là số máy lạ:

-Alô.

-Haha, người con gái của anh đang ở trong tay tôi, có muốn đi cứu không?

-Quế Chi, là em gái của cô đấy._ Thái Danh lạnh giọng, đôi tay siết chặt như muốn giết chết cả thế giới.

-Em gái sao? tôi có xem nó là em gái à, haha, nếu muốn cứu lại nó thì hãy đem Phương Trúc, Thiên Bảo và cả Mỹ Hà đến vách núi ở ngoại ô thành phố. Còn không thì...haha._ Nụ cười chết chóc của Quế Chi bên đầu dây vang lên.

Thái Danh bị lâm vào đường cùng, anh không muốn mất Bích Thảo, càng không muốn 2 cô em gái của mình bị thương, nếu bây giờ anh không đi thì Bích Thảo sẽ rời xa anh mãi mãi, nếu anh đi cùng 3 người kia thì trong 4 người sẽ có ít nhất một người rời bỏ thế giới.

Chết mất, anh bắt lực ôm đầu, lần đầu tiên trong đời từ khi người mẹ ác độc đó bỏ anh đi thì anh cảm thấy mệt mỏi tới như vậy, anh chưa từng rơi vào thế bí, anh chưa từng suy nghĩ. Có lẽ sự xuất hiện của anh và nhận lại 2 cô em gái không đúng thời điểm.

Chương 39: Nguy hiểm

Hôm sau.

Không thấy Thái Danh với Bích Thảo đi học, Phương Trúc, Thiên Bảo và Mỹ Hà tới nhà tìm.

-Sao anh không đi học thế anh trai? _Mỹ Hà lóc chóc chạy vào nhà trước.

-À...ờ...3 người tới chỉ hỏi vậy thôi hả? _Thái Danh bỗng trở nên ấp úng khiến Phương Trúc hơi nghi ngờ.

-Anh có chuyện gì? _Nó lạnh giọng hỏi.

-Không...không có. Mà mai anh bạn, Bích Thảo cũng đi học không được, 3 người đừng quan tâm tới.

Nhìn sắc mặt của Thái Danh, lần đầu tiên thấy anh như vậy, nó nghi ngờ rất nhiều điều, không thể nào không có chuyện gì được.

...

Hôm sau.

Phương Trúc, Mỹ Hà và Thiên Bảo nghỉ học, theo dõi Thái Danh từ sớm nhưng cả 3 người không nhận thấy được gì, cuối cùng đến 6h tối hôm đó, Thái Danh vội vàng ra ngoài, nó ra hiệu cho Thiên Bảo chạy theo, nó không biết rằng, nó là người đưa Mỹ Hà vào chỗ nguy hiểm.

Thái Danh vì mãi mê chìm trong những suy nghĩ nên không biết được có 2 chiếc lamborghini đang đi phía sau mình. 1 chiếc là của Huỳnh Thiên Bảo, còn 1 chiếc là của....Hoàng Anh Huy.

Vì Anh Huy đã vô tình nghe được câu chuyện của ba cậu và Anh Khang nên sáng nay cậu đã theo dõi nó thật sớm dù cho sức khỏe của cậu vẫn còn yếu.

...

30 phút sau.

Thái Danh xuống xe đi bộ vào một con đường mòn trong khu rừng, phía sau là Phương Trúc, Thiên Bảo và Mỹ Hà cũng đi theo.

Nhưng...

Thái Danh đang đi đâu vậy chứ, nơi đây hình như rất cao, nó còn nghe loáng thoáng tiếng sóng đang đánh mạnh vào bờ, trong đầu nó mơ hồ nhận ra mình đang ở đâu, không sai chính là vách núi.

-Phương Trúc, dừng lại đi, nguy hiểm _Anh Huy một tay đưa lên ôm lấy vết thương cũ, 1 tay chống lên gối.

-Anh Huy, sao cậu lại ở đây. _Thiên Bảo ngạc nhiên hỏi.

-Nguy hiểm gì? _Nó lạnh giọng.

-Họ lên kế hoạch.... _Không để Huy nói hết câu, nó gần giọng.

-Tại sao Thái Danh không nói, Thiên Bảo, anh bảo vệ Mỹ Hà, em vào đó.

Chưa để ai kịp nói câu nào, nó quay lưng chạy đi.

Mỹ Hà vì lo cho nó nên cô cũng không thể bỏ về, bắt buộc Thiên Bảo và Anh Huy phải cùng vào.

Phương Trúc lần mò vào rừng, cuối cùng đám người đó và Thái Danh cũng hiện ra.

-Phương Trúc, em đến đây làm gì, còn có cả Mỹ Hà nữa sao? _Thái Danh quát lớn khi thấy nó đi trước và phía sau là 3 con người kia.

-Tại sao không nói? _Nó lạnh lùng hỏi Thái Danh. Mắt thì lờm Thiên Bảo, ra hiệu anh không được cho Mỹ Hà lại gần nó.

-Thôi đi, người cũng đã đến như lời tôi nó, Bích Thảo sẽ được trả về._Quế Chi vỗ hai tay vào nhau, Bích Thảo được mở trói.

Thái Danh đẩy Bích Thảo và Mỹ Hà qua 1 bên, còn mình đứng gần nó, anh đang rất lo lắng, phía sau anh và nó là..vực thẳm.

-Các người muốn gì?_Thiên Bảo lên tiếng hỏi.

-Muốn gì từ từ rồi biết, đừng nôn nóng, tôi còn chờ người._Quế Chi nhếch môi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Khó Lắm Hà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Sự thật

5 phút sau.

1 đoàn người hiện ra, trong đó có Ông Mẫn, Ông Khương và cả Hoàng Anh Khang.

Phuong Trúc nhìn thẳng vào Anh Khang, thốt ra một câu hỏi với chất giọng không cảm xúc.

-Nghĩ kĩ chưa?

Hắn cười nhạt, gương mặt lạnh tanh, nồng súng lạnh toát nhắm thẳng vào nó.

Tiếng gió rít mạnh vào đêm tạo cho người ta cảm giác ghê rợn như đang đứng trong khung cảnh của một bộ phim kinh dị, những con sóng cứ đập mãi vào vách đá hòa lẫn với nhiều âm thanh khác.

"Đoàng"...

Tiếng súng như xé toạt màn đêm, âm thanh của nồng súng phát ra bắt đầu lan tỏa khắp khu rừng, lẫn vào gió, lẫn át tiếng nước va mạnh vào đá.

-QUÁCH-THÁI-DANH._Phuong Trúc gằn giọng khi thấy thân hình của anh chắn cho mình viên đạn đó.

-Anh xin lỗi._Mùi máu tanh cứ thể lan tỏa ra khắp cánh rừng hoang sơ, trong khoảng đen chỉ mang chút ánh sáng còn con, vẫn làm cho người ta thấy rõ nồng súng lạnh toát vừa hạ xuống.

-Rồi ai cũng sẽ có mà sao lại dành nhau như thế chứ. haha._Tiếng nói của Ông Mẫn vang lên. Thiên Bảo muốn lao ra nhưng nhanh chóng Mỹ Hà bị bắt làm con tin, Phuong Trúc đưa cái nhìn cảnh cáo bảo anh không được nhúc nhích, Thiên Bảo chỉ biết gào thét trong vô vọng và mong rằng Anh Khang sẽ dừng tay lại.

-Anh Khang mày dừng lại đi, mày điên rồi, cô ấy không phải là người giết mẹ mày, dừng lại đi.

-Anh Khang, dừng lại đi, Phuong Trúc không phải người giết mẹ của mình đâu, dừng lại..._Anh Huy hét lên trong một môi, nhưng Anh Khang cứ mặc kệ, lên đạn và nhắm thẳng vào nó.

-Phuong Trúc, em chóng trả đi chứ._Thái Danh yếu ớt hét lên.

-Phuong Trúc, cẩn thận...

Dùng hết sức lực cuối, Anh Huy nhào đến dang đôi tay to lớn ra, ôm chầm lấy thân hình của Phuong Trúc.

Đoàng...

Viên đạn được nồng súng phun ra sau khi ngón tay hắn vừa bóp cò.

Lại một lần nữa, mùi máu lan ra khắp bìa rừng, quện vào gió, mùi tanh xộc vào mũi.

Màu đỏ thắm bao trùm lấy thân áo sơ mi trắng, đôi chân khẽ thụt lại vài bước lảo đảo "mẹ ơi, con xin lỗi vì thất hứa". Anh Huy với ánh mắt hận thù nhìn người anh trai mình:

-Người giết mẹ...là ông ta, không...phải Phuong Trúc, tôi đã...chứng kiến, anh...sai rồi._Gương mặt nhếch nhếch hứng từng đợt gió, tâm trí băng đi, đáng người anh tuấn chỉ kịp nói mấy lời trước khi cậu gục xuống.

Anh Huy đẩy mạnh nó ra, cậu biết mình không còn sống được nữa, cậu biết mình đã thất hứa và cậu cũng biết mình chuẩn bị rơi xuống vách đá.

-ANH HUY._ Thiên Bảo, Thái Danh, Mỹ Hà, Bích Thảo và Phương Trúc hét lên khi thấy Anh Huy sắp rơi xuống dưới.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Khó Lắm Hà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Ân hận

Bật...

Cánh tay Anh Huy được một cô gái nào đó nắm lại.

-Ai cho anh chết hả, mau tỉnh lại nhanh.

-Hong...Mai, thả tôi ra.

-GIÚP TÔI.

Tiếng hét của Hồng Mai làm tụi nó tỉnh táo hơn, vội vàng chạy lại cứu Anh Huy lên khỏi vách đá lạnh lẽo đó.

Cảnh tượng kinh hoàng làm Anh Khang hốt hoảng, người em trai của mình nằm trên nền đá, gương mặt trắng bệch không còn sự sống, dương đôi mắt đỏ hoe nhìn ông Khương:

-Chuyện này là sao hả? Là ông đã giết mẹ tôi sao? tại sao ông lại gạt tôi?

-Haha, mày biết rồi thì tao sẵn sàng nói cho mày biết, là ngày đó bà ta đã cấm cản tao không được làm những việc phạm pháp, bà ta đi báo với pháp luật, tao ra tay giết chết, vậy thôi, haha.

Hắn chết lặng, người mà hắn luôn tôn kính, người máu mủ với hắn đang lợi dụng hắn, đôi mắt thất thần, tay ôm chặt đầu từ từ trườn người ngã xuống đất, tại sao, tại sao lại đối xử tệ bạc với hắn như thế.

-Chuyện này chưa kết thúc đâu? _ Ông Mẫn với khuôn mặt gian ác nói, một tay ôm lấy Mỹ Hà, một tay chia súng vào đầu cô rồi rời khỏi khu rừng.

-Mỹ Hà sẽ không sao đâu, đưa Anh Huy và Thái Danh tới bệnh viện đi. _ Hồng Mai lo lắng, không hiểu vì sao lại đau lòng đến thế,

Nước mắt từ khóe mi cứ ương bướng trào ra, trào ra mãi không thôi, có gì đó nghẹn lại ở cổ, đôi mắt to tròn cứ nhìn vào người con trai trước mắt.

-Về thôi. _ Phương Trúc đặt tay lên vai Anh Khang.

-Em... _ Hắn áp úng nhưng trong lòng thì càng đau đớn hơn, máu ở tim như trút cạn, nó lại tốt với hắn nữa rồi, làm sao hắn quên nó được đây, hắn đã gây cho nó bao nhiêu tổn thương, kể cả người em trai của hắn biết hắn mắc nợ nó rất nhiều nên không màng tới tính mạng mà bảo vệ nó hết lần này đến lần khác.

-Đừng dậy và sửa lỗi, ai cũng có cái sai, Lê Hồng Mai dù có ác đến đâu cô ấy cũng biết lỗi, còn anh hãy suy nghĩ lại bản thân, tôi không tha thứ cho anh nếu anh còn như vậy, và sẽ không tha thứ cho bản thân nếu Hoàng Anh Huy không qua khỏi. Hiểu chứ?

...

Tại bệnh viện.

Bên ngoài phòng phẫu thuật, tất cả đều đau khổ, hắn ước gì có thể dùng mạng sống của mình để đổi lấy cuộc sống bình yên cho Anh Huy, ân hận, dẫn vật là thứ cảm giác chiếm hữu trong lòng hắn lúc này, giả như hắn nghe lời cậu từ sớm và không hành xử như vậy có lẽ bây giờ cậu đã không xảy ra chuyện gì.

2 tiếng...

5 tiếng...

7 tiếng trôi qua...

Đèn phòng phẫu thuật tắt, bác sĩ mệt mỏi tháo khẩu trang bước ra.

-Bác sĩ, cậu ấy sao rồi? _ Hồng Mai là người nhanh nhất chạy tới hỏi.

-Tạm thời đã qua cơn nguy kịch, vì vết thương cũ chưa lành, lại thêm một vết thương mới nên tôi không đảm bảo bệnh nhân sẽ tỉnh lại sớm, có thể trong vòng 1 tháng cậu ấy mới tỉnh lại được.

-Còn một bệnh nhân nữa?_Nó lạnh lùng.

-À, cậu ấy chỉ bị trúng đạn ở cánh tay nên đã không sao, có thể mai sẽ tỉnh lại.

-Cảm ơn bác sĩ._Chờ bác sĩ đi khỏi, ai cũng vừa lo vừa mừng, sực nhớ ra Mỹ Hà đã bị ông ta bắt đi, nó lên tiếng:

-Thiên Bảo, mai anh cho thêm vệ sĩ đến bảo vệ Anh Huy và Thái Danh 24/24, em sẽ đi cứu Mỹ Hà.

-Anh đi cùng._Thiên Bảo lo lắng nói.

-Không được, em sẽ đem Mỹ Hà về cho anh._Nó lờm anh rồi rời khỏi bệnh viện.

Hắn nghe hết tất cả, trong lòng thì lo lắng không ngừng, nhưng hắn không đủ tư cách để xen vào, không chào ai một tiếng hắn chạy ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Khó Lắm Hà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Cứu

Hôm sau.

Phuong Trúc bận trên người là một bộ đồ đen bó sát, tay cầm súng, khuôn mặt lạnh lùng bước vào ngôi biệt thự của ông Khương, nơi mà người em gái của nó đang bị bắt.

Đoàng...doàng...doàng!

3 tiếng súng phát ra, 3 thân hình gục xuống, đó là Quế Chi, Bà Như và trợ lý của ông Mẫn.

-Mày..._Ông Khương tức giận nói không nên lời.

-Cảm ơn mày đã giết họ giúp tao, haha, nhưng mày xem đây.

"Bốp, Bốp, Bốp"_ Ông Mẫn vỗ hai tay vào nhau, 2 con người bị trói hiện ra, xung quanh nó là 1 đám cận vệ của ông ta.

-Anh Khang?_Nó nhú mày khó hiểu, tại sao hắn lại ở đây và trong tình trạng này..Như đọc được suy nghĩ của nó, ông Khương lên tiếng:

-Haha. Vì muốn cứu cô em gái của mày, và không muốn mày gặp nguy hiểm nên nó đã cầu xin tao cho dù tao có giết nó đấy, nhưng mà tao đâu có ngu. Haha.

Về phía Thiên Bảo, anh sợ nó xảy ra chuyện gì nên đã gắn con chip trên người của nó, qua màn hình máy tính, anh không ngờ rằng ông Khương lại lấy ngôi biệt thự của mình làm nơi chém giết nhau. Sau một hồi tìm kiếm vệ tinh theo dõi bị mất tín hiệu, anh đập tay xuống bàn.

-Chết tiệt, bị nhiễu sóng rồi._Anh vội vàng lấy cái áo khoác trên ghế rồi dặn dò Hồng Mai và Bích Thảo.

-Em chăm sóc cho 2 người đó giúp anh, Phuong Trúc đang gặp nguy hiểm.

-Thiên Bảo, anh kêu người thêm đi, ngôi biệt thự đó đã bị ông Khương cài bom._Hồng Mai nhanh nhẹn nói.

-Có bom ư, vậy Phuong Trúc và Mỹ Hà sẽ gặp nguy hiểm. Được rồi, anh cảm ơn. Anh đi đây.

Vừa chạy đi anh vừa gọi cho Thanh Tuấn.

...

Đứng trước ngôi biệt thự của họ cùng đám người của Thanh Tuấn, Thiên Bảo khẽ nói:

-Làm sao cứu hai người họ đây.

-Anh yên tâm, anh vào đó kéo dài cuộc trò chuyện, chuyên gia tháo bom của em đang tìm vị trí chính xác sẽ vô hiệu hóa chúng, quan trọng là đừng làm

gì cho họ tức giận để chúng ta có thêm nhiều thời gian hơn.

-Được, khi nào hoàn thành hãy thông báo qua bộ đàm cho tôi.

Thiên Bảo chạy nhanh vào trong, kinh ngạc nhìn Anh Khang khi trên người đầy vết thương, khoe miệng vương lại những giọt máu.

-Thiên Bảo, sao lại ở đây? _Phương Trúc đưa mắt nhìn về phía Thiên Bảo.

-Không sao, hãy kéo dài cuộc trò chuyện, có bom _Thiên Bảo nói khê vào tai nó. Nó vẫn không màn đến, vì nó đã biết trước được tất cả.

-Haha, lại một thằng nữa tự động đến nạp mạng cho tao sau? hai đứa mày ai sẽ là người thay thế chỗ của hai đứa kia đây? _Ông Mẫn cười thâm độc.

-Đừng... _Anh Khang yếu ớt thốt ra một từ. Nó nhìn hấn mà lòng đau như cắt, thà hấn làm tổn thương nó như trước đây chứ nó không muốn nhìn thấy hấn như bây giờ.

Từ khi nào nó lại suy nghĩ nhiều như vậy, dường như nó gần nhận ra vị trí của hấn trong tim mình, có thể nói là một người mà không thể thiếu trong cuộc sống của nó. Còn những tổn thương trước đây nó đã ngủ yên ở một ngăn nào đó.

-Thiên Bảo, anh nghe rõ chứ, bom đã bị vô hiệu hóa, bây giờ người của em vào nhé. _Trên tai của Thiên Bảo, vang vọng những tiếng nói của Thanh Tuấn. Anh nhếch môi.

-Làm gì mà vội vàng quá vậy? Xem nè.

1.

2.

3.

Xong ba tiếng đếm của anh, người của Thanh Tuấn trên tay cầm súng xông vào.

-Tụi mày...giỏi lắm. Lên. Ông Khương phẩy tay, người của ông ta tiến lên. Nó và Thiên Bảo thì nhắm vào 2 người đang trói Mỹ Hà và Anh Khang, 2 viên đạn bay thẳng vào tim của họ, nó kéo tay Mỹ Hà, Thiên Bảo kéo tay của Anh Khang né sang một góc khuất. Nó và anh lên đạn bắn trả đám cận vệ kia, cả 2 di chuyển thật nhanh và cố gắng hạ thật nhiều tên, tuy nhiên nó lại không để ý ông Mẫn đang nhắm súng vào nó.

-Trúc Nhi, cẩn thận.

Nghe tiếng Thiên Bảo, Phương Trúc quay lại nhưng căn bệnh khó u lại tái phát, nó nghiêng rãng.

-Chết tiệt, sao lại bị vào lúc này chứ.

Đoàng...

Khẩu súng trên tay ông ta được nổ, vang lên rộn người, máu bắt đầu chảy lên lảng ra sàn nhà, nhưng máu không phải của Phương Trúc, lúc biết ông ta sắp bị nổ súng, hấn nhanh chóng chạy ra ôm chặt nó, viên đạn đã ghim sâu vào trong người hấn.

-Anh Khang...Anh Khang, anh tỉnh lại mau. _Mắt nó bớt nhòe đi, nó lo lắng ngồi xuống cạnh hấn.

Lúc này nó chẳng nghĩ được gì ngoài hơi thở của hấn đang yếu dần như sắp tắt, máu vẫn không ngừng chảy ra đến cả một vùng loang lổ toàn máu.

-Anh...yêu...em _Hấn mỉm cười, một nụ cười ảm áp, một nụ cười thật sự, không bồn cợt, không nhếch môi, hấn từ từ nhắm mắt lại.

Hai tay nó ôm chặt hấn, gục đầu xuống, những giọt lệ đau đớn trào ra, hóa ra nó tỏ vẻ lạnh lùng đến mấy thì vẫn yếu đuối mỗi khi xảy ra chuyện.

-Trúc Nhi...

Đoàng...

Hự...

Một viên đạn nữa được phát ra, người đỡ cho nó là...Thiên Bảo.

-THANH TUẤN, ĐƯA 3 NGƯỜI HỌ TỚI BỆNH VIỆN. NHANH. _Phương Trúc hét lớn. Thanh Tuấn vội vàng cho người đưa họ đến bệnh viện, còn mình thì ở lại giúp đỡ nó.

-Ông đụng vào người thân của tôi thì ông cũng tới số rồi. _Nó gần giọng.

-Đâu dễ đi như vậy. Ông ta cầm cái điều khiển trên tay, nhưng lại quay qua ông Khương hốt hoảng:

-Không được.

-Chuyện gì đang xảy ra vậy? _ Ông Khương quát.

-Haha, ông nghĩ có thể qua mặt được tôi sao?, người của tôi đã vô hiệu hóa tất cả rồi. _ Nó cười lớn, một nụ cười khinh bỉ.

-Mày...

Đoàng.

Không để ông Mẫn nói hết câu nó giờ súng lên và một viên đạn vào tim ông ta.

Nó bất ngờ khi bị Thanh Tuấn chắn trước mặt thì mới để ý đến ông Khương đang đưa nòng súng vào mình, không muốn ai bị thương vì mình nữa nên nó xô Thanh Tuấn qua một bên, tự mình hứng trọn viên đạn đó.

Đoàng.

Viên đạn cắm sâu vào cánh tay của nó, từng dòng máu đỏ tươi ứa ra, chảy dài rồi rơi xuống nền đất.

Ông Khương nhanh chóng trốn thoát.

Thanh Tuấn lo lắng bế nó lên mặc kệ nó có gãy gập đến thế nào, lên xe đưa nó đến bệnh viện.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Khó Lắm Hà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: End

Tại bệnh viện.

Thái Danh vừa tỉnh dậy thấy Thanh Tuấn vội vàng đưa Phương Trúc vào phòng phẫu thuật thì lên tiếng hỏi:

-Bị gì?

-Trúng đạn, bệnh tái phát. _ Thanh Tuấn mệt mỏi ngồi phịch xuống hàng ghế trước phòng.

Trong phòng phẫu thuật.

Các bác sĩ y tá tiến hành lấy viên đạn trong cánh tay của nó ra, cảm thấy nhịp tim đang đi theo chiều hướng xấu dần, bác sĩ lập tức kích điện, bơm máu đỏ tươi từ trong mũi tràn ra, máu tanh lẫn mùi thuốc sát trùng và những mùi khác làm cho gang phòng như choáng ngợp. mọi ánh mắt thẳng thốt nhìn nhau đầy lo lắng.

Máu ra mỗi lúc một nhiều hơn, khiến bác sĩ hoang mang, chiếc máy thở oxy đã vậy mùi tanh của máu, bác sĩ phải liên tục thay máy thở khác, cơ thể bị mất máu khá nhiều khiến đôi môi của nó trở nên tái nhợt.

Cuối cùng viên đạn cũng rời khỏi cánh tay nó, nhịp tim tuy yếu nhưng đã ổn định, máu trong mũi cũng không còn trào ra nữa.

Căn phòng với bốn bức tường trắng toát ngập mùi thuốc và mùi cồn, Anh Khang nằm trên giường bệnh, gương mặt trắng bệch, hần và Thiên Bảo trúng đạn nhưng không sâu lắm, bây giờ chỉ cần nghỉ cho khỏe lại, còn Anh Huy không có gì thay đổi, máy nhịp tim cứ vang lên đều đều.

-Phương Trúc sau rồi? _ Thái Danh hỏi Thanh Tuấn.

-Đã ổn nhưng bệnh tình không còn kéo dài được nữa, nếu chữa trị thì phần trăm sống sót chỉ còn 20%.

Xoảng.

Chiếc ly trên bàn bị Thái Danh hất đổ, từng mảnh thủy tinh rơi xuống nền gạch. Tại sao em gái anh lại bị chứng bệnh quái ác đó chứ.

Bỗng anh gặp người, nghiêng rặng, mặt nhẵn lại vẻ vô cùng đau đớn, không ổn rồi, dường như anh bị mất quá nhiều máu.

-Anh...anh sao vậy?_ Bích Thảo hoảng hốt.-Gọi bác sĩ mau lên.

Thanh Tuấn vội chạy đi gọi bác sĩ.

10 phút sau.

-Không sao, chỉ là bị mất máu và động tới vết thương trúng đạn thôi, đừng để bệnh nhân động đến vết thương đó nữa.

-Vâng.

-Tuần sau tôi sẽ đưa Phương Trúc đi chữa bệnh.

-Nếu cô ấy chưa tỉnh?_ Thanh Tuấn lo lắng hỏi Thái Danh.

-Không cần phải tỉnh, liệu tỉnh dậy em ấy có chịu đi không?

Cả hai im lặng, như vậy cũng có lý nhưng nếu đi chữa trị thì Phương Trúc có còn quay về không?

3 năm sau.

-Đã 3 năm rồi, em nên quay về Việt Nam đi._ Thái Danh ngồi đối diện với Phương trong một quán cafe mang tên HAPPY.

3 năm kể từ khi nó rời Việt để sang Mỹ để chữa bệnh, nó đã cắt đứt mọi liên lạc với mọi người trừ Thái Danh, Bích Thảo và Thanh Tuấn.

-Em cũng định._Đưa mắt ra ngoài đường, nó trả lời anh. cũng lâu rồi, nó chưa gặp lại Anh Khang, cả Thiên Bảo và Mỹ Hà.

Bây giờ Thái Danh và Bích Thảo cũng đã là một đôi, nó đã điều tra thấy được Thiên Bảo và Mỹ Hà cũng tiến thêm bước nữa, Anh Huy đã tỉnh lại và tha thứ cho Hồng Mai về những việc cô đã làm.

11h hôm sau.

Nó, Thái Danh, Bích Thảo và Thanh Tuấn đặt chân xuống sân bay Tân Sơn Nhất.

Trở về lại ngôi biệt thự mà 3 năm trước nó đã ở.

Đứng trước cổng nó bấm chuông.

Người ra mở là Anh Khang, hần một môi lên tiếng:

-Lại là ai nữa, để tôi yên được không?

-Sao vậy?_ Nó mỉm cười lên tiếng, có lẽ trong mấy năm qua đây là lần đầu tiên hần được nhìn thấy nụ cười tỏa nắng và âm áp của nó.

-Phương Trúc?_ Hần mở to mắt nhìn người con gái trước mặt.

1s

2s

3s

-Yeah, em về rồi._ Hần ôm chầm lấy nó, tính tình trẻ con và độ lì của hần vẫn chưa bỏ được, chỉ có một điều hần thay đổi vì nó đó là không gái gú nữa.

Nó đưa tay đập trả lại cái ôm đó của hần, nụ cười trên môi nó vẫn giữ nguyên.

END.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Tôi, Khó Lắm Hà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

